

<p>دیدی روتیو ترشند که درستان گل ز انصال خند و خال پیشانی شما رویدن رخ حوب تو سر لعل و اود ز او روی تو میباید که سرگز ر سبک کک عطالی بی باک نیست</p>	<p>مردون گشته بر آمو سیستان گل بنا و روی خود از باغ و کستان گل که داشت لب حلیه و لب و خندان گل بریزد غوازه گشت و درستان گل سز که طرح کند باغ از ستیان گل</p>
--	--

<p>شربت زرد به شد قباور مشق اولیای گل نواخته هم که سوس خورشید شکایت رنوز شریف و باغی بهاران بخشی عطاده با شربت لعلش که در جهان افغان کش تراوی قفاصل و دانه چو تاج بهشتین</p>	<p>در واق رویی بر زمینیه باغ گل قطره های زاری بکایت خوشه از گل خون کردی که بنودی لعل و در گل ای که حوازه آب حسیبت و از گل که که کک عطالی خنده و گل</p>
--	--

<p>سوی که اگر جان با در جراح دل سری دایره خال و آه و آبی بکشدنی سواد صبا که از آن زلف کشاید سز کایت قبل را که خیزد و دل ناله که که خنده عطا می بخشد تازه همه را و صبا بکیت بهشتان با گل شیر آب شاده که ز زرد و شک آب و نماده بر لب و سنور قانت و عطر نیل لعل ستر صبا بکیت با گل</p>	<p>اکبر شمع عالمی لب و شرم و جراح دل باز آن می گلگون بخان لب باغ گل شود و بکیت آن تاره جو و شمع گل رای شب برق عشق از گل و افکن که که رویش و ناله و خفا و گل نیدم همه جو و جو و جود و گل هجوم خط و حیرت با و از گل فرو زده آتش عارضت و گل چمن کرده لیر و گل و تمام گل</p>
---	--

در واق رویی بر زمینیه باغ گل
 قطره های زاری بکایت خوشه از گل
 خون کردی که بنودی لعل و در گل
 ای که حوازه آب حسیبت و از گل
 که که کک عطالی خنده و گل
 سز کایت قبل را که خیزد و دل ناله
 که که خنده عطا می بخشد تازه
 همه را و صبا بکیت بهشتان با گل
 شیر آب شاده که ز زرد و شک آب و
 نماده بر لب و سنور قانت و عطر
 نیل لعل ستر صبا بکیت با گل

در بیان عیسی علیه السلام

ما تعلق قلبی بقیس	جان مندی کند بی اقبال
عاشقی کار زنی سرویانیست	که نماید مرا در این مستطیل
مصلح گمراه و دین سبیل خطا	علم ناقص و نظریه محال
عقل نهی را کجا باشد	چون اعطانی در نظریه محال

در بیان عیسی علیه السلام

دو غزل عین محمد

غیر از رخ تو نیست مراد برار گل	ای در سار حسن قوسند و قمار گل
میرت بی بر چو بهیم تر خواب	با آن لطافتی که توانی بکار گل
غرقانی سلطان رشاد بهار نیست	مهر و شک آن که گشت حساب کار گل
تیر زنگی و نشت حول خند و رام	از سبب مقامی هست در کار گل
خاموش شود دست عطائی بکشم	آنکه که روی اوست نباید بکار گل
عیش ساختن بدست غیر در منزل	نمی جان خوشی بی برترین کار گل
غرض خود دست به قتل عشاقان	ز روی هر خبر دست عجزه قاتل
خلع آمد از روی تیر کلاه بان نشین	که می کشد شمشیر بی جانی کار گل
تو را آن سر باغستان خیره چشم	نمی در آن رخ آنرا بر این بوی گل
بجز آرایه چشم عطائی را کجا بود	یک چشم کف با پیش گم عمر حاصل

در بیان عیسی علیه السلام

دو غزل قافیه

مصلحت عیبت و هوای طرب بگویم	ساقی باید شنودند بر آشتی
و صفت دقت مجنّد از بر دیوانم	در چشم تو وقت می آید و غل آشتی
فخره و از غیر ایدونی کم کرد و	سعدی که بروی جبر اگر آشتی
فکر و کار جهان کنان ملایه دلی	همچنان ز بر دست این غلی
خارج از دیکان این عطائی بگویم	خوش بیا جان بملایه اید و شل

در بیان عیسی علیه السلام

2

...

لغز

424

م

3

25

五

५

中

Re -

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

2	1
---	---

4

七

فانج رو درو چو سحر بر کمره اقبال
دیسو کی عشق دلی ناکر وہ کہو
مرا دھول پاسو دہ تیرے ساجت
وہ صحت محبت است وہ وقت از دست
مرا دھول چو خمر دل اطلول را دست

گوئی "اوه اوه کی سوزش استمالی
گر میوه را در پیش از گل چمن استمالی
عشق به نام تخت لهر از در لال
اسی گشت که را در دقت استمالی
عقل و عفت عطا می زنده استمالی

وہو عزلیہ قاف

قرار بود که من را به این راه پندارند
 قدم راه محبت نهادن و این است
 از آن که من را به این راه پندارند
 این است که من را به این راه پندارند
 این است که من را به این راه پندارند
 این است که من را به این راه پندارند
 این است که من را به این راه پندارند
 این است که من را به این راه پندارند

نگاه بر سر ریای آن نگار محال
دل کشد حور و حسای با محال
دل سودر و مستور پیش از محال
مسطاباد و بی حرمت حایر محال
عاقبت علی ایاه خاوار محال
چرخ چیت نمود سه چارده بلال
دل بوی صیغ این خنده هرگز محال
کار و ساز لب تو و سید چه محال
دانه دل بهوای آن آرد محال
گستر طوطیان بر سر پیشتر محال

ووعزلہ کا مفعول

ما و ج کرده ام و در کتب معتبره
نموده است و مستصوابه و حق تعالی
ما و جت را بر سر سینه مسرور
هم نهاد و فرمای صبا بسیرل و دوش

مسئلہ حقوق رد مار لعمہ مسلسل
جہانگیر عینو دار حسین ملوہ مسل
وہا ملوہ دار حسین ملوہ مسلسل
سلامہ ملوہ دار حسین ملوہ

که بتلاطم حطائی مستقیم شد
کائناتی ای جوی پر سوز و گول
کنده و شسته صهارا جیره و تک
تک عاشق را در بزم میامور
که امشب که تمام ارجام حطامن
ای جوی پر سوز و گول را

در این باب که از کمال و کمالات
 گوید و از قدرت عقل معلول
 حروف و حروف معلول و معلول
 که نمودار است علت معلول
 که در دو محله اول و دوم
 شود علم و علم خاص معلول

ووعزل كاف فارسی

[illegible]

کہ بہت ملکیت و دولت و منصب میری مال
 بیخوبی را دوست ہا یوں جن باقی ال
 کتاوہ قلہ شکیت سکون نصیب ال
 سعد ہر کہ رہشیت تہ سجا ہمال
 کہ عشق داشت در ابرو کمال
 یہ وہماں حشر گیدی تو جنس
 ناکر و یکی جلوہ نای تو
 ار روی جو رشید تو ہاند تو سل
 صیسی کند تو سن حیات ار تو سل
 زین میں من مدد کما علی المدد کل

میر علی محمد

لبت بحمد کمال اگر علی بن الحنفین
لطافت سخن جلالی است کزو
لاس مشون تو آرا لاجو که لات هوا

کلمہ کلمہ ماحول کم روز و لیل
ساں بہ تنگی و ہی کہ کہ جبریل
بخت و کدہاں کہ بخت جلیل

[illegible]

یکصد و بیست و نه تن کف یون
 است شوق باد عطا فی ارمیای
 میخیزد در دما جرس آن که در
 هیچ میریزد و در دما جرس آن که در
 میخیزد در دما جرس آن که در
 میخیزد در دما جرس آن که در

همه تصور قابل را یک تر از
 حای کن واد که سر جرس
 اسکندر صفی کمال که در
 از نیم و است آن بی در
 میخیزد در دما جرس آن که در
 از میان کار طاعت و فک
 میخیزد در دما جرس آن که در

دو غزله نون

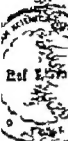
نقاب چهره بر انداخت و در آن
 سوره است حال و دم که در
 تحت زلف یک شمع جو که در
 سواد کوی بر باد و در
 تمام که عطا فی ارمیای
 نور بار در درون خدای
 یکصد و بیست و نه تن کف یون
 اماها و هما بخت و عطا فی ارمیای
 حکمت و بخت و عطا فی ارمیای
 نور بار در درون خدای

بجا یک سیه بر آید و در
 میخیزد در دما جرس آن که در
 از نیم و است آن بی در
 ساک مقدم با این جو که در
 یکصد و بیست و نه تن کف یون
 نور بار در درون خدای
 یکصد و بیست و نه تن کف یون
 اماها و هما بخت و عطا فی ارمیای
 حکمت و بخت و عطا فی ارمیای

دو غزله و آوا

و فاعوی ارس وستان سکین مل
 فاعوی ارس وستان سکین مل

که فصل شان بهر است و فصل شان مل
 مدول کوش نماز و سرچ در حمل

کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران
 شماره ثبت
 ۱۳۰۴
 تاریخ ثبت
 ۱۳۰۴

کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران
 شماره ثبت
 ۱۳۰۴
 تاریخ ثبت
 ۱۳۰۴

کتابخانه مجلس شورای اسلامی تهران شماره ثبت ۱۳۰۴ تاریخ ثبت ۱۳۰۴

<p>دعا کرد که من خطا بودم عرفت و خداوند بزرگوار و مهربان و مطلق کی عطا می کند و این دعا را بگوید و امان بخورد که این دعا که عتیقی تعالی فرستاده و تمام موزن است و در سال نو و در روز پنجشنبه و شنبه و در روز دوشنبه و در روز جمعه و اگر در هر عطا می عطا کرد و این دعا را</p>	<p>دعا کرد که من خطا بودم عرفت و خداوند بزرگوار و مهربان و مطلق کی عطا می کند و این دعا را بگوید و امان بخورد که این دعا که عتیقی تعالی فرستاده و تمام موزن است و در سال نو و در روز پنجشنبه و شنبه و در روز دوشنبه و در روز جمعه و اگر در هر عطا می عطا کرد و این دعا را</p>
--	--

<p>دعا کرد که من خطا بودم عرفت و خداوند بزرگوار و مهربان و مطلق کی عطا می کند و این دعا را بگوید و امان بخورد که این دعا که عتیقی تعالی فرستاده و تمام موزن است و در سال نو و در روز پنجشنبه و شنبه و در روز دوشنبه و در روز جمعه و اگر در هر عطا می عطا کرد و این دعا را</p>	<p>دعا کرد که من خطا بودم عرفت و خداوند بزرگوار و مهربان و مطلق کی عطا می کند و این دعا را بگوید و امان بخورد که این دعا که عتیقی تعالی فرستاده و تمام موزن است و در سال نو و در روز پنجشنبه و شنبه و در روز دوشنبه و در روز جمعه و اگر در هر عطا می عطا کرد و این دعا را</p>
--	--

دعا کرد که من خطا بودم عرفت
 و خداوند بزرگوار و مهربان و
 مطلق کی عطا می کند و این
 دعا را بگوید و امان بخورد که این
 دعا که عتیقی تعالی فرستاده و تمام
 موزن است و در سال نو و در روز پنجشنبه
 و شنبه و در روز دوشنبه و در روز جمعه
 و اگر در هر عطا می عطا کرد و این دعا را

عزت و شرف کے لئے
میں نے اپنی جان کا
کچھ بھروسہ کیا ہے
میں نے اپنی جان کا
کچھ بھروسہ کیا ہے
میں نے اپنی جان کا
کچھ بھروسہ کیا ہے

سنی بلایا جب ہو گا تو
 کی جگہ شری تیری رو تو تیر
 نہ س کے یہ ہو کو ہارا
 بیٹے ہو بیٹے کے
 عشا کے تیر ہر اے
 اس پہ بے ست ہی سے
 ساعی ہوں تری دربار
 شکر کہ ہے عمت اس کل
 بہ خوب واسطے حق کے خدا
 ز انسانے ادس گد سے
 کے تو واسطے حق کے خدا
 حاضر راہ مولایں ہری
 بن علی سے جن آیا
 مانی سے باہر کیوں کثرت
 جس نے استیلا راہ

یہ جو سرگئی ہو وہ ہے
 وہ ہے غم کی تیرے درد شیر
 وہ در پر خاطر کے مانکا
 کرو مات رو احمد زو اس کے
 کیا ہو کو خوشے ہو کلنا
 جنیں اس کند و کو خوشی
 مجھے تو کندے فیضیہ
 انکو دے میں بیٹے کے نال
 سی او کی صد خیر انسانے
 پیار کی کہ میں ہو کو خدا
 یہ حاضر ہے مرید پیار
 کہ دن فرد راہ حق میں
 اشاریے برادر کو لایا
 کسی لڑکے سے شاید تو جو
 جنیں آیکا میں آگہ کے اور

جی ہاں
 دعا دی کہ میں آج
 درانی ہو کیوں اس
 جس میں موت آ
 خدا ہیوں فیض
 خدا ہیوں فیض
 کا روبرو
 بی بی ہوں پس راہ
 تو کہ انرا ہے
 خوشی سے او کو سلا
 دین حسین کی پو
 رطب نامہ

[illegible]

یہ کہ حسین سے حاکم نے قتل کیا
مگر حسین نے مردے تو جین ہم
یہ ہے صاف مارا ہمیں برکت
سارے مایکھاں نے خوشی ہو
ہو امیراں وہ حاکم پر سک
اوسہ تو مال و در کے گیارہ
ہر مسل شہر میں ہر کھان پر
کھلی لو لایہ جیست کا مکان
کوئی دو کھت اموس ملکہ
نہ اعلیٰ کہ کس مائے زمین
کوئی ملا میکا ہو میں گے وہ
یہ کیا تھا مگر ماہر و کما
کوئی لو فرشتے ہیں یہ پیش
حسب سیرت کتب بد و نیرت
کوئی لو اسہ ہے قتل دیریا

اگر جو امیں میں نہ ہوتا
یہ کھانوں تک جائیگی کس
یہ ہے باہرین کراد کر و
مد کی داتہ میں متا بہت
ذی بار روتل کر اون کے
سے زاد و کھو کھو کر گیا
کہ آئے یہ صفت کھانا بیان
یہ صورت تار لو دھکی جاتا
ہمیں تان ماب نے پیرا ہوا
یہ صحن کے شمع قرین
کہ ایسے فعل ایسے کہ کھانا
کہا جو رسم نہ کر گون کے سنا
کہ کھانا کھو رہے عرش پر ہیں
صورت کتب بد و نیرت
سوی پیرم لے طے ہو

یہ کہ حسین سے حاکم نے قتل کیا
مگر حسین نے مردے تو جین ہم
یہ ہے صاف مارا ہمیں برکت
سارے مایکھاں نے خوشی ہو
ہو امیراں وہ حاکم پر سک
اوسہ تو مال و در کے گیارہ
ہر مسل شہر میں ہر کھان پر
کھلی لو لایہ جیست کا مکان
کوئی دو کھت اموس ملکہ
نہ اعلیٰ کہ کس مائے زمین
کوئی ملا میکا ہو میں گے وہ
یہ کیا تھا مگر ماہر و کما
کوئی لو فرشتے ہیں یہ پیش
حسب سیرت کتب بد و نیرت
کوئی لو اسہ ہے قتل دیریا

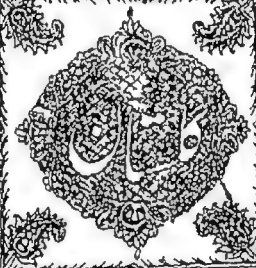
یہ کہ حسین سے حاکم نے قتل کیا
مگر حسین نے مردے تو جین ہم
یہ ہے صاف مارا ہمیں برکت
سارے مایکھاں نے خوشی ہو
ہو امیراں وہ حاکم پر سک
اوسہ تو مال و در کے گیارہ
ہر مسل شہر میں ہر کھان پر
کھلی لو لایہ جیست کا مکان
کوئی دو کھت اموس ملکہ
نہ اعلیٰ کہ کس مائے زمین
کوئی ملا میکا ہو میں گے وہ
یہ کیا تھا مگر ماہر و کما
کوئی لو فرشتے ہیں یہ پیش
حسب سیرت کتب بد و نیرت
کوئی لو اسہ ہے قتل دیریا

یہ کہ حسین سے حاکم نے قتل کیا
مگر حسین نے مردے تو جین ہم
یہ ہے صاف مارا ہمیں برکت
سارے مایکھاں نے خوشی ہو
ہو امیراں وہ حاکم پر سک
اوسہ تو مال و در کے گیارہ
ہر مسل شہر میں ہر کھان پر
کھلی لو لایہ جیست کا مکان
کوئی دو کھت اموس ملکہ
نہ اعلیٰ کہ کس مائے زمین
کوئی ملا میکا ہو میں گے وہ
یہ کیا تھا مگر ماہر و کما
کوئی لو فرشتے ہیں یہ پیش
حسب سیرت کتب بد و نیرت
کوئی لو اسہ ہے قتل دیریا

[illegible]

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
مَكْتَبَةُ مَدَنِيَّةِ قُوَّةِ الْإِسْلَامِ

موسس و مدیر عامل: قزوینی و همکاران

موسس و مدیر عامل: قزوینی و همکاران

مکتبہ مدنیہ قوۃ الاسلام
طبع کرد

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلوة والسلام على
 سيدنا محمد وآله الطيبين
 الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم

است مدای را بر و صل که طافش موجب قنوت و شکر ادرش مرید نعت
 هر معنی که درو میرود و مجرب است و چون سر سباید مفتوح دانت پس در بر نفسی
 و نعت موحود است و بر سر معنی شکر و واجب بلیت ادرست بران که
 مرآید که عده شکرش در باید اَقْمِلُوا اِلَکَ اَوْدَ شُکْرًا و قَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِ
 الشُّکْرِ قُطْعَةٌ بنده هان که ز تعصیر خویش عذر در عطا و خدا آورد
 ورنه سزاوار خداوندیش کس تواند که بجای آورد بآنان رحمت سبحان
 همه رسیده و جوان نعمت پدید عیش بر جای کشیده برده ناموش بنده گناه
 فاضل در دو دو طیفه دروئی خطای مسک بر دو قطعه ای که گیتی که در خواند عفت
 گستر و تر ساد طیفه خوردلری درو ساسرا کجا کسی محروم نکو که با دشمنان بگردار که
 قرآن با در صبارا گفته تا و شش بر درین بگفته اید و دایه ابر بهار را افزوده تا
 بنات و نبات با در صبر درین پیرو را در در حلال انخلعت نوروری صفا
 سرورق در بر گرفته و اهل حال شاخ را نقد و موم کلاه تگوفه بر سر سازه
 عصاره کللی نقد است او تسبیح فائق شده و تم حرمانی است و تحمل سوز گشته

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلوة والسلام على
 سيدنا محمد وآله الطيبين
 الطاهرين
 و نعت موحود است و بر سر معنی شکر و واجب بلیت ادرست بران که
 مرآید که عده شکرش در باید اَقْمِلُوا اِلَکَ اَوْدَ شُکْرًا و قَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِ
 الشُّکْرِ قُطْعَةٌ بنده هان که ز تعصیر خویش عذر در عطا و خدا آورد
 ورنه سزاوار خداوندیش کس تواند که بجای آورد بآنان رحمت سبحان
 همه رسیده و جوان نعمت پدید عیش بر جای کشیده برده ناموش بنده گناه
 فاضل در دو دو طیفه دروئی خطای مسک بر دو قطعه ای که گیتی که در خواند عفت
 گستر و تر ساد طیفه خوردلری درو ساسرا کجا کسی محروم نکو که با دشمنان بگردار که
 قرآن با در صبارا گفته تا و شش بر درین بگفته اید و دایه ابر بهار را افزوده تا
 بنات و نبات با در صبر درین پیرو را در در حلال انخلعت نوروری صفا
 سرورق در بر گرفته و اهل حال شاخ را نقد و موم کلاه تگوفه بر سر سازه
 عصاره کللی نقد است او تسبیح فائق شده و تم حرمانی است و تحمل سوز گشته

[illegible]

کاس سوخته دامن شد و آوار نیاد + این مریبان در طغیان خیزاند + کاس را
که جز شد حری مار یابد قطعه ای ستر از جبال و قیاس دگمان دو ستم
در هر میگه ابد تیدیم و داند ایم + و در تمام گشت و سپای رسید عمر +
ما همچنان در ادل صوب تو مانده ایم + و ذکر محایدا و شاه اسلام ما باک
ابو بکر بن سعد بن زکریا نور الله تعالی وجهه و کعبه حبل محمد که در
ادوا و علم ادا دهبت و بیت شخص که در میسر زمین رفت و قفس حب
مدقش که بچو شکر و خور و رفته متا قش که بچو کاغذ مدی بر بندر کمال فصل
و ملاعت او حبل توان کرد ملکه خداوند جهان و قلب دایره بان و قیام
مقام سلیمان و امیر ایل ایمان انا بک اعظم مطهر الدین و الدین ابو بکر بن سعد
زکریا حبل الله تعالی فی اذیم رب ارحم خلقه و ارحم عبس عایت نظر
کرده است و تکیس بیج در سوره و اراوت صادق بوده و احرام کاغذ انا هم خوش علم
محبت او گردیده و بعد التماس علی بن ابی طالب و مملوکیم ریاسه زاکه ترا سر من
میکن نظر است انا هم لانا شهن ترست + اگر خود هر چه با این شده
هر چه که سلطان پسند برست + قطعه گلی خوشبوی در حمام روزی +
دیدار دست محبوی بستم + و دو گنم که شکر باغیبری + که بر لوی دلاور ترستم
گفتاس گل ناخیر بودم + ولیکن منی ناگل ترستم + حوالی چنین بر من تر کرد و
من جان ما کم که برستم + الفی مع السلیمن بطول حیاتهم و صاحب
نواب عیاله و حسناته و اذنی دخی او دانه و کلاه قدیم علی اعدائهم
و شدت بیانی فی القرآن من آیات و قیام ملکه بارت و اخط و قله
قطع لعل سعد الدین صاحب مملوک + و اولاد المولی الی الیه
الحجر + لکالت قسالت کجور و قضا + و حسنیت کلاه و کلاه
این کلاه و این کلاه و این کلاه و این کلاه

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

ابرو تعالی و تقدس خطه پاک خیر از راه بیت فاکان عادل تبت عالمان
 حاصل تاربان قیامت و لایق سلامت نگه دارد قطعه تعلیم یارین اغم از تبت
 بهر هفت و تاب سرش بود و نوای سایه بند و امر و کس نشان ندید
 خاک و امید آستان و دست ماسن رضا و سرشت یاس خاطر چار حاکم و شکر
 سر و سرخسای جهان آفرین جزا و یاس نگه دارد حاکم پارس و چند که
 حاکم اود و اود را تا دور سبب تالیف کتاب یک تب تا ایایم
 که شته میگردم و هر عمر تک کرده تاسف میگردم و سنگ سرخسای امارت آید
 می شستم و این تنها ساساتل و می گفتم ششوی بهم از عمر و دلی
 چون که یکم ماندن و یکم چاه رفت و در حوالی و گردن چو فردیاد
 و غل آن کس که رفت و کار ساخت کوس حلت زد و دید راحت و آید
 نوشین و اول میل و باز دارد پیاده و بیل و هر که آمد عادت نوساحت
 رفت و مترل بدیگری پر راحت و دلی و گنجت و چین و این عمارت
 بر سرزد کسی و یار نا پایدار و دست مار و دوستی را شاید این غدار و ماده
 عیسی آدمی شکمست و تابند روح میر و دیر غمست و گریه بند و خاک که کتاید
 گردل از غم بر شکی که شاید و درکت آید جانکه توان بخت و گوشتوار حیات
 دیار دست و چار طبع مخالف سرکش و چند روزی بوند با هم خوش و گر
 یکی زین چهار شد غالب و جان شیرین بر آواز قالب و لایم مرد عارب
 کامل و بهر در جبات دیار دل و یک و بهر چون یکی باید مرد
 خاک آن کس که گوسه نیکی مرد و سرگ عیشی گمور خویش
 فرست و کس یار دزلس ز پیتس فرست و عمر برف ست
 کتاب تموز و اندک مایه و حواجره و هوز و ای سحر دست

۲
 ۳
 ۴
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

و در محل عتاب مکررین طالبه در دیتان که شکر نعمت سرکار صاحب است
 در که حبیل و دعای حیر و ارامی چپس حدیثی در حدیث اولی ترست که در حدیث
 آن تعنی سر دیکست و این از تکلف در اوقات غروب باد قله نیست در دنیا
 فلک راست شد حرمی تا چو تو در دوا و ارام را حکمت محبت از لطیف
 مهال آدرین حاصل که سنده معلومت عام را دولت حادید یانت گیر که تو بام است
 که مقصود در چهره که بام را و صف تر که کند و کند اهل وصل حاجت شاکه
 است رود دلارام را و ذکر تقصیر خدمت و موجب اختیار
 عولت تقصیر و تقاضا عذیک در سواطت خدمت مار گاه حد اودی برود
 تمام است که طایفه از حکمای هندستان در حایل بر چهره سخن میگویند تا حور
 این حدیث است که در سخن گفتن طبیعت یعنی در یک سیاه میگوید و منع را می
 منتظر شاید بود تا وی تقریر سخن کند مرهم تند و گفت اودیت کردن که بکیم
 به از پیشانی حور و کس که میرا گفتیم منتظر سخنان پر درده پیر کس پدید
 آنکه گوید سخن منزل فی نامل گفتار دم بگوگوی گردید گوی چه کنم
 پدیدین و آنکه بر او نقش در این بین بس کس که گوید بس لفظ آدمی تیر
 است اردو اب دواب از تیره که انگوی صواب حکیف در نظر اعیان حضرت
 خداوندی عرصره که مجمع اهل دل است و مکرر علمای متبحر اگر و سیاق سخن داری
 کم شوخی کرده ماتم و بضاعهت مرحات بحضرت عریز آورده و شبیه بازار
 حور بای جوی میار و کساعت بین آفتاب بر توئی نادر و سواره لمب بران
 کوه الوذیت نماید و شوخی هر که گردن بد شوخی او در خوشی را گردن نازد
 سعد افتاده است آمده کس باید بچنگ افتاده اول ندیش و انگشت گفتار
 پای است اوست دین دوار سکنی دایم دلی بر بدستان شادی و دوستی

در حدیث اولی ترست که در حدیث
 آن تعنی سر دیکست و این از تکلف
 فلک راست شد حرمی تا چو تو در
 مهال آدرین حاصل که سنده معلومت
 که مقصود در چهره که بام را و صف
 است رود دلارام را و ذکر تقصیر
 عولت تقصیر و تقاضا عذیک در
 تمام است که طایفه از حکمای هندستان
 این حدیث است که در سخن گفتن طبیعت
 منتظر شاید بود تا وی تقریر سخن
 به از پیشانی حور و کس که میرا
 آنکه گوید سخن منزل فی نامل گفتار
 پدیدین و آنکه بر او نقش در این
 است اردو اب دواب از تیره که انگوی
 خداوندی عرصره که مجمع اهل دل
 کم شوخی کرده ماتم و بضاعهت
 حور بای جوی میار و کساعت بین
 کوه الوذیت نماید و شوخی هر که
 سعد افتاده است آمده کس باید
 پای است اوست دین دوار سکنی

[illegible]

و سراع بر ناست که در درویش در کجای محمد و دو پادشاه در اقلیسی قطع می نماید
 که خود و مرد خدا بدلی در ویستای کدی می دیگر ملک اقلیسی بکبر پادشاه پنهان
 در سداقلیسی اگر حکایت طایفه دروان عرب بر سر کوی نشسته بود و مسند
 کاروان بسته در عیت بلدان از مکیه آیتان مرحوم لشکر سلطان سلوب
 حکم آنکه ملازمی منع از قلعه کوی گرفته بود و ملا و ادای خود کرده در سر ملک
 انطوف در ربع مصر ایستای شاد و هت کردند که اگر این طایفه همسرین
 سق بر در گاری عاومت نماید عاومت مستمع گرد و رباعی از نخی
 اکنون گرفت پای نهیروی شخصی سرآیدزهای دیگر همچنان در کار
 طی بگردون ارج سرگشته چشمه شاید گرفتن سبل چه پیرسد
 نشاید که تنس به پیل تحس برین مقرر شد که نمی تحس ایستای همچنان
 در صفت نگاه پیدا کنند تا وقتیکه بر سر قومی رانده بود و مقام خالی مانده
 تی چند مردان واقعه دیده ملک آورده رانده رانده تا در صحت جان نشان
 ستند و نشانهای در دیدن را آمد و سمر کرده و حارت آورده علاج تن کشان
 و خست عیبت سواد کستین و شمی که بجز ایستای تاحت آورده و جند آنکه بیست
 از شب گذشت شعر قرص خورشید در سیاهی حید یوشل انداختن با شمشیر
 دلاور که نگاه بر بستند و دست یکان بر گشت بر تنه بادیان بر نگاه ملک
 آوردند و بگشتن فرمود اتفاقا دادن میان جوانی بود که میوه عفتل شایسته نو
 رسیده و بره گستان غدارش نو رسیده یکی از در بران پای تحت ملک ابو و دور و
 کشفاعت هر دین بهاد و کعبت این سپهر میایان ارباب زندگانی بر خورده ست
 از ریحان جوانی منع نیافته توقع بکرم و اعلای خداوندی آتست که بختین خون
 بر نیده ست شد ملک از این حسن بهم آورد و موافق با بکشدن بر و گفت و تو بر نیده

و سراع بر ناست که در درویش در کجای محمد و دو پادشاه در اقلیسی قطع می نماید
 که خود و مرد خدا بدلی در ویستای کدی می دیگر ملک اقلیسی بکبر پادشاه پنهان
 در سداقلیسی اگر حکایت طایفه دروان عرب بر سر کوی نشسته بود و مسند
 کاروان بسته در عیت بلدان از مکیه آیتان مرحوم لشکر سلطان سلوب
 حکم آنکه ملازمی منع از قلعه کوی گرفته بود و ملا و ادای خود کرده در سر ملک
 انطوف در ربع مصر ایستای شاد و هت کردند که اگر این طایفه همسرین
 سق بر در گاری عاومت نماید عاومت مستمع گرد و رباعی از نخی
 اکنون گرفت پای نهیروی شخصی سرآیدزهای دیگر همچنان در کار
 طی بگردون ارج سرگشته چشمه شاید گرفتن سبل چه پیرسد
 نشاید که تنس به پیل تحس برین مقرر شد که نمی تحس ایستای همچنان
 در صفت نگاه پیدا کنند تا وقتیکه بر سر قومی رانده بود و مقام خالی مانده
 تی چند مردان واقعه دیده ملک آورده رانده رانده تا در صحت جان نشان
 ستند و نشانهای در دیدن را آمد و سمر کرده و حارت آورده علاج تن کشان
 و خست عیبت سواد کستین و شمی که بجز ایستای تاحت آورده و جند آنکه بیست
 از شب گذشت شعر قرص خورشید در سیاهی حید یوشل انداختن با شمشیر
 دلاور که نگاه بر بستند و دست یکان بر گشت بر تنه بادیان بر نگاه ملک
 آوردند و بگشتن فرمود اتفاقا دادن میان جوانی بود که میوه عفتل شایسته نو
 رسیده و بره گستان غدارش نو رسیده یکی از در بران پای تحت ملک ابو و دور و
 کشفاعت هر دین بهاد و کعبت این سپهر میایان ارباب زندگانی بر خورده ست
 از ریحان جوانی منع نیافته توقع بکرم و اعلای خداوندی آتست که بختین خون
 بر نیده ست شد ملک از این حسن بهم آورد و موافق با بکشدن بر و گفت و تو بر نیده

در دال محای بدشت و عاصی شد ملک دست محمود بدال گرفت و
گفت قطعه شش یک ز آبش بدیون که کسی ماکس شربت کند و
جگیم کس باران که رطوبات طبعش طایف نیست دراع لاله بد بد شود
نوم حس قطعه من شور و سبیل بریاید در و نم عمل صانع مگردان
نکولی بادرل کردن جیاست که بد کردن بجای یک مردان حکایت
است در راه را بدیم مرد سردی اعلش که عقل و گیس است و فهم و کسبی را بد
الوصف داشت سم از عهد جدوی تو مار برگی از ماضیه او پیدا کرد
بالای شش و هشتاد میثاق ستاره ملندی فی الحمله مقول مطهر
سلطان آید که جمال صورت و منی داشت و خرد مدال گفته اند تو اگر بی
ست به مال برنگی بخت است سال امای فصل در صفا و صمدی بر دق و بیجا
شبه کرد و در نقش اوسعی بجایده نمودند مصرعه دشمنی رد جو ملز باشد
دوست ملک بر سید که روح حصی البشان در حق توجیت گفت در سایه
دولت جدا و بدی دام ملک همگیان را رانی کردم مگر حودان که راضی بنمودند
مروال نمت من در دولت خداوندی قطعه تو ام ای که بیارم ایدرون
حود را به کم کور خود بر رخ درست بمیز تازی ای حود کس بخت که در شفت
او خرمگ توان رست قطعه تو رختان باز و خواهد مقلد سر و دل نعت
اگر نه بنیزد و شش جنت که آفتاب آیه گناه راست هواهی بر ارجیم حیاں
بهت که آفتاب سیاه حکایت یکی را از ملوک غم حکایت کند و دست نکاول
مال رعیت در ار کرده لود و تور و ادیت آفات ناکالی که فلتی از سکا و مجلس
بهان مرقند و در کرب جوین راه غریب گرفتند چون رعیت گم شد انصاع و لا
تقصان پذیرفت و خزینه تنی مامد و دشمنان طبع کردند زور آوردند قطعه

۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

سرگوربا رسد مصیبت تواند گودر ایام سلامت عواشری کوشن سده جلف
گوشن ازواری سده لطف کس لطف کز بگاه شود عاقله گوشن مکر در مجلس او
کتاب سامانه سوله سده روال مملکت محاکم عهد دریدون در سیر ملک را رسید
که هیچ توان داشت که دریدون که هیچ ملک و ختم داشت چگونگی مملکت سده مقرر
شد گفتا که تنیدی عاقلی سده تعصب گد آمدید و تقویت کردید بادشاهی با
گفت ای ملک چون گرد آمدن طغی موحب یاد شاه پست تو طغی بر امرای بیست
می کی مگر شهادتای کردن عاری فردوان به که لنگر کمال برود که سلطان نشین
که سده که گفت موحب گرد آمدن سیاه و رعیت و لشکر چه باسد گلب پادشاه
را گرم بایند و گرد آید و رحمت تا دیراه و دلقش این فیسید و تر این خرد و پشویه
مکند عویش سلطانی که نماید رگرگ بر پالی نادشاهی که طبع طلم فکند بای
دیوار ملک حویش کسد ملک را سده و سیر رابع موافق طبع مخالف میاد و در وار
سختن در کیم فیسید و سیرین فرستاد و بی می باید که کسی عثمان سلطان مساحت سده
دعا و است لنگر استند و ملک بر حاستند قومی که اردت لطاول این سده
زیده نو و دیشان سده سیرین گرد آمدید و تقویت کردید تا ملک و تقویت اس سده
دست سرتان غررت با بیات یادشاهی کور و اولد و ستم بر برید و سده
در سخی زمین و اردت با رعیت طبع کس و رحمت فحتم این لیس ناکمه شادمان
عادل را رعیت لنگر است فسر غم بر و دستان کهد سیهار سیرین سده سستی
رومکار رحاکیت یادشاهی اعلامی عجمی در گشتی لنگر است علام دیگر دیرا ایدید و
و حمت کشتی بیاموده گردید رادی آواز نژاد و لرزه سرامتس افتاد ملک اعیان
سعه نو که طبع بازل عمل مثال این صورت به بند و باره بد استند حاکم
ستی نو و ملک گفت اگر فلان بی سیران را بطریق حاشیون گردانم گفت عاقله و کشت

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

تا دل خلق بدست آوردند و تعالی بمان خلق را برگزید تا دادا مار و زنگاری را در
فردا نش سوزن کشید و بپزد آنچه کند و در دل ستمند سر علم جزا نماند
که شمشیر و اذل جان و دل خود با اتفاق حرا باشد که تیر مردم در ششوی اسکین گریه
چلی تیر شمشیر چون ماری سر و سرست گداوان و حرا با بیره دار
او سپاه مردم آرد باز آمدیم بحکایت وزیر غافل گوید ملک را
طریقه اردو مایم اخلاق اولی این معلوم گشت در شکلی کشید ما انواع عقوبت
مکت قطعه حاصل شود رعای سلطان تا حاضرندگان خوشی حوایی که
عدای سر و تخت ما خلق حلی کن کوئی آورده اند که یکی از ستمندگان سر و تخت
مکت در حال تاه وی نامل کرد و مکت قطعه بر کتوت باز و مکت ارد سلطنت
بخود مال مردان مکتاف نول بکن فرو رسد استخوان شمشیر و لی حکم بدو چون
آید و آمدنای بیت و اما ستمکار در دروگر ما بدو نیست پادشاه حکایت مردم
آردی را حکایت کند که سگی سر سر صافی زرد و ریون احوال مقام بود سگ
نخاه می داشت تا را می که ملک امران لشکری حشم آمد و در چاه کرد و ویش اندر آمد
و سگ سرش کوفت گفتا تو کیستی و این سگ چرا ندی گفت سر فلام و این سگ
سگ است که در لعل تاریخ سر سر زدی گفت چنین شد ما که با بودی گفت از
جا بهت آمد نه میگردم اکنون که جا بهت دیدم و دست نیست دادم متنوی سگ
را که می بیند آثار فاقلا نسیم کرد و اختیار چلی در ادی ماس و زنده تیر را با
آل به که کم گیری ستمگر که ما فولاد بار و سچم کرد ساعد سکی خود را بر نگرد
پیش ما دستش نه مند و زنگار پس حکام و دوستان سرش برار
حکایت یکی را از ملوک مرصه نامل بود که افسادت فکدان کار
بدلی ما بقدر حکما یمنان متفق شدند که هر یک در راه و اولی نیست

کبریا آدمی که بچش صفت موصوف باشد هر دو طاب کردن بهای پس
 نایافته در این صورت که یکدیگر گفته بودید و او گفتش را بجا آورد و دست
 خوشه و گریه و قاصی خوشی داد که حل یکی از رحمت رحمت سلامت افزاین
 را در کتابت طراد قصد کرد پس سر سو آسمان بر آورد و قسم کرد که یکدیگر
 چای حدیث است گفت مار و در بر پدر و مادر و مادر و قاصی بر سر و در
 در باد شاه و هر یک کون پدر و مادر بهلت حکام دیار و کون در سبب و قاصی
 کشتن قوی داد و سلطان مصلح حلیت کرد و طاب من می باشد و خدای
 عر و حل کبابی می جیم حدیث پیش برادر و در وقت فریاد هم پیش تو در
 تو به تو هم دلو سلطان را دل ماری من هم شتر آمد و آب در دیده و مگر در دست
 طاب من ادلی ترک که رحمت خول جیس طابی بکلیه سر و پیش می سید و در کتاب
 قاصی در دست لی انداره سید و گوید بعد از حدیث است بابت قطع
 در کتاب منیم که گفت ییالی سر و ییالی ییل لیریات گردانی حال حدیث
 حال است بر برهای ییل حکایت یکی از زندگان بر پشت گر خیزه و کسان
 در حقش بر قند و مار او دید و در زیر او می عمری بود استارت بکنش کرد و بکار
 بدکار من فعل بر او دید و پیش عمر و رحمت سر زش نهاد و گفت فرود بر چو در
 سر من چو تو سیدی را داشت بهد چو غوی کند حکم خداوند است لیکن من
 بلکه چو در دست این خادام خواهم که در قیامت محول من گرفتارانی احاط
 و زانی تا در زیر انکشم من بکنه بقصاص و انفرانی محول من رحمت ناخن کشیده
 ملک را خند گرفت و بر سر گفت چگونه مصلحت می می و بر گفت ای بخل و در
 مصلحت می می جیم که در نه خدا و صدقه گوید و تا در آرد کنی تا مرا بر و طاب
 بکنند گناه از منت و قول یکدیگر معتز که گفته اند قطع چو کردی کار

در کتاب منیم که گفت ییالی سر و ییالی ییل لیریات گردانی حال حدیث
 حال است بر برهای ییل حکایت یکی از زندگان بر پشت گر خیزه و کسان
 در حقش بر قند و مار او دید و در زیر او می عمری بود استارت بکنش کرد و بکار
 بدکار من فعل بر او دید و پیش عمر و رحمت سر زش نهاد و گفت فرود بر چو در
 سر من چو تو سیدی را داشت بهد چو غوی کند حکم خداوند است لیکن من
 بلکه چو در دست این خادام خواهم که در قیامت محول من گرفتارانی احاط
 و زانی تا در زیر انکشم من بکنه بقصاص و انفرانی محول من رحمت ناخن کشیده
 ملک را خند گرفت و بر سر گفت چگونه مصلحت می می و بر گفت ای بخل و در
 مصلحت می می جیم که در نه خدا و صدقه گوید و تا در آرد کنی تا مرا بر و طاب
 بکنند گناه از منت و قول یکدیگر معتز که گفته اند قطع چو کردی کار

امدار بیکار سرحد را نادانان میست بجزیرا ما حتی سرحدی نمکن
 داس کا اندک ما حق است حکایت ملک رعایت را حواصه بود که غیر
 نیک مهر که بنگه اندر روم نامه حرمت راستی و دوستی گوئی اتفاقا که در
 مد نظر ملک اندک عداوت فرمود و عقوبت کرد و سر بیکار پادشاه بلوچ
 نعمت او معترف بود و لشکران مرشد و دولت توکیل آن رنج و طاقت
 کردند و در عداوت روانه استندی قطعه صلح بادشاه ای هر که
 ترا در قاعه عید و در پیش مجلس کس سخن آفرید این یگانه و موزنی است
 سوا ای و پیش سر بر یک آنچه معنوی خطاب ملک دار عهدی بعضی برون
 و نعمتی در بدای ملکه آورده اند که یکی در ملک لواحق و در حاش
 که ملک آن طرف قدر حال نزر گول نداشتند و سبزی کرد و لکرای عزیز
 آنچه است الله حکایت کفایت و التالی کند در رعایت خاطرش هر چه
 ما متر سحر کرده آید و اعیان این مملکت بدیدار او معترفند و جواب
 منظر خواجی چون برین و قوف یا صحت از خط اندک رسیدد حال جوابی مختصر
 بر ملافت فتنه مانند سر قهای ورق و منت در و لک کرد و یکی از شعلقان
 سرس واقف بود ملک را اعلام کرد که ملاک ما که مس فرموده ما ملک لواحق
 و اسلک و در ملک بهم برآمد و کشف این سر فرموده قاصد با کفر نقد و رسالت
 سر فرمودند بپشت بود که حسن ظن بزرگان پیش از بصیلت است و تشریف قبول
 که فرمودند بنده را امکان عانت آن نیست بحکم آنکه پرورده نعمت این
 عاذاست و مانند بای تغییر خاطر یا دلی نعمت قدیم بیوفائی نتوان کرد و فر
 آخر که یگانه است مردم کرمی قدرش نه ار کند بگری حتی ملک را
 شیرینی شناسی او خوش آمد و خلعت و نعمت بپوشد و در خواست که خطا کرد

که ترا بی حرم و خطایانم گفتم ای خداوند نرو و بی حالت مرخص و راهحالی
نمی بیند بی تقدیر خداوند تعالی چسب بود که ملایق بنده را مکر و بی سبب است
ترا ولی ترک سرائق لغت بریں بده واری و ایادی هست و حکما گفته اند
مثنوی اگر گزشت صدر خلق مرجع که بر راحت رسد خلق سرخ اورد و آنگ
علاوه و تمنی دست که دل برود و تصرف اوست گر چه تیرار کسان بگذرد
که کما در میزابل خود حکایت یکی از ملوک عرب میدم که با شغالان
گفت که مرشوم دلاوی را چندا که هست صاعف کنید که ملازم دگا هست و
شتر صد و زیاده و حردش را بر بادش سر آمد پرسیدش که چه میدی گفت مرا
مدگان بزرگوار هدایت عالی ہیں مثال از در قزو و دواها اگر آید کسی بدین شاه
سوم بر آید و دی کند بلطف نگاه قطعه همیشه در قبول فرواست ترک
و ماں دلیل حرالت هر که سیاهی راستان دارد سر عدت بر آستان دارد
حکایت طامی نا حکایت کند که سیرم در ولایتان عربی بحیف و توکل
را دادی بطرح صاحب دلی مرو که در دو گفت بیست ماری تو که هر که ارمی
سرے یا بودم کبر کما نشین کنی قطعه ندرت ارمی سیر و ما با مراد
عربان نرود در صدی کس بر ابل میں نادانی مرا آسمان نرود ما
از لغزش او بر خیزد و دی از صحنش در هم کشید بدو التفات کرد و تاشبه
آتش مطبخ در بسیار میرم افتاد و سایر اظاکش سوخت و در لسته
نرمش مرا گستر گرم نشاند اتفاقا همان شخص بودی که گذشت
دیدش که بایاد و ماں همیگفت در انم که این آتش از کما در کس
اما در لغت اردو و دل در ولایتان قطعه بخند کسی نرود و در کما

ایگر کس دین را که کرد کس یا سوخت علم تیر از من که مرا قاتل نشاد
 نکرد حکایت درویشی بود و گوشت محرابی لشکره لور پادشاهی کرد و گوشت
 درویش را که در آن ملک قناعت است بدو القات نکرد سلطان از این
 سطر سلطنت است بر عهد و گفت این طالع حرقه پوشتان اقبال بیایم اما
 ایلیت و آدمیت را در دوزخ بر سر یکیش آمد و گفت ای حواجر سلطان برو
 رئیس هر گوشت که در حدیثی کردی و تشریط او را بیا یا دردی گفت سلطان را گوشت
 تا قناعت بود که کسی نداد که قناعت است او را در دوزخ داد که ملک را بر سر پادشاهی
 انداخت و رحمت از سر پادشاهی ملک قطعه پادشاه پادشاه درویش است
 رانش شمر دولت است گوشت پادشاهی چنان است ملک چنان
 حدیث است قطعه یک از دکان مثل سی دیگری را در اول از پادشاهی
 در در که چندان است تا خورد خاک متر سیر جبال بدین قناعت
 در که مرغاست چو قصای شسته آید بیش هر کسی خاک کردن
 شناسد تو را که در درویش ملک را گفت درویش است و آمد گفت
 نمایی کن گفت ای بیوا هم که در باره رحمت من بدی گفت
 در گفت بیست در پادشاهی کنون که نعمت است دست کس در
 ملک میرود دست در حکایت یکی از درویش دو آنست
 رفت و دست خاست که در در دست خدمت سلطان متول می نامد و گوشت
 امید دارد از غنای ترسان دو آنست بگریست و گفت اگر من خدا هست
 عروسل را چنین بر قیدی که تو سلطان را از حلقه صد تیاں لودی قطعه گزیده
 میم دراحت هیچ پای درویش بر فلک لودی هر درویش را
 تر سید بهمان که ملک ملک لودی حکایت پادشاهی شمس بیاید

این داستان از کتاب
 تاریخ سلطنت
 درویشی است
 که در آن
 حکایت
 درویشی
 که در آن
 ملک
 قناعت
 است
 بدو
 القات
 نکرد
 سلطان
 از این
 سطر
 سلطنت
 است
 بر عهد
 و گفت
 این
 طالع
 حرقه
 پوشتان
 اقبال
 بیایم
 اما
 ایلیت
 و آدمیت
 را در
 دوزخ
 بر سر
 یکیش
 آمد
 و گفت
 ای
 حواجر
 سلطان
 برو
 رئیس
 هر
 گوشت
 که
 در
 حدیثی
 کردی
 و
 تشریط
 او
 را
 بیا
 یا
 دردی
 گفت
 سلطان
 را
 گوشت
 تا
 قناعت
 بود
 که
 کسی
 نداد
 که
 قناعت
 است
 او
 را
 در
 دوزخ
 داد
 که
 ملک
 را
 بر
 سر
 پادشاهی
 انداخت
 و
 رحمت
 از
 سر
 پادشاهی
 ملک
 قطعه
 پادشاه
 پادشاه
 درویش
 است
 رانش
 شمر
 دولت
 است
 گوشت
 پادشاهی
 چنان
 است
 ملک
 چنان
 حدیث
 است
 قطعه
 یک
 از
 دکان
 مثل
 سی
 دیگری
 را
 در
 اول
 از
 پادشاهی
 در
 در
 که
 چندان
 است
 تا
 خورد
 خاک
 متر
 سیر
 جبال
 بدین
 قناعت
 در
 که
 مرغاست
 چو
 قصای
 شسته
 آید
 بیش
 هر
 کسی
 خاک
 کردن
 شناسد
 تو
 را
 که
 در
 درویش
 ملک
 را
 گفت
 درویش
 است
 و
 آمد
 گفت
 نمایی
 کن
 گفت
 ای
 بیوا
 هم
 که
 در
 باره
 رحمت
 من
 بدی
 گفت
 در
 گفت
 بیست
 در
 پادشاهی
 کنون
 که
 نعمت
 است
 دست
 کس
 در
 ملک
 میرود
 دست
 در
 حکایت
 یکی
 از
 درویش
 دو
 آنست
 رفت
 و
 دست
 خاست
 که
 در
 در
 دست
 خدمت
 سلطان
 متول
 می
 نامد
 و
 گوشت
 امید
 دارد
 از
 غنای
 ترسان
 دو
 آنست
 بگریست
 و
 گفت
 اگر
 من
 خدا
 هست
 عروسل
 را
 چنین
 بر
 قیدی
 که
 تو
 سلطان
 را
 از
 حلقه
 صد
 تیاں
 لودی
 قطعه
 گزیده
 میم
 دراحت
 هیچ
 پای
 درویش
 بر
 فلک
 لودی
 هر
 درویش
 را
 تر
 سید
 بهمان
 که
 ملک
 ملک
 لودی
 حکایت
 پادشاهی
 شمس
 بیاید

اشارت کرد گفت ای ملک موصی هستی که هزار مدت آنرا سودجویی که این موصی
پرس بیک نفس سر آید و در دکان سر تو خا و یو عا ند قطعه دورا ن نقایب و احرا
نگدشت تنگی و دوشی و رشت دریا نگدشت بدانتست بشمار که حصار کار و
در گردن او عا ند و دریا نگدشت ملک را نصیحت او سود مسد آند و از سر
جوب او سر حاست حکایت در رای لوتین روا ن در مهبی از صالچ
مملکت ادبیه بیکر و در بیک اریا ن و در گونه رای بی رود و ملک بچنا ن
تذیری ادبیه کرد سر چهار رای ملک اختیار آند و در یان در بهان گفتند که
ملک اچهر بیت دیدی بر فکر جدیدی حکیم گفت موصی آنکه اسامی کار معلوم است
در ای جنگا ن در تثبیت است که موصی آید با خطا یں مواهت رای ملک ادلی قر
نا اگر خلاف مواهت مصلحت متانت ابر مانت ایں با تم که گفته اند ششوی
علا رای سلطان رای جنی کوبی وین مانند دست ششوی اگر در در را گوید
شدانت ایں بهاید گفتن ایک او هر دین حکایت ششای می گویند وقت یسی
علویت و ما قانله جاز شهر در آید و چنان نمود که از مخرج می آید و تصدیق بگوین
ملک سرد و دوشی کرد که دی گفته است نعمتش داد و اگر ارم کرد و نوازش بیکان
فرمود تا یکی از ندای حضرت پادشاه که در ل سال را سرد را آید و بود گفت
سن او را عید نمی در بصر دیدم معلوم شد که حاجی بیت دیگری گفت من او را
شنا سم و پدر من صرا لی بود و در را طیه است که شریف بیت و سرش او را یں لوتی
یا فتد ملک فرمود تا بر مندن و بی که صد تا جدیدی مروج در هم جرافت گفت ایچا فتد
زمین سخی اندر بیت و خدمت بگویم اگر راست باشد هر عقوبت که خرابی من را آید آنم گفت
چین گفت قطعه غیبی است پیش آید و بماند است یک چوبه نغ اگر راست بخوا
از جن جهانیه بیا که در بصر ملک ناخدا و گرفت گفت ایں راست تر سخی با مکر و مانند

مفسر است و خود تا آنچه با مولی است مهیا دارد و بعد از خوشی او از تسکین کسب حکایت
یکی از پسران با رقیل الرشید پیش پدرش حاتم آورد که مرا حنا را سر سبک داد و دشنام
آورد و او را درون زندان کال دولت گرفت جز آنکه من کسی چه مانند یکی تا راست
گفتن کرد یکی مرغان رسید و دیگری مصداق و لغتی را درون گفت ای پسر
کرم آتست که فتوکسی و اگر متوالی تویرت دشنام داده چند آنکه از ده درگاه
آنکه ظلم از طرف تو باشد و دعوی از قتل جسم قطعه مرده است از نزدیک حرم سمد که
پیل را با یکار حمید علی مرغان کس است از دوی بختی که چون ششم آید شش
ماطل شود حکایت امانه مرغان گفتی شسته بودم از دوی در دلی اعراف
دور در زنگاری و افتاد یکی از مرغان گفت طبع را که بگیر این برود و را که هر یکی
چاه و بیات در هم طبع در آب است با یکی را بر آید آب دیگر طالع است که غم غم
عمرش مانده و در این سبب در گذشت او را هر کردی در دین دیگر تعجب طبع
محمد و گفت آنچه تو گفتی یعنی است و دعوی دیگر است که غم کن چیست گفت من را
من را بیدار پس یکی میسر بود که دخی در میان مانده بودم مرا بدترین شانه فاد است
آن که تا بانه حرم بدیدم و غم شدی الله تعالی من عجل صالحا لقلعیه
و من اسافر قطعه تا تو ای درون کس محارث کار برین راه فاد است
کار ایشان تمیز را که تا نیز کار است حکایت دور از یکی خدمت ساها را کرده
و دیگر کسی مادر و دوی ماری این نوکر است درین را چنانکه کسی تا در شفت کار
ماری گفت تو چه کار کنی تا در بخت خدمت رشتن کاری با ای که حرم میدان گفته اند که
این خود حرم و دستش به که کسر درین بخت من بهیت
دست آنکه غم کرد دل میسر را در دست مریدین زن ایسر
قطعه مرغان را به درین مرفعت تا چه حرم بهیت و به پیشم

ای حکم خبر به واسطه سار تا منی است بحدت و دنا حکایت کسی خرد بین
 بود پس در اول عادل بود گفت شنیدم که لاس دهن ترا صدای عالی شد داشت
 گفت هیچ شنیدی که مرا گدا است و اگر ببرد عدوهای شادمانی است که درگاه
 دایره و دانی است حکایت هر دو نمی گنجد در این کسری معصوم بر سر میگفتند
 و در حقیقت که بهتر این بود تا خوش بود و سول کردنش که با داری و در
 این کجاست گفت در میان پر مثال لها اله و طبعی و دیدم که بقیع من جان غنیم
 رای تمام و نهرو البت برانرس این حق گفتن نکات نشد و چو کار است
 لی خیر لی من سر ایند حرا دی سخن گفت شاید و گزیم که نابا و چاه است
 اگر تا خوش بینیم گما است حکایت عادل از پیشید با چوں ملک نصبر
 شکم شد گفت بملک آن طایفی که هر روز ملک مصر و عوی عدائی کرد چشم من ملک
 و لا حدیس شریک آمدگان سیاسی رات حقیقت نام ملک معری ارزانی داشت
 آذرباه آمد که فضل و درایت او با بگائی بود که طایفه عزات بر سر حکایت آوردند که
 پندک نشسته بودیم بر کربل و ماران بوقت آمد و تلف است گفت چشم بایستی گشت
 حکیم شدین گفت ششوی اگر رودی بدست و درودی ز ما دان تنگ
 هر روزی سوزی سلطان آسمان دوری صا به که با نایان و دل برین
 ماند ششوی است دولت کار دانی نیست عزت بایدا سالی بیت کیبا
 اگر نصبر باید دورج اندر حراب یافته گنج اوقاره است و بهان بسیار
 بے غیر لر خمد و قاتل حمار حکایت یکی را از ملوک کینک جسی آوردند حرات
 اور حالت سستی با وی حج آید کینک مالعت کرد ملک در چشم روت و مراد کبا
 عسید فرایشت که لب نه موس از نه بینی و رگندست و در و زرنش
 لری جان فریخته یکی که ششوی از خلف او پرسید وین نظر از عاشر گمید و فر و

در این کسری معصوم بر سر میگفتند
 و در حقیقت که بهتر این بود تا خوش بود و سول کردنش که با داری و در
 این کجاست گفت در میان پر مثال لها اله و طبعی و دیدم که بقیع من جان غنیم
 رای تمام و نهرو البت برانرس این حق گفتن نکات نشد و چو کار است
 لی خیر لی من سر ایند حرا دی سخن گفت شاید و گزیم که نابا و چاه است
 اگر تا خوش بینیم گما است حکایت عادل از پیشید با چوں ملک نصبر
 شکم شد گفت بملک آن طایفی که هر روز ملک مصر و عوی عدائی کرد چشم من ملک
 و لا حدیس شریک آمدگان سیاسی رات حقیقت نام ملک معری ارزانی داشت
 آذرباه آمد که فضل و درایت او با بگائی بود که طایفه عزات بر سر حکایت آوردند که
 پندک نشسته بودیم بر کربل و ماران بوقت آمد و تلف است گفت چشم بایستی گشت
 حکیم شدین گفت ششوی اگر رودی بدست و درودی ز ما دان تنگ
 هر روزی سوزی سلطان آسمان دوری صا به که با نایان و دل برین
 ماند ششوی است دولت کار دانی نیست عزت بایدا سالی بیت کیبا
 اگر نصبر باید دورج اندر حراب یافته گنج اوقاره است و بهان بسیار
 بے غیر لر خمد و قاتل حمار حکایت یکی را از ملوک کینک جسی آوردند حرات
 اور حالت سستی با وی حج آید کینک مالعت کرد ملک در چشم روت و مراد کبا
 عسید فرایشت که لب نه موس از نه بینی و رگندست و در و زرنش
 لری جان فریخته یکی که ششوی از خلف او پرسید وین نظر از عاشر گمید و فر و

وگویی تا قیامت رشت دوی سروشم ست و در یوسف کوی قطعه صفی بخیال
 که تیر نظر کر رسته او حوتان ملو واکم علی گفتو داشت خرد و باداب و نوکل
 آرد و ما که دال مدت سیاه را اعلی طالب بود و شهرت و الب هرش بحسب
 پیشین بر داشت تا ما در املان که ملک کینرک را بخت قیامت حکایت
 بگفتن چشم گریخت و در سوختن سیاه با با کینرک استولید خند و در نام
 لغز خندق و در امدیدگی در و درای یک بخت آید و در و شقاوت مردین
 ساد و گفت سیاه بخاره را درین خطائی نیست که سائر زندگان سوارش
 حواصی است و گفت اگر در معاومت او نیست تا غیر کردی چو شدی که
 من و او را و ترار شای کیرک مداوی گفت ای خدا و آنچه و مری حکومت
 لیکن سیدی که حکما گفته اند و میی قطعه نشسته و حوت و در حوت و در حوت
 تو بگذار که از پیلان اید سید مگر سه در جاده مالی چو امل و گفت
 که مصالاف و بشت ملک را این طبع پیدا و گفت اکنون سیاه ما تو بخت
 کیرک را چه کنم گفت کیرک را به سیاه بخت که نیم موده او هم او را نشاید قطعه
 در اید سستی پسند که در دمای ما پسندید نشسته را دل بخواهد که لال نیم
 دمان گدیده حکایت اسکندری و می را پسندید و یاد شرقی و در
 بخت گری که ملک مینیس را حرا این و در ملک و کیرک من این بود و همین
 پیشه و گفت تقوی خدای عز و جل بر ملک می را که مگر قتم عیش را ایاز و دم
 رسوم حرات که تنگان باطل کردم و امام باور تا امل حریه بکوی بدم بیت
 در حریه بخواهد امل حریه که نام نرنگان سرشته در قطعه
 این صحت است چو می مگر در حریه و حمت و امر و بی و کیر و در
 امام یکا بخت در حریه و حمت و حریه که نام یکا بخت و یاد و در

که در حریه و حمت و حریه که نام یکا بخت و یاد و در
 که در حریه و حمت و حریه که نام یکا بخت و یاد و در
 که در حریه و حمت و حریه که نام یکا بخت و یاد و در
 که در حریه و حمت و حریه که نام یکا بخت و یاد و در

که در حریه و حمت و حریه که نام یکا بخت و یاد و در
 که در حریه و حمت و حریه که نام یکا بخت و یاد و در
 که در حریه و حمت و حریه که نام یکا بخت و یاد و در
 که در حریه و حمت و حریه که نام یکا بخت و یاد و در

پایان دوم در اخلاق و نیر و ایشان

حکایت یکی از بزرگان گفت پارسا شده و راجه کوسه و در حق فلان عالم
که دیگران در حق وی بطعنه سخنها گفته اند گفت سزاوارتی عیب یافتم و در باطنش
غیب خدایم قطعه هر که آما تا به رسانی پارسا دان و یک مرد کار و در
نزدانی که در نهان حق چیست محتسب در حق عالم چه کار حکایت در ویشی را
دیدم که سر بر آستان کعبه میالید و میباید که یا عهده و یا رحیم نو دانی که ارطوم و
جهول چه آید قطعه عذره تقصیر حدیث آوردم که ندارم لطافت استظهار
عالمیان در گناه تو به کسد عارفان در عبادت استعمار عارفان مراعات
خوانند و بار رگان بهای الصاعت سده امید آورده ام نه طاقت بدیوره
آورده ام نه تجارت راضع بی قیادت آنکه بابت گرفته در جرم عیسی روی
سیر آستانم بنده را کفران نباشد هر چه وانی مرا هم قطعه بر دو کعبه
سالمی دیدم که میگفت و میگفت عیسی گویم که عالمم بنده بر قلم عفو
مرگنا هم کس قطعه خلق در ملک خدا همه عیسی باشد صاحبان خود و بگویند که ما
رند ام که گرسه راهی هست و امید دلد و اگر ایتم بدین ملک مار گاه حکایت
عبد القادر گیلانی را دید در حجت الله علیه در جرم کوه روی بر حصان نهاره بود و میگفت
ایمجد او در حیثای و اگر استوجب عقوبتم مرا در قیامت نایبنا هر اکیتر تا در رو
نیکان ترسار نباشم قطعه دوشی بر خاک بجز میگویم هر چه که که ناشی آید
ای که هرگز فراموشت نمیشم ایست از بنده با دمی آید حکایت در و
بخانه یار سالمی در آمد چند آنکه طلب کرده چسبکی یافت دل تنگ تنهارا
چسبکی میبوی که مران خفته بود در راه دزدانداحت تا محروم نشود
قطعه تنبیه دم که مردان راه خدا دل دشمنان را که دزد تنگ

در حق فلان عالم
که دیگران در حق وی
بطعنه سخنها گفته
اند گفت سزاوارتی
عیب یافتم و در باطنش
غیب خدایم قطعه
هر که آما تا به رسانی
پارسا دان و یک مرد
کار و در نزدانی که
در نهان حق چیست
محتسب در حق عالم
چه کار حکایت در
ویشی را دیدم که
سر بر آستان کعبه
میالید و میباید که
یا عهده و یا رحیم
نو دانی که ارطوم و
جهول چه آید قطعه
عذره تقصیر حدیث
آوردم که ندارم
لطافت استظهار
عالمیان در گناه
تو به کسد عارفان
در عبادت استعمار
عارفان مراعات
خوانند و بار رگان
بهای الصاعت سده
امید آورده ام نه
طاقت بدیوره آورده
ام نه تجارت راضع
بی قیادت آنکه بابت
گرفته در جرم عیسی
روی سیر آستانم
بنده را کفران
نباشد هر چه وانی
مرا هم قطعه بر دو
کعبه سالمی دیدم
که میگفت و میگفت
عیسی گویم که
عالمم بنده بر قلم
عفو مرگنا هم کس
قطعه خلق در ملک
خدا همه عیسی
باشد صاحبان خود
و بگویند که ما
رند ام که گرسه
راهی هست و امید
دلد و اگر ایتم
بدین ملک مار گاه
حکایت عبد القادر
گیلانی را دید در
حجت الله علیه در
جرم کوه روی بر
حصان نهاره بود و
میگفت ایمجد او در
حیثای و اگر استوجب
عقوبتم مرا در
قیامت نایبنا هر
اکیتر تا در رو
نیکان ترسار
نباشم قطعه دوشی
بر خاک بجز میگویم
هر چه که که
ناشی آید ای که
هرگز فراموشت
نمیشم ایست از
بنده با دمی آید
حکایت در و
بخانه یار سالمی
در آمد چند آنکه
طلب کرده چسبکی
یافت دل تنگ
تنهارا چسبکی
میبوی که مران
خفته بود در راه
دزدانداحت تا
محروم نشود
قطعه تنبیه دم
که مردان راه
خدا دل دشمنان
را که دزد تنگ

ترکی میسر شود این مقام که ما دوستانت ملافت و جنگ جودت اهل صفای
 میور روی او و در قیام چنان که زینت عیب گیرد و در پست میرد فسر و در سر امر
 که سعدیلم در قیام چو گرگ مردم حوار فرود بر که وین گران بین تواند و بشیر
 بیالمان عیسای پس اگر ان حواد بود حکایت تنی چند از روزه گاه شوق در
 سیاحت نمود و در یک پنج و رات خواستم که مراقت کنم موافقت نکردم
 از آن که کم اخلاق سر رگان بدعت بود امر معا جیت و درین آن که دیدن او
 در پنج و رات که من و نفس حق این بقدر قوت و سرعت می شناسم که در دست
 مردان یار شاهر کبشیم به مار طر شترانی که این کتاب القوا فی فی الصلح
 که محمد بن ایل القوا فی فی یکی که آسیا گفت ابرس سخن که شد سید و دل
 شک و در که درین روز و دزدی بصورت بد و این آن بر آمده بود حورا
 در ملک محبت ما شکر کرد شش سر به مانند مردم که در عامه کیت لویزه
 و بعد که در مایه حیت از آنجا که سلامت مال در وین است گمان بصورت
 نیز در دیاری قیوش کرد و مشغولی صورت مال عاقلان و خلق است
 اینقدر لسن چ روی در غنی است در عمل کوس و هر چه خواهی پوشش تلخ شتر
 و علم بزدوشش ترک دیار شهودت مت و سپس پارسانی به ترک انیسوس
 در فر اگرد مر باید بود بر تخت سلاح جنگ چه سود رندی تالک رفته بود
 دستا که در بای حصارى حصنه که دزدی توین ابرقی بقی بر آه که الطمان
 میسر و در بقارت میرفت و در پارتش بین که عرقه در بر کرد
 حاشه کعبه را جل خسر کرد چندانکه در نظر و دریناں غایب شد
 سرجی سر رفت و در سرجی بزد و بدید تار و در دشمن شد آن تا بیکت سلعی راه
 رفته بود در قیاقان بگناه غنچه با ما دلن جبهه را بکس و در آو و لاله

این سخن از آن
 که در دست
 از آن که دیدن او
 در پنج و رات
 که من و نفس
 در ملک محبت
 و بعد که در
 از آنجا که
 نیز در دیاری
 اینقدر لسن
 و علم بزدوشش
 در فر اگرد
 دستا که در
 میسر و در
 حاشه کعبه
 سرجی سر رفت
 رفته بود

و پیروند و در زندان را نذران را بیخ ترک محبت گفتم و طریق عزت گرفتیم
 آنکه ملائکه فی السحاب قطعه چادر قومی یکی بدوشی کردند که براسن زان
 نه مهر را. یکی همی که گاوی در علف حور بیالایه همه گادان و در را گفتم سپاس
 دست خدا یار و غر و بل کند و لوت و در ویشاں محمود نامم اگر چه بدست و دست
 را محبت بد افکارم و این حکایت که گفتی مستفید گفتم و امثال مرا بجز
 نصیحت بکار آید منقوی ایک ناسترا سیده در مجلس سرحد دل بختمدان
 اگر سر که بر کند در گلاب سگی در وی انداخته و صلاات حکایت ز راهی
 صهاپ پادشاهی بود چون بطعام نشستند کتر اراں حور که ارادت
 بود و چون نماز بر عادت بستر اراں کرد که عادت اول و تا ملحق جمالی حور
 وی ریادت کند فرد و ترسم سرسی کعبه ای اعرابی کین که که تزمیر
 بتر کت است چون بمقام حور آمد شوره خواست تا تناولی کند پس در دست
 صاحب فراشت گفت ای پدر در مجلس سلطان طعام خوردی گفت و نظر
 ایشان چسب خورد و م که بکار آید گفت نماز را هم فضا که چیزی نکرد
 که بکار آید قطعه ای هنر نهاده بر کف دست عیبه اگر گرفته زیر بغل تا
 چه حواهی جریدن آبی مغرور در در و ننگ نسیم و فل حکایت یاد دارم
 در ایام طوالت شنبه بود و شنب جرد و مل ز و پیر نیر تاشی در خدمت
 پیر رحمة الله علیه نشست بود و دم ده شنب دید و سر هم رفته و صفا وزیر بزرگوار
 گرفته و ملائکه گردا حمت پدر را گفتم توین جماعت یکی سر بر نمیدارد
 که و کانه بگرد و چنان خواب عقلت برده اند که تو کوئی نه حمت اند که حور
 اند گفت جان پدر اگر تو نیز بختی از آن بد که در پوشش خلق افتی
 قطعه نه پند دلی جز غوغای را که وار و پیر و در و بخت

[illegible]

چند گوی که سادیش و حو عیثیای من سیکند که سخن حقیم بر سریند
 که مدعو استم مفید یک باشی و دست گوید طق به که بدانی و یکسخت
 یک ترا که حسن خلایق در حق من کمال است و من در حق نقصان رود
 اندیشه کردن و بیمار حور و شمع لایق که کبریا علی و علی و علی و الله
 یکم که کبریا و اهل لایق در شمع بر روی حور مرموم نایب نگشته و اما
 درسته چه سود عالم العیب و انای همان و آشکار حکایت یکی از شایع
 کمار مکه کردم که فلان در حق من بعد از گواهی داده است گفت بعد از
 حل کس رباعی تو یکو روشن من در کمال مقصود گفتن باید حال چه
 آهنگ بر لوط و دست تقیم کی کرد دست مطرب حور و گوشمال حکایت
 یکی را از شایع پرسیدند که حقیقت بقول چیست گفت از من این طالع
 نودند و در جهان صورت پر آگنده و پستی جمع اکنون علقی اندک ظاهر سمع
 و بدل پر آگنده قطع هر ساعت از تو کما می رود دل پشیمانی
 صفائی دیدی و در مال طاعت و برع و تجارت چو دل با فدا بیت
 علوت شیشی حکایت یاد دارم که شبی یکبار و الی همه شب رست مردم
 و حور کمار میشه حخته تنویریده که در آن سفر همراه ما بود و حور کما
 بیابان گرفت و یک نفس آرام یافت چون روز شد گفتن آن به
 حالت نمود گفت مسلمان را دیدم که با تن در آمده بود و در آن وقت و
 کما را کوه و حور کما را آب و مسلمان را بنیت اندیشه کردم که مرا
 نماند و در شمع و من و در علوت حقیقت کما را و اما شد قطع
 در شمع مرعی صلیح می نماید عقل و جسم ببرد و طاعت و شمع
 یکی از دوستان من گفت ا

این که در حق من کمال است و من در حق نقصان رود
 اندیشه کردن و بیمار حور و شمع لایق که کبریا علی و علی و علی و الله
 یکم که کبریا و اهل لایق در شمع بر روی حور مرموم نایب نگشته و اما
 درسته چه سود عالم العیب و انای همان و آشکار حکایت یکی از شایع
 کمار مکه کردم که فلان در حق من بعد از گواهی داده است گفت بعد از
 حل کس رباعی تو یکو روشن من در کمال مقصود گفتن باید حال چه
 آهنگ بر لوط و دست تقیم کی کرد دست مطرب حور و گوشمال حکایت
 یکی را از شایع پرسیدند که حقیقت بقول چیست گفت از من این طالع
 نودند و در جهان صورت پر آگنده و پستی جمع اکنون علقی اندک ظاهر سمع
 و بدل پر آگنده قطع هر ساعت از تو کما می رود دل پشیمانی
 صفائی دیدی و در مال طاعت و برع و تجارت چو دل با فدا بیت
 علوت شیشی حکایت یاد دارم که شبی یکبار و الی همه شب رست مردم
 و حور کمار میشه حخته تنویریده که در آن سفر همراه ما بود و حور کما
 بیابان گرفت و یک نفس آرام یافت چون روز شد گفتن آن به
 حالت نمود گفت مسلمان را دیدم که با تن در آمده بود و در آن وقت و
 کما را کوه و حور کما را آب و مسلمان را بنیت اندیشه کردم که مرا
 نماند و در شمع و من و در علوت حقیقت کما را و اما شد قطع
 در شمع مرعی صلیح می نماید عقل و جسم ببرد و طاعت و شمع
 یکی از دوستان من گفت ا

گفت باورد استم که ترا مالک مرغی چینی کند پس گفت پس
 شرط آدیت میت امرع تنج حوان و ما خاموش حکایت وقتی در
 سخا از خالعه جوانان صاحب دل همراه ما بودند مردم و مقدم و دقتا هر مرتبه کردی
 و منی متفانه سرگندوی و عاری و سبیل مسکرتال در ویتان بود و عمار
 در ویتان نامرشدیم چهل بنی لال کودک سیاه از حی عرب سزاند و آواز
 سر آورد که مرغ از ما در آورد اشتراک پیدا کردم که مرغی از آواز و عمار را میزد
 و راه سیاهان گرفت و رفت گفتم ای شیخ بیوالی اثر نکرد و ترا چه پیاں لغات
 سیکند رباعی والی که چه گفت مرا آن سبل سحری تو خود یکا دمی که مرغی
 بهتر تر عرب و دولت طرب گرد و قیبت ترا از طبع ما وری شعور
 وَحَدَّ مَهْزُوبًا لَمَّا شَرَّكَ عَلَى الْفَيْحَةِ قَيْلٌ مَهْزُوبٌ لَمَّا كَلَّا أَهْوَ الْفَيْحَةُ
 بدکن هر چه بینی در خوش است ولی و اندر سببی که گوشت میت به میل
 تنج خوانیت که هر جاری به نبیج را میت حکایت یکی بالذلوک
 دت عمر سیری شد و قایم قایم نداشت و میت کرد که مادران نخستین که از
 ویت شهر را گید تاج شاهی سرسوی بنید و نقویس مملکت لوی کیند اتفاقا
 کیکه را بد گدائی بود همه عمر او قنبد و دهنه در فتنه ارکان دولت و اعیان
 و میت ملک سیا آورد و در تسلیم متاع قلای و حرای بدو کرد و بد ملک را بدتالعه
 امرای دولت گردن از خالعات او و پیا نیدند و لوک از هر طرف سلاطین سرچند
 و مقاومت فکر آراستند فی الجمله سپاه و طاعت بهم برآمد و سرخی طرف ملوک از قنبد
 تصرف او برتر در ویش ازین افق خسته خاطر می بود و نایکی که در وستان قدیم که در و
 قریب اولو دار سفر بار آمد و در جهان مرتبه دیدش گفت منت سدا را غوغا که ملک حار
 کرد و بخت بلند بهری کرد و قبایل سعادت باوری تا بهین پایه رسید بان تیغ الفیضه

در ویتان نامرشدیم چهل بنی لال کودک سیاه از حی عرب سزاند و آواز سر آورد که مرغ از ما در آورد اشتراک پیدا کردم که مرغی از آواز و عمار را میزد و راه سیاهان گرفت و رفت گفتم ای شیخ بیوالی اثر نکرد و ترا چه پیاں لغات سیکند رباعی والی که چه گفت مرا آن سبل سحری تو خود یکا دمی که مرغی بهتر تر عرب و دولت طرب گرد و قیبت ترا از طبع ما وری شعور وَحَدَّ مَهْزُوبًا لَمَّا شَرَّكَ عَلَى الْفَيْحَةِ قَيْلٌ مَهْزُوبٌ لَمَّا كَلَّا أَهْوَ الْفَيْحَةُ بدکن هر چه بینی در خوش است ولی و اندر سببی که گوشت میت به میل تنج خوانیت که هر جاری به نبیج را میت حکایت یکی بالذلوک دت عمر سیری شد و قایم قایم نداشت و میت کرد که مادران نخستین که از ویت شهر را گید تاج شاهی سرسوی بنید و نقویس مملکت لوی کیند اتفاقا کیکه را بد گدائی بود همه عمر او قنبد و دهنه در فتنه ارکان دولت و اعیان و میت ملک سیا آورد و در تسلیم متاع قلای و حرای بدو کرد و بد ملک را بدتالعه امرای دولت گردن از خالعات او و پیا نیدند و لوک از هر طرف سلاطین سرچند و مقاومت فکر آراستند فی الجمله سپاه و طاعت بهم برآمد و سرخی طرف ملوک از قنبد تصرف او برتر در ویش ازین افق خسته خاطر می بود و نایکی که در وستان قدیم که در و قریب اولو دار سفر بار آمد و در جهان مرتبه دیدش گفت منت سدا را غوغا که ملک حار کرد و بخت بلند بهری کرد و قبایل سعادت باوری تا بهین پایه رسید بان تیغ الفیضه

شکوه کلاه خلقتست و کلاه وحیست در جنت وقت سر نه است و وقت بوشید
 گفت ای حیرت خیزم گویی که جای تهنیت است آنکه که تو دیدی هم ای داکشم و
 هر دو غم است متنوی اگر دیار است در دهم و اگر خانه تهنیت پای نذر
 طایرین جهان آسود تهنیت که پنج فاطمه است ارهت و کرمیت
 قطعه مطلب گر تو آنکی حوایی حرقیات که دولیت هنی گرفتنی هر
 پس افتاد تا نظر در ثواب اوئی گر سررگان تنیده ام بسیار صبر
 و یقین که بلای منی و اگر بریان کنه بگرام گوری که چو پای مرغ
 رسور حکایت او هر بر روی انده عنه هر در روز مصلحه صلی الله علیه
 و آله سلم آمدی گفت یا آنکه تو که در دینی و دنیا و آخرت ای سرور
 میا تا صحبت را باده شود و ما چندی را گفتند درین خوبی که آفتاب است و کلبه
 که کسی او را دوست گرفته است و عشق کرده گفت برای آنکه هر در می تو ایش
 هر در رستای که محبت و محبت معر دیدار مردم شدن صیت نیست
 ولیکن بچند آنکه گوید پیش اگر حبس امانت گوی ملامت نباید بیندن
 حکایت یکی مادر بزرگان مادر محالف در شکم چوبیدن گرفت ملاقات
 فسطا آن غاشمت پس بے اختیار از وی صادر شد گفت ای دولیشان
 مراد چه کردم اختیار بی نبود و مرده وی سر من نوشند و راحت بدرون من
 رسید تبار بکرم معدود در دایره مشغول شکم زندان بادست ای
 خردمند مدار و هیچ عاقل با دورند چو باد اندر شکم گیر و در وایل
 که مادر اندر شکم باز صیت بر دل خود زلیف گر حمان تابنا زکار
 خواهد شد دست پیشش مدار حکایت از صحبت بارین دستم
 طایفی بیدار که نو در میان آن قدس مدام و با حیوانات اخس گرفتن تا و قبیله

و کلاه خلقتست و کلاه وحیست
 در جنت وقت سر نه است و وقت بوشید
 گفت ای حیرت خیزم گویی که جای تهنیت است آنکه که تو دیدی هم ای داکشم و
 هر دو غم است متنوی اگر دیار است در دهم و اگر خانه تهنیت پای نذر
 طایرین جهان آسود تهنیت که پنج فاطمه است ارهت و کرمیت
 قطعه مطلب گر تو آنکی حوایی حرقیات که دولیت هنی گرفتنی هر
 پس افتاد تا نظر در ثواب اوئی گر سررگان تنیده ام بسیار صبر
 و یقین که بلای منی و اگر بریان کنه بگرام گوری که چو پای مرغ
 رسور حکایت او هر بر روی انده عنه هر در روز مصلحه صلی الله علیه
 و آله سلم آمدی گفت یا آنکه تو که در دینی و دنیا و آخرت ای سرور
 میا تا صحبت را باده شود و ما چندی را گفتند درین خوبی که آفتاب است و کلبه
 که کسی او را دوست گرفته است و عشق کرده گفت برای آنکه هر در می تو ایش
 هر در رستای که محبت و محبت معر دیدار مردم شدن صیت نیست
 ولیکن بچند آنکه گوید پیش اگر حبس امانت گوی ملامت نباید بیندن
 حکایت یکی مادر بزرگان مادر محالف در شکم چوبیدن گرفت ملاقات
 فسطا آن غاشمت پس بے اختیار از وی صادر شد گفت ای دولیشان
 مراد چه کردم اختیار بی نبود و مرده وی سر من نوشند و راحت بدرون من
 رسید تبار بکرم معدود در دایره مشغول شکم زندان بادست ای
 خردمند مدار و هیچ عاقل با دورند چو باد اندر شکم گیر و در وایل
 که مادر اندر شکم باز صیت بر دل خود زلیف گر حمان تابنا زکار
 خواهد شد دست پیشش مدار حکایت از صحبت بارین دستم
 طایفی بیدار که نو در میان آن قدس مدام و با حیوانات اخس گرفتن تا و قبیله

برادر کرمیت

اسیر تیردینک تو دم و در خندق طر ابلش با هر دایم کار گیل استند یکی ار و ساس
 ملک که سانه در میان بود و در گذر کرد و شاحت گفت ای چه حالت است
 که موجب است ست گفتم چه گویم قطع میگویم تمام ار مردان مکوه و شدت
 که از خدای بودم مدیگر با چه راحت قیاس کن که چه عالم بود و دین غیا
 که در طوایف نامردم سانه ساخت فسر و پای در تخریبین دوستان که
 ما بجا گاه در بوستان بر حالت من رحمت آورد و دوده و یارار فرنگم باز
 خرید و با خوشنیتش ملبس و دختری داشت بکاخ من در آور و چون بد
 سر آمد دعوی و ستیرو روی آغار کرد و زبان دراری کرد گرفت و عین
 مرا منحص میگرد و شعر را بد در سر آمد و مکوه بهترین عالم است و در بخ آو
 نه بهار از قریب مدینه تبار و شکایتان که داشت انکار باری را با بخت و در
 مکوه می گفت تو آن یستی که پدرم ترا از فرنگ ر حریف گفتم علی من آنم که در یار
 از قید مرگم باز خرید و دلد و نیار بدست تو گرفتار کرد و قنوی شنید و گوشت
 را بر ریگ آریانیدان و دست گرگ تساه که کار سر حلقش بالید
 و دلن گوشت را روی بنالید که از بکمال گرگم در بودی موجودیم عاقبت
 و در گرگ بودی حکایت یکی را یاد تا ما را عاقد را بر سید که عیالان داشت
 و قات عزیز چون میگردد گفت همه تنیده مناجات و سجود و عا و عیالان همه در زند
 و زیارتان ملک انصهر انار تا عا که گوشت و شونا و کهای و بیلان از نه و اعیال ابدل

و در خندق طر ابلش با هر دایم کار گیل استند یکی ار و ساس
 ملک که سانه در میان بود و در گذر کرد و شاحت گفت ای چه حالت است
 که موجب است ست گفتم چه گویم قطع میگویم تمام ار مردان مکوه و شدت
 که از خدای بودم مدیگر با چه راحت قیاس کن که چه عالم بود و دین غیا
 که در طوایف نامردم سانه ساخت فسر و پای در تخریبین دوستان که
 ما بجا گاه در بوستان بر حالت من رحمت آورد و دوده و یارار فرنگم باز
 خرید و با خوشنیتش ملبس و دختری داشت بکاخ من در آور و چون بد
 سر آمد دعوی و ستیرو روی آغار کرد و زبان دراری کرد گرفت و عین
 مرا منحص میگرد و شعر را بد در سر آمد و مکوه بهترین عالم است و در بخ آو
 نه بهار از قریب مدینه تبار و شکایتان که داشت انکار باری را با بخت و در
 مکوه می گفت تو آن یستی که پدرم ترا از فرنگ ر حریف گفتم علی من آنم که در یار
 از قید مرگم باز خرید و دلد و نیار بدست تو گرفتار کرد و قنوی شنید و گوشت
 را بر ریگ آریانیدان و دست گرگ تساه که کار سر حلقش بالید
 و دلن گوشت را روی بنالید که از بکمال گرگم در بودی موجودیم عاقبت
 و در گرگ بودی حکایت یکی را یاد تا ما را عاقد را بر سید که عیالان داشت
 و قات عزیز چون میگردد گفت همه تنیده مناجات و سجود و عا و عیالان همه در زند
 و زیارتان ملک انصهر انار تا عا که گوشت و شونا و کهای و بیلان از نه و اعیال ابدل

و در آن ادا که منبذ خیال
 بارت آرد و سیر در ملکوت
 که است با حداسه بر و انهم
 به خور و ماسد و مسند

به خور و مینوی کی که مایه یی عیال
 سم فرزند و نا و جامه قوت
 روز واقعت قی می سارم
 ش جو عقیدت را بر بندم

حکایت یکی از تشدد دل در مینه مدالی کردی ویرگ در حال خودی
پادشاهی حکم ریاست نمودن کی رفت گفت اگر مصلحت می شه برای
مقامی لازم که در اعلا و محکم است دست دهد و دیگران هم بیگانه افاس
ثناستفید گردد و مصلحت اعمال تمام اندر راه را این سخن فعل باید روی
سرافت یکی از ویریا گفتن پاس خاطر ملک را و ملات که دو سه دوری شهر
در آنی و کیفیت مکان معلوم کی پس اگر مصای وقت عمر بر آن راه صحبت اعیان
که در راسته احتیاط قیست آورده اند که ماند شهر و آمد و نسا سرای خاص ملک
دو پیر احمد مقامی دلکشی را در آن آسائی چون مهنت منشوی یکی شمشیر
چو عارض حرمان سلسله مجوهرات محبوبان بهمان از بهیبت مرد عجم
تبر با حور و غفلت ایام شور شهر کی قافیه در حلقه خلعت غفلت بالشی
ای کس که در ملک رمال کبیر که در وی پیش او رسد که و معشیت است قلم
اتین هم یار و خادم ویری ملائک صورت طلاس یمنی که بعد از دیدن
صورت به بد و هم یار سایان را تکلیف بهمان در حش علای بدایع الاله
لطیف الاعمال شعر قلک الناس حوله عجلنا و هو سبیلنا
بیت و کلا یستغنی دیده از دیدن کشتی سیر بهمان که و استغنی
می دهد و در شان
عالم را طعامهای اندید خوردن گوشت و کسوت خاص لطیف بهشتین و
از نو که مستحکم و ملاوات متع با معنی و در حال علام و کبیر تک تعلق کرد
حردمدان گفته اند رعب حو بان برنجیر پای عقابست و دام مرغ سرک مبت
در سر کار تو کردم دل این با به لیس مرغ بر یک تحقیق سم امر و نور و اد
فی النمل و دولت وقت مجموع بره وال آمد چنانکه گویند قطع
هر که بهتار فقیه و پیر و مرید و در زمان آوردن پاک غنیر

چون مای اول فرد آمد فصل در نهاد پای گیس مار بگر ملک بدین اورد
کرد عاهد را دیدار دست تمکین مکر دیده و سرچ و سعید مرآه و فریاد و سر بایست
و بنا کرد و دلازم سری مکر بر و دلازمی سر ملای سر الیاده بر سلاست سار
شادمانی کرد و در سروری سخن گفت تا ملک کام سخن گفت چمن که بر این سر و دلازمی
را دوست میدادیم کس ندارد یکی علما و دیگر رتاد وزیر فلسوف جهانیده فارغی
که با او و دلازم ای خدا و دلازم روی درین سر و دوستی آنت که با هر دو طایفه
ملکولی کی علما را رده تا دیگر بخواند و در این را چپس کند تا ناله و ناله
قانون جو صوفیه پاکیزه روی را به طش و کار و خانم فیزه گوشتش در وطن یک
شیر و فرجه رای را با طوطی و دلازم و گوشتش قدر تا شربت دیگر هم باید
گر بخواند ز ارم شاید حکایت مطابق این سخن همین پادشاهی را همی شیر
آمد گفت اگر اجماع ایحالت بر آید بر این درم دهم پادشاه را چون کار
بر آمد و دستش طاش سرف و دلازمی شد من موجود در شرط لازم آید یکی را در
شنگان خاص کینه درم داد تا در این صرف کند گوید غلامی خاقل شیار بود
همه در مکر و دلازمه باز آمد و در دلازمه و دلازمه طش ملک نهاد و دلازمه را در
چند آنکه طلب کردم یا دم گفت ایچه حکایت است انچه من دانم در این ملک
چهار صد زاهد است گفت ای خداوند جهان آنکه زاهد است نمی ستاند و آنکه نیست
زاهد نیست ملک کشید و دلازم را گفت چند آنکه مراد حق در ویتان و دلازم
پرستان اما دلازم و دلازم این شوخ دیده را دلازم و دلازم حق بجا بود
شهر را بد که درم گرفت و دلازم زاهد را زویکی دست آید حکایت یکی را در
علما را رخ را پسید و دلازمی و دلازمی و دلازمی گفت اگر نا از دلازم جمعیت
باطری ستاند دلازم است و اگر هیچ از دلازم می کشید دلازم بیست

این حکایت مستور که در بلاد نایت و سپهره و املان افتاد رایت گردید
 و ریخ و کاپش گفت با پیره ادرین کتاب من و نو هر دو خواندند و پیر
 سده مارگاه و سلطانیم من ز خدمت دی یا سوم گاه و بیگاه در فست
 توریج آرموده در حصار به پیا مان و مارگر دو جبار قدم من سعی پیوست
 پس چو راحت تو پیوست تو سر مدگل به بدنی ماعلان یا شمس
 من فداوه دست شاگردان لعل پای بد و سرگردان گفت من سر
 آستان دارم به چه تو سر بر آسمان دارم هر که پیون گردن احس
 حویش را گردان امداد حکایت یکی از صاحبان رور آرمائی
 را دیدیم برآمده و گفت بروان ادا حجت گفت این را چه حالت
 ست گفتند فلان دستام داد من گفت این فرومایه هزار من سنگ
 رسیدارد و طاقت سعی می آرد قطع لاف میر بجلی و دعوی مردی
 نگار ماجر نفس فرومایه چه مردی برے کرت از دست مرآید پس
 کن مردی آن نیست که شسته زنی مردی قطعه اگر خود هر دو مشا
 قبل نه مردست آنکه در و مردی هست سی کوک شربت از مالک دلند اگر
 فانی تماشاد آدمی است حکایت بر برگه را بریدم از بیت اخوان
 صفا گفت کینه که مرادو خاطر یاران بر مصالح خوین مقدم دارد و کما گفته
 مراد که در سعدو حیتست به مراد دست و نه خویشیت فرد و اگر تماش
 که هر تو قوینت دل بر کسی بهند که دل بسته تو نیست فرد و هر تو
 دیات و تقوی قطع رحم بهتر از بودت فری یاد و دم که یکی مدعی
 میت بر قول بن اعراض کرده بود و گفته که حتماد کتاب مجید از قطع رحم نمی
 و بود فدا القربی فرموده داین چه تو گفتی منافعش آلت گفتن آیت

این حکایت مستور که در بلاد نایت و سپهره و املان افتاد رایت گردید
 و ریخ و کاپش گفت با پیره ادرین کتاب من و نو هر دو خواندند و پیر
 سده مارگاه و سلطانیم من ز خدمت دی یا سوم گاه و بیگاه در فست
 توریج آرموده در حصار به پیا مان و مارگر دو جبار قدم من سعی پیوست
 پس چو راحت تو پیوست تو سر مدگل به بدنی ماعلان یا شمس
 من فداوه دست شاگردان لعل پای بد و سرگردان گفت من سر
 آستان دارم به چه تو سر بر آسمان دارم هر که پیون گردن احس
 حویش را گردان امداد حکایت یکی از صاحبان رور آرمائی
 را دیدیم برآمده و گفت بروان ادا حجت گفت این را چه حالت
 ست گفتند فلان دستام داد من گفت این فرومایه هزار من سنگ
 رسیدارد و طاقت سعی می آرد قطع لاف میر بجلی و دعوی مردی
 نگار ماجر نفس فرومایه چه مردی برے کرت از دست مرآید پس
 کن مردی آن نیست که شسته زنی مردی قطعه اگر خود هر دو مشا
 قبل نه مردست آنکه در و مردی هست سی کوک شربت از مالک دلند اگر
 فانی تماشاد آدمی است حکایت بر برگه را بریدم از بیت اخوان
 صفا گفت کینه که مرادو خاطر یاران بر مصالح خوین مقدم دارد و کما گفته
 مراد که در سعدو حیتست به مراد دست و نه خویشیت فرد و اگر تماش
 که هر تو قوینت دل بر کسی بهند که دل بسته تو نیست فرد و هر تو
 دیات و تقوی قطع رحم بهتر از بودت فری یاد و دم که یکی مدعی
 میت بر قول بن اعراض کرده بود و گفته که حتماد کتاب مجید از قطع رحم نمی
 و بود فدا القربی فرموده داین چه تو گفتی منافعش آلت گفتن آیت

وَلَمْ يَجْعَلْ لَكَ فِيهِ لَبْسًا وَجِلًا
 بیتی نزار نویسنده که چکار از حد باشد
 فدای کین و بیکار کاشنا باشد

حکایت منظم

مردی الحیف در بغداد مردگ سنگ دل چنان بگزید باد اول بدر چنان دیدش کای فردا بیا بجه دنا نیست بهزاحت گفت این گفتار	و ختر را بگفتش روزی داد لب و ختر که چون از و بگید پیش و اما دفت پر سیدش چند غالی لبش نه انباشت هرل بگذار و جد از و برادر
---	--

خوی بد و طبیعتی که نشست
 ندره جز بوقت مرگ از دست

حکایت آورده اند که نقیصی دختری داشت بنمایان رشت روی بجا نوزاد
 رسیده با وجود غنمت کسی در بنمایان او رعیت نمیکرد و فرزند رشت با شد و تنی و با
 که بود و مرد و نایبانی بجای که هر دو تن با هم می رفتند و آورده اند که یک
 در این تاریخ از میان رسیده آمده بود که دیده نایبانی را روشن میکرد و فقیه میگفتند
 و اما خود را علاج کنی گفت در سرمه که مینا شود و در حرم مطلق و بدین شیوه
 رشت روی نایبانی حکایت پادشاهی بدیده و تحقار و طایفه و در بیان طراره
 یکی از اینان بفرست بجا آورد و گفت ای ملک ما برین دنیا عبید از تو خوشتر و خوشتر
 از تو کشیم و دیگر بر اینیم و بیایم بهتر از شما و الله تعالی شنوی اگر کشور خدا را مرا
 و کرد و لبش مایه نداشت دل ساعت که غلظت لبش و تن مرد و نایبانی را پش از
 کس در چرخ از ملک بر لب غلظی گدای تهتر از پادشاهی طریقت ظاهر
 در و لبی چایه نداشت و می شنود حقیقت آن دل زنده و نفس مرده قطعه
 بنام که بر و دهری نینداز طبعی و اگر خلاف کنندش بیگ بر خیزد

و ختر را بگفتش روزی داد
 لب و ختر که چون از و بگید
 پیش و اما دفت پر سیدش
 چند غالی لبش نه انباشت
 هرل بگذار و جد از و برادر
 خوی بد و طبیعتی که نشست
 ندره جز بوقت مرگ از دست
 حکایت آورده اند که نقیصی دختری داشت بنمایان رشت روی بجا نوزاد
 رسیده با وجود غنمت کسی در بنمایان او رعیت نمیکرد و فرزند رشت با شد و تنی و با
 که بود و مرد و نایبانی بجای که هر دو تن با هم می رفتند و آورده اند که یک
 در این تاریخ از میان رسیده آمده بود که دیده نایبانی را روشن میکرد و فقیه میگفتند
 و اما خود را علاج کنی گفت در سرمه که مینا شود و در حرم مطلق و بدین شیوه
 رشت روی نایبانی حکایت پادشاهی بدیده و تحقار و طایفه و در بیان طراره
 یکی از اینان بفرست بجا آورد و گفت ای ملک ما برین دنیا عبید از تو خوشتر و خوشتر
 از تو کشیم و دیگر بر اینیم و بیایم بهتر از شما و الله تعالی شنوی اگر کشور خدا را مرا
 و کرد و لبش مایه نداشت دل ساعت که غلظت لبش و تن مرد و نایبانی را پش از
 کس در چرخ از ملک بر لب غلظی گدای تهتر از پادشاهی طریقت ظاهر
 در و لبی چایه نداشت و می شنود حقیقت آن دل زنده و نفس مرده قطعه
 بنام که بر و دهری نینداز طبعی و اگر خلاف کنندش بیگ بر خیزد

[illegible]

مردم را ز غم که گفت ای ز سگی طلق و امند نشیده که طغیان گوید کسی زین
 که گشکی خرقن گفت انداره گسار کشاوا شرفی او شریفی شریفی شریفی
 سحر کرد است هر آید سحر کرد است هر آید سحر کرد است هر آید سحر کرد است هر آید
 عینش نفس هیچ آورد طعام که مبتلا بر قدر بود گر گشت سحری شگفت بریان کند
 درین خشک دیر سحری گشت کرد حکایت سحری را گفتند و است بخواهم
 گفت آنکه دلم چیزی نخواهد شمع شده چه گوشت شکم و ده خاست شود نزار
 بهم ساس است حکایت بقالی را در می چند بر صومیاں گرد آورده بود و در
 بر سر سطلت کردی و سخنها با خجسته گفتی و اصحاب از گفت او حسنه طاهر
 ای بودند و از تحمل عیاره نمود صاجدی دوران میان گفت نفس را و ده دامن
 بطعام آسان ترست که بقالی اندرم قطعه ترک احسان حوامه او لی سحر کانه
 حای ابدان بنمای گشت هر یک نه بیک نقاشی است قشمان حکایت
 جوامع روی در جنگ ناما جراحی رسید کسی گفت فلان بار بکان بود آرد
 واره اگر خواهی ماست که در بیع نزار و گویند ماست کانه بیخبل معروف بود شعر
 که سحای مالش آمد و سحر بودنی آفتاب تا قیامت روز و شش کس سحر بود و سحر
 جوامع و گفت اگر دایره می خواهم از و ده دایره دایره دایره دایره دایره دایره
 خواست از و ده دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره
 و در جان کاسنی و حکیمان گفته اند اگر حیات در و شش فی السهل سحری و اما سحر
 که مردن بعلت به از و ده دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره
 از سحری از و ده دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره
 اندک و یکی مال از و ده دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره
 و گفت یعنی سولانی از و ده دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره
 و گفت یعنی سولانی از و ده دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره

مردم را ز غم که گفت ای ز سگی طلق و امند نشیده که طغیان گوید کسی زین
 که گشکی خرقن گفت انداره گسار کشاوا شرفی او شریفی شریفی شریفی
 سحر کرد است هر آید سحر کرد است هر آید سحر کرد است هر آید سحر کرد است هر آید
 عینش نفس هیچ آورد طعام که مبتلا بر قدر بود گر گشت سحری شگفت بریان کند
 درین خشک دیر سحری گشت کرد حکایت سحری را گفتند و است بخواهم
 گفت آنکه دلم چیزی نخواهد شمع شده چه گوشت شکم و ده خاست شود نزار
 بهم ساس است حکایت بقالی را در می چند بر صومیاں گرد آورده بود و در
 بر سر سطلت کردی و سخنها با خجسته گفتی و اصحاب از گفت او حسنه طاهر
 ای بودند و از تحمل عیاره نمود صاجدی دوران میان گفت نفس را و ده دامن
 بطعام آسان ترست که بقالی اندرم قطعه ترک احسان حوامه او لی سحر کانه
 حای ابدان بنمای گشت هر یک نه بیک نقاشی است قشمان حکایت
 جوامع روی در جنگ ناما جراحی رسید کسی گفت فلان بار بکان بود آرد
 واره اگر خواهی ماست که در بیع نزار و گویند ماست کانه بیخبل معروف بود شعر
 که سحای مالش آمد و سحر بودنی آفتاب تا قیامت روز و شش کس سحر بود و سحر
 جوامع و گفت اگر دایره می خواهم از و ده دایره دایره دایره دایره دایره دایره
 خواست از و ده دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره
 و در جان کاسنی و حکیمان گفته اند اگر حیات در و شش فی السهل سحری و اما سحر
 که مردن بعلت به از و ده دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره
 از سحری از و ده دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره
 اندک و یکی مال از و ده دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره
 و گفت یعنی سولانی از و ده دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره
 و گفت یعنی سولانی از و ده دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره دایره

رحمت روی ترش کرده بین بار غیر مرد که پیش رو بر تلخ گردانے
 کما جنتی که روی تازه رو و خدای رو و در سود کار کتاده متیانے
 آورده اند که کندگی تند و طبعه اور پاجت کرد و بسیار ارادت کما الشهدا
 یس از چند روز مودت سبکو قرار مدید گفت شعری پیش کماله حق
 لذلک یکتا انکذا منصفی فی الذل و الخوار و فریاد و دایم از و دایم
 میوالی به نیت حرکت حکایت در روشنی را صرد رسته بین آمد گفت
 طمان نعمتی در آن حال اگر کم نیست شامل اگر سعادت توافق گردد و هما که در
 تعالی آن توقع و دوا اند گفت من اورا دادم گفت منت به سری که منتش
 گرفت تا هرگز آن شخص در آورده یکی را بدید لب دروخته و دشت شسته گفت
 و سخن گفت کسی گفتش چه کردی گفت عطای اورا تقای او کشیدم قطعه
 سرفاقت نزدیک تر شوی که در جوی بکس فرسوده گردی اگر پاجت مر
 تزدی کسی بر کار رویش نهد آسوده گردی حکایت حاکم ساسے
 ماسکد ربه در عمان طاقت از دست درویش گرفته بود و درای آستان مر
 زب من سنده و فریاد اهل معین با سماں پیوسته قطعه نماد عالم و ایر و خوش
 طبع و ماهی و مور که مر ملک شد از میرادی انقائش محب که دو دل خلق
 جمع می شود که امر گرد و سیلاب دیده باران و در چپین سالی عشی او
 اردو ستال که سخن در وصف او ترک ادب است ماحنه و رحمت بر رخاں
 بلایق اقبال از آن در گذشتن هم نشاید که طایفه عمر گوید جل کنند برین
 دوست لخصه که کما دلیل بسیار باشد و شتی نمود و دانی شعر تری که
 محشر را تری اگر سایکت چند باشد و چهره پنداش کن زبیر وادی برشت
 چشمنه که بطرف راست او نشی و درک مال نمک بر آن نشاند ستار سیم در واد

حکایت اترالی را دیدم در مقله عرب باین مصر که غایت میکرد که تمام
 که گم کرد و بدو م فایده او سپید چیرگی داس نام و دل مر بک نشاد و که آنجا بود
 یا فتم پیر مرد و دیدم که آن دوق و شادی و خوشی بستم میدادند که هر روز
 بار آن آنهمی و گوییدی که سادهم کردم که مرد و بدست قطعه در سبانهان خندان
 رنگ تریون رفته را در دوان چه در چه مردف مردی توتش کا و فناد و توش
 او چه در چه حریف جفاست یکی از عرب و دیابالی از غایت لشکی میگفت حکایت
 حکایت بهمان درویشی بر تاج و سلطنت و دوق و غریب فایده و در
 راست بسیار بگفته بود که بکای هر دس میبست طاک شد طایفه پرسید که بگوید
 پس وی نهاد و در هر خاک متنه قشجک به پیچیدگی آواز مردی توتش
 کام و دیابان فخر سوختن ششم و ششم که توتش فایم حکایت هرگز اند
 دران سالده ام و روی او بر گشت ایام و دهم کشید و فیک نام هر روز
 دست طاوت با پیشی و ششم یکای کوه در آیم و شکایت یکی نادریم که پایانی
 پس نفی حق کما آید ششم و یکای صبر کردم قطعه مرع پر با
 بچشم مردم سیر که تیر از مرگ توتش خزان است و الله تبارک
 و قدرت نیست شلم بخت مرع در بان نیست حکایت
 یکی از بلوک با توی چند جامان در شکار حکایتی نریشنان از عمارت
 دو را متا و مدلتاب و آید خانه و همایه با و بدید ملک گفت
 شب آبخار و بجم نار حمت سربا سبند یکی از در را گد
 الا بق قدر لبسید و سبک لادن سبک سبک بخت از دست جانت

حکایت اترالی را دیدم در مقله عرب باین مصر که غایت میکرد که تمام
 که گم کرد و بدو م فایده او سپید چیرگی داس نام و دل مر بک نشاد و که آنجا بود
 یا فتم پیر مرد و دیدم که آن دوق و شادی و خوشی بستم میدادند که هر روز
 بار آن آنهمی و گوییدی که سادهم کردم که مرد و بدست قطعه در سبانهان خندان
 رنگ تریون رفته را در دوان چه در چه مردف مردی توتش کا و فناد و توش
 او چه در چه حریف جفاست یکی از عرب و دیابالی از غایت لشکی میگفت حکایت
 حکایت بهمان درویشی بر تاج و سلطنت و دوق و غریب فایده و در
 راست بسیار بگفته بود که بکای هر دس میبست طاک شد طایفه پرسید که بگوید
 پس وی نهاد و در هر خاک متنه قشجک به پیچیدگی آواز مردی توتش
 کام و دیابان فخر سوختن ششم و ششم که توتش فایم حکایت هرگز اند
 دران سالده ام و روی او بر گشت ایام و دهم کشید و فیک نام هر روز
 دست طاوت با پیشی و ششم یکای کوه در آیم و شکایت یکی نادریم که پایانی
 پس نفی حق کما آید ششم و یکای صبر کردم قطعه مرع پر با
 بچشم مردم سیر که تیر از مرگ توتش خزان است و الله تبارک
 و قدرت نیست شلم بخت مرع در بان نیست حکایت
 یکی از بلوک با توی چند جامان در شکار حکایتی نریشنان از عمارت
 دو را متا و مدلتاب و آید خانه و همایه با و بدید ملک گفت
 شب آبخار و بجم نار حمت سربا سبند یکی از در را گد
 الا بق قدر لبسید و سبک لادن سبک سبک بخت از دست جانت

[illegible]

مرگ او در بدو خیزد و بیاطمی بپوشد که سرید بدو را بپوشد یکی را دیدم از این
 سر را بپوشد و غلام او در بی دوا آن قطعه را که کرده مار گردیدی
 لری قیل او بود و تو میرات سخت تر بودی و انان را از مرگ جولتا وید
 شانه سحر منی که در میان مار و آسینش گرفته و کفتم بدیت بجز ای نیک
 سیرت در شرم و کان و در مایه گرد و نخورد حکایت میا و صیغ را می
 قوی دام افتاد طاقت حط آن نداشت باهی سرو غالب آمد و دام را دستش
 در رود قطعه بند عاشقی که آب حواری آب حواری و غلام سرد دام هر بار
 باهی آوردی باهی این بار در دست و دام سرد بدیت میا دد هر بار تنالی سرد
 یک روز می که پیکست بخورد دیگر میا و آن درج حواری و عاشقش
 کرد که چنین میس در فامست افتاد و در استی نگاهداشتن گفت ای
 برادر چه نوالن که در اروری بود و او را میچین رویش نامه حکایت
 میا دی سوری در د حله بگیر و باهی بی اسل سر شکیر و حکایت
 دست و پا بریده هر از پانی را بکنت صاحبی برو نگه داشت و گفت بچل اند
 ما هر بار با نگه داشت چو املتس فرار آمد از نید ست و بالی گر بخت
 سواست مشکوی چو آید دپے دشمن عاشقان به نهد اصل پاس
 مردوان در لزم که دشمن پیاپے رسید کمان کیانی سایه کشید
 حکایت اطهی را دیدم سبیم و خلقی تین در سر و مرکب تازه
 در زیر و قصه مرگ کسی گفت سعدی چگونه سبی بینی پس
 بهای مسلم برین حیوان لایشتان گفتم شعر فکشتان که
 بهالوزیم حصار *بَعْدَ مَا حَسَدَ اللَّهُ قَوْمًا* گفت اندیک طاعت
 ریب با به از سرار حلت دیبا *قطعه*

از سید
 سر را بپوشد
 لری قیل او بود
 شانه سحر منی
 سیرت در شرم
 قوی دام
 در رود قطعه
 باهی آوردی
 یک روز می
 کرد که چنین
 برادر چه
 میا دی سوری
 دست و پا
 ما هر بار
 سواست مشکوی
 مردوان
 حکایت
 در زیر و
 بهای مسلم
 بهالوزیم
 ریب با به

[illegible]

سم کوه و دشت قیامان عرب نیست ای هر که در دست خیزد و صیقل یابد و آرا
که نیز از جهان نیست در سرین در یاد بوم خویش غریب است و آسایش است و بوم علی
که سبیل شری و قوس هدایت و مایه نجات هر جا که رود و حد است و اقله علم یابد و اگر
کند قطعه و حدود مردم و اما مثال از طلاست که هر که آید و در وقتش آید و اگر
نادان شعر و آواز که در دیار عرش صبح استهند شوم صبح غری که در دیار صبح
سماطت اویش کند که در گمان گفته اند اندکی حال آید بسیار بی حال و گویند و بی
سرهم دلهای خسته و کینه دلهای بنده لایحرم صیقل است و صیقل شناسند
قطعه است با آگاهی که در حرمت عزت مید در بر اند لغیرین بدو و از خویش
و از راقی معاصی بدم گتم این سرگشت از قد نومی بدم برین گفت با سوسن که
هر کس که مالی دارد هر گاه باقی بدهد دست داردش این قطعه چون در دست
دلیری بود اندیشه بیت گردید از وی اری بود او جوهر است گوید اندر باقی
ند و قیم را هر کس مشتری بود چهارم حسن آوار که شعله و داودی آب و جریان
درع از طیران مادر در دین نویست آن فصلت ال ساقا صید کند و لایح
معنی بنام است او غیبت نماید و با نواع حدت کند شد صیقل است و الی
الکافی **قطعه** چو خوش باشد آید
مزمزمین گویست و لیان است صبح از روی پریاست آوار خوش
که این خط العس است آن قوت روح پاکیه پیسته درمی که نسبی مار و لقا
حاصل کند تا بر دے از صغر لغه ریخته نگر و دنیا که هر رخاں گفته اند
قطعه
گر بیهوشی از تنه خویش
در بحر ابی قنداز ملک خویش
سختی و محبت نرد پیسته شود
گر بنده صفت ملک پیوسته

در این قطعه که در دیار عرش صبح استهند شوم صبح غری که در دیار صبح سماطت اویش کند که در گمان گفته اند اندکی حال آید بسیار بی حال و گویند و بی سرهم دلهای خسته و کینه دلهای بنده لایحرم صیقل است و صیقل شناسند قطعه است با آگاهی که در حرمت عزت مید در بر اند لغیرین بدو و از خویش و از راقی معاصی بدم گتم این سرگشت از قد نومی بدم برین گفت با سوسن که هر کس که مالی دارد هر گاه باقی بدهد دست داردش این قطعه چون در دست دلیری بود اندیشه بیت گردید از وی اری بود او جوهر است گوید اندر باقی ند و قیم را هر کس مشتری بود چهارم حسن آوار که شعله و داودی آب و جریان درع از طیران مادر در دین نویست آن فصلت ال ساقا صید کند و لایح معنی بنام است او غیبت نماید و با نواع حدت کند شد صیقل است و الی الکافی **قطعه** چو خوش باشد آید مزمزمین گویست و لیان است صبح از روی پریاست آوار خوش که این خط العس است آن قوت روح پاکیه پیسته درمی که نسبی مار و لقا حاصل کند تا بر دے از صغر لغه ریخته نگر و دنیا که هر رخاں گفته اند **قطعه** گر بیهوشی از تنه خویش در بحر ابی قنداز ملک خویش سختی و محبت نرد پیسته شود گر بنده صفت ملک پیوسته

سحر شده نه در هلاکت او را می کشد خجسته اصحاب حاصل کنی

در هر موجب حقیقت عالم است در این طبعش آنکه ازین مملکت بی بهره است
 خیال باطل بر جهان برود و آنکه کسش نام و نشان نشود قطعه بر آنکه گزشت
 کیتی کس ادوات تغییر مصلحتش هرگز نگذایم کیو ترکیه و گز است میان
 محاوره قصای برونس تاسوی و آنکه دوام پس گفت ای پدر قول بکنم
 بگویند فاعلت کم گفته اند رزق اگر مقننم است با سباب حصول این خلق تهر
 است و ملاک بر مقنن است از ابواب غفلت در کردن واجب قطعه رقی
 هر چند بیگان برسد شرط عقلست حسن اندر ما در کس لی اهل محاوره
 نوز و در غل از در ما در بعد است که منتهای بل مان برعم و ما لیه زبان چه دهم
 پس مصلحت است ای پدر که سحر کنیم که ازین پیش طاقت بیولی می آرم
 قطعه بر من مرد و مادرهای و مقام خویش دیگر غم خود همه آفاق می آرد
 شب هر آنکه ای سرانی هر مرد در این هر که آنگاه شب هر ای دوست آرد
 گفت و پدر را و داع کرد و بهشت خواست و روان شد و ما خویش بیگفت
 شعر هر چه گفتش نماند بکام بجای آوردش مانند نام چه بین تا
 رسید بر کار آبی که تنگ از ملاکت او بر شنگ می آرد و حو و سبب
 سوزنک میرفت بیت شنگ آبی که مرغ ابی و و این مودی کتبی روح
 اسباب و گله کارش در وجود کردی مردمان را و بر یک بغرافه در سبب
 درخت سحر شده جان را و است عاقلانه بود زبان تنایر شود و چه راری کرد
 یانکر و طاع میر و از و بجزه بر گزید گفت شعر می تواند که گذر کنی و در و زده
 بز و ریح نه شعر زردادی نتوان است بز و زده یا زده مردم به باشد بر و زده
 بر آن را دل از لحنه طاع مسمم را و خواست که از و انتقامی کشد کشی به
 آواز داد گفت اگر چه بر سامه که پوشیده ام قناعت کنی

این شعر در
 سحر شده نه
 در هلاکت او
 را می کشد
 خجسته
 اصحاب
 حاصل
 کنی

در این بیست طالع منع کرد و گفتی بارگر و اسید و عیت مدوز و شتر و دیر
 که محمد کلد و طالع منع و دماهی بهسد چند که ریش و گریبان بهت چهل
 طالع اقا و خود و کشید ولی محاوره و گفت یارش از کشتی در آمد که کشتی گریزین به
 و در بیست و گرانید و آن پاره نذیر که با او بخت داشت گر آید و با حرت کشتی شامت نایند
 مشکوئی پور و غایت بنی قتل یار که سبلی به بند و کاهزار بشیرین زمالی و
 طالع و خوشی توانی که پیل بوی کشتی لطافت کس آنجا که بینی سینه بر دوزخ
 نرم رانج نیر نقد و ماضی بگذشت و رانداوند و تو سر جسد متعلق مرده و چشمش
 و لوندیس کشتی در آورند و روان شدند تا رسیدند مستولی از عمارت یونان
 در آب ایستاده طالع گشت کشتی را غللی است یکی از شما که زور آور و ترست باید که
 برین ستون بر روزه و حطام کشتی گیر و تا عمارت کیم جهان بغرور و کلاه
 که در سر داشت از خشم آزرده نیندیشید و قول مکن که گفته اند هر که استی بدل آید
 اگر و غیب آن صدر راحت بر سالی از باداش آن یک بخش این بهاست
 که مکان از جرات بد آید و از آرزوی جان و فرو چه خوش گفت بکاش
 باقیاتش جو دستس خاشیدی این بهاست قطعه مشو این که نمک دل
 گردی چون ز دست ولی نه رنگ آید رنگ بر باریه چهار منگ که بود که
 حصار رنگ آید جدا که متور گشته بساعد بر پیچید و بر بالای ستون رفت
 طالع و نام از کفش در گساید و کشتی بر اندی جان و سحر و ماند و روز و بلا و غیب کشید
 و سخی بید سوم روز و حوالش گریبان گرفت و در آب انداخت بعد از بار و روز
 اگر بر کنار اقا و از جانش رفتی مانده بود بر گن رخا خور و گن گرفت و بیخ
 باطل بر آوردن تا اندک قوت یافت سر و در میان نهاده و میر و میر
 نشسته ولی طاعت شد بر سر جای که سید قوی بر او کرده و شربت آب

به پیر می ایستاید در حال آنکه پیری برود طلب کرد و به پیری که بنور رحمت
 پیادید بدست تقدی و در ار کرد و سر پیر می چند روز و گفت مردان فتنه کردند
 و بی محاسن و شش مخرج شد قطعه پسته چو پسته بر تپیل با باهم مردی در
 سلامت کرد است سوره چنان راه بود و فائق شیر تر یا سر او را بدست
 بحکم مردیت دبی کاروان با فاد و بهوت شاکه پرسید بر مقامی که ار در
 سر خطر بود کار و لیا از او بد زده بر اندام افتاده و دل بر ملاک متاده گفت از
 مارید که درین بیان یکی شتم که در تها پناه مرد را جواب گویم و دیگر جوانان یک
 کسند پس بگفت و مردم کاروان (افلاک) او فوجی دل خندند و صحنه شاد و
 کردند و تراد آس دستگیری واجب دانستند علامه آتش سینه بالا گرفته بود
 و صان طاقت از دست رفته نقد چند از سر شتابان اول کرد و وی حذب
 در شش گز شامید تا دیو و دشمنش پیار پیدا بگفت پیر مردی چهارمید و در کار و
 بود گفت ای جماعت پس ارباب بدتر فتنه شامانند که شش اراکه ار از او
 چنانکه حکایت کند عربی یاوری چند گره آمده بود و شب از تشویش تو را
 در خانه می خفت یکی را از دوستان پیر خود و خود تا دشت تهللی دید که و
 سفر یکدشمنی چند و محبت او بود و چند آنگه به در پیشش قوف یافت هر دو
 و بخورد و سر کرد با او ادا و دیدد عرب گریان و عربان کسی بگفت تا بچست
 گر آن در میان ترا و بر میگفت لا اله الا الله و قطعه بر گریان پیر شش شتم
 تا به شتم همه مادر تقویت بزم مدلل شش تیر شتم که نماید بچست هر دو
 چند گفت لگرن شتم از جمله دندان سبب تها که در میان با تلسیب
 شده تا رفقت و رحمت یاران را حسد کند معلومت آن شتم
 که مرا این خدمت را بگذاریم و رحمت بر داریم و امان را بچند پیر است الا

استادی که
 به پیر می ایستاید
 در حال آنکه پیری
 برود طلب کرد و به
 پیری که بنور رحمت
 پیادید بدست تقدی
 و در ار کرد و سر
 پیر می چند روز و
 گفت مردان فتنه
 کردند و بی محاسن
 و شش مخرج شد
 قطعه پسته چو
 پسته بر تپیل با
 باهم مردی در
 سلامت کرد است
 سوره چنان راه
 بود و فائق شیر
 تر یا سر او را
 بدست بحکم
 مردیت دبی کاروان
 با فاد و بهوت
 شاکه پرسید بر
 مقامی که ار در
 سر خطر بود کار
 و لیا از او بد زده
 بر اندام افتاده
 و دل بر ملاک
 متاده گفت از
 مارید که درین
 بیان یکی شتم
 که در تها پناه
 مرد را جواب
 گویم و دیگر
 جوانان یک کسند
 پس بگفت و مردم
 کاروان (افلاک)
 او فوجی دل
 خندند و صحنه
 شاد و کردند و
 تراد آس دستگیری
 واجب دانستند
 علامه آتش
 سینه بالا گرفته
 بود و صان
 طاقت از دست
 رفته نقد چند
 از سر شتابان
 اول کرد و وی
 حذب در شش
 گز شامید تا
 دیو و دشمنش
 پیار پیدا بگفت
 پیر مردی
 چهارمید و در
 کار و بود
 گفت ای جماعت
 پس ارباب بدتر
 فتنه شامانند
 که شش اراکه
 ار از او چنانکه
 حکایت کند
 عربی یاوری
 چند گره آمده
 بود و شب از
 تشویش تو را
 در خانه می
 خفت یکی را
 از دوستان پیر
 خود و خود تا
 دشت تهللی
 دید که و سفر
 یکدشمنی
 چند و محبت
 او بود و چند
 آنگه به در
 پیشش قوف
 یافت هر دو
 و بخورد و
 سر کرد با او
 ادا و دیدد
 عرب گریان و
 عربان کسی
 بگفت تا بچست
 گر آن در میان
 ترا و بر میگفت
 لا اله الا الله
 و قطعه بر
 گریان پیر
 شش شتم تا
 به شتم همه
 مادر تقویت
 بزم مدلل شش
 تیر شتم که
 نماید بچست
 هر دو چند
 گفت لگرن
 شتم از جمله
 دندان سبب
 تها که در
 میان با تلسیب
 شده تا رفقت
 و رحمت یاران
 را حسد کند
 معلومت آن
 شتم که مرا
 این خدمت را
 بگذاریم و
 رحمت بر داریم
 و امان را
 بچند پیر است
 الا

ملش یکشید و دادیش با مصلحت میدید تا یکی از خطبای آن آئین را با او
عداوتی بهایی داشت ماری پیش آمده بود و گفت ترا حوالی دیده ام چرا و
گفت چه دیدی گفت چنان دیدی که ترا و از خوش بودی و مردان از ایشان
در راجعت طلب اندر من منتهی میدیدند و گفت این میا که حمایت کردید
که مرا بر عیب خود واقف گردانیدی معلوم شد که آوازی با خوش داریم و حق
ارسلد حواله کن من و بعد بعد بعد کردم که در این مجلس گفتگو کنیم که آهسته نظم
از صحبت دوستی به حکم کمالی دردم من نماید چنانچه هر دو کمال عیب داریم
گل و یاسمن نماید که در تن شمع چشم بی مالک ناعیب مرا پس بایا
فرد شتر آنکس که عیبت گوید پیش هر دو دارد و علی عیب خویش
حکایت یکی از سید مطهر نامک ما را گفتی ما دانیکه ستمگران در و لغت
و صاحب سید سیری بود و با دل یک سیرت میجویش که دل آورده گردای
حوالدم را پس بعد از آن زمان قیدی اند که هر یکی از این اسیران و دیار مرتب
داشته ام تراده و دیار میدهم تا حای دیگر روی پس قول اتفاق کرد پس
اردنی در گردی پس اسیران آمد و گفت ای جواند مر من خیف کردی که
بره دیار از آن لغت ام بیرون کردی که ای که رفته ام است دیار میدهند
های دیگر مردم قبول میکنند امیر از حده پیوست گشت و میری دیگر میروند و
گفت ریهاتان کسان که بر بجا و دیار را می گرد و شعریه تشنه کس بحرانند
روزی ما را گل چنانکه نامک منت تو میخواست دل حکایت ما خوش
اولی س سالک ملد قران حولی صاحب دل روزی بر و مکنست
و گفت ترا متاخذ میدست گفت هیچ گفت پس چنین رحمت بخود و
میدی گفت از خود میگویم گفت از هر حد که دیگر همان عیبت که تو قول کردی

[illegible]

[illegible]

چون کراحتی به پیشش شمع آید
درست کز حذر الیت شیرین باد

خیمه من ایدر پیاں حسن کجمن
آستینش گیسو و سحر کجمن

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

۱. دوست بیقرار دوست دل بهادرم عاقل خاهاست گر کلمه
 سر و خود و جان در لغیرم باید اودا بد حکایت در غفلت حوال جانم
 افت و دانی ناشایدی سحر و شری و ختم حکم که خلق داشت **الذات**
 و خلق کالک زلذا یکی بیت آنگه مات فارسی آب جیانه خورد در
 شکرش کم کند بر کلمات **سحر و شری** انما فانان طمع اودی حرکتی بدیدم که بیدیدم
 داس بار و سر کشیدم و مهره به جیدم و گفتم بیت سر و بر پی بایت پیش گم
 سر مانده اودی سر خویش گیر تنیدم که بهر رفت و میگفت بیت شب بید
 که و مثل آفتاب کواهد رونق آرا آفتاب کا به آس محبت و سحر کرد
 و برستانی اود بر سر اثر شجر **فقد نزل زمان الوصل** و المرحه حاشی
 بقدره لایزال العتیر **فان المصايف** شعر باری و مراکت که
 نیست مردان خوشتر که این از نور عکالی کردن **الاکبر** و دست باری لایزال
 درستی ناز آمد آن خلق داد اودی شغیر نه و جمال یوسعی بزبان آمده و سبب
 رکدانش خوبه گردی اشسته و رونق مارا حسن شکسته متوقع که در کایا ترس بید
 لایزال در ختم و گفتم قطعه آمد و در که خط است اهدت بود صاحب نظر از قطعه
 مرادی آمد و در یاد است به مایه حسن کین قطعه دهمه مراد می

محبوبی در کمی سوزی مانگوین - پس دولت ایام نکوئی سیراید گردست
کمان داشتی بپوشید بر پیش - گداشته تالیاست که سراید قطعه سوال کردم
گفتم حال روی ترا چه شد که سوزید بر گرد و چو تیر دست جوان اندام بود
دویم که بگریم جسم سیاه پوشیدست حکایت یکی را پس دیدم از سفرش
ماشوقی بی لعل کمان گفت لاخیر فیهم ما کام اعداهم لطیفاً تعاشقاً قواد
حسین بطلاعت یعنی چنانکه لطیف و بارک اداست درستی که دوستی و محبت
صفت و در دست شد چنانکه کاری بیاید لطیف که دوستی نماید قطعه امر و نگار که
صفت شهرین است طبع گفتار و تدفوی نود چون شیرین آمد ملاعت شد
مردم تیر و مهر جوی بود حکایت یکی را از خطا پرسید که کسی ماهرونی در
غایت نشست و در بابست در میان خسته شعر طالع و شهورت غالب چنانکه
عرب گوید الکیم بالنع و الکافور عذو ملک مسج ما شد که نفوت پر مهر کاری
از وی سلامت ماند گفت اگر از مهر دیان سلامت ماند ازید گویان سلامت
ما بد شعری و کلام که انسان من سوز و نفسیه فی سوز طوق المذنب
نیم سوز شعری است پس کار و خویش مشقت لیکن شوقان رطل مردمن
مشکل لوطی را مار اغنی در قفس که در از قفس مشاهدت او در محابذ می بود
و میگفت پس چهلعت کرده منب و بیات محفوت و سطر طعین و شمایل
یا سورون یا خراب الدن بالکیت تنی و کیک بعد المشی فی قطع
علی الصبل بر روی تو بر که حیرت صباخ روز سلامت سرو مساهات
به خضری چو نود و صفت تو باستی ولی چنانکه تو بی در جهان کجا باشد
محبوب دانا که غایت از نیا و درم لوطی هم حال آمده بود و تملک شده لاول
کمان بازگشت و در کشتی بی مالید و دستهای تناسل مدیکه دیگر به الید

انداخت قاسمی یکی در گفت از طای مستر که سنان او بود و بیست آن شاهی
 و ششم که حق بدین والی محضه تیرا سودی ترش نشینان و ششم که مستر
 بیست اربعت دوست سنان مردون خوشتر که بیست خوشان شاهی خود را
 با آن دو قاضی و بوی سموت می آید فردا بگذرد و آن دو ترش طعم بود در
 دوسه سر که کتیرین گردد این گفت و مسد قضا را آن قدری چند از هر گمان
 قتل که در مجلس حکم دی اندکی زمین خدمت بود پسند که چاکر می است
 گویم که هر که در مجلس است و هر گمان گفتار بیست بعد از سخن بحث کردن است
 خطا بر زبان گرفت خطاست و لیکن حکم سنان لغام نهادندی که کار
 در بارندگان است معلوم است که چند و اندام گفتد نوعی ارجانت از طریق مسما
 است که با این پس گرد طبع نگردی و فرزندش در دوردی که خب فضا یا چاکر
 است که تا گمانی شمع طوت نگردی و در این نیست که دیدی و پس بنگرید
 مشغولی یکی کرده و آن آسردنی است چنانچه اندیش زانروی کسی بسانام
 یکویا بهام سال که یکام رستنش کد با بال قاضی را غنیمت یارال
 یکدلایند آمد و سر را قوم آفرین حواله و گفت طوع و نذر در معلوم حال
 من پس حواله و مسئله بچوب و لیکن شعر بصیحت کن مرا خدایکه خواست
 که تیران سنان در طای سبای فردا و او قاضی بنویس که در بیستم سرگشته
 مردم خواهم که بیستم این گفتد کسی چند شعر عالی او را بگفت و گفت یکبار
 بر خست و گفته اند هر که را در در ترادست و در و بار و شست شعر
 هر که در دید سر و در و در و در ترادوست و آهین و در شست
 فی الحکله سه طوطی میسر شد و هم در این تب فضا را حشرند قاضی همه شست
 تراب در سر و درات و در و در شست و تراب و تراب و تراب

این که در مجلس حکم دی اندکی زمین خدمت بود پسند که چاکر می است
 گویم که هر که در مجلس است و هر گمان گفتار بیست بعد از سخن بحث کردن است
 خطا بر زبان گرفت خطاست و لیکن حکم سنان لغام نهادندی که کار
 در بارندگان است معلوم است که چند و اندام گفتد نوعی ارجانت از طریق مسما
 است که با این پس گرد طبع نگردی و فرزندش در دوردی که خب فضا یا چاکر
 است که تا گمانی شمع طوت نگردی و در این نیست که دیدی و پس بنگرید
 مشغولی یکی کرده و آن آسردنی است چنانچه اندیش زانروی کسی بسانام
 یکویا بهام سال که یکام رستنش کد با بال قاضی را غنیمت یارال
 یکدلایند آمد و سر را قوم آفرین حواله و گفت طوع و نذر در معلوم حال
 من پس حواله و مسئله بچوب و لیکن شعر بصیحت کن مرا خدایکه خواست
 که تیران سنان در طای سبای فردا و او قاضی بنویس که در بیستم سرگشته
 مردم خواهم که بیستم این گفتد کسی چند شعر عالی او را بگفت و گفت یکبار
 بر خست و گفته اند هر که را در در ترادست و در و بار و شست شعر
 هر که در دید سر و در و در و در ترادوست و آهین و در شست
 فی الحکله سه طوطی میسر شد و هم در این تب فضا را حشرند قاضی همه شست
 تراب در سر و درات و در و در شست و تراب و تراب و تراب

که سعدی را در رسم خفقاری حال داد که در بخت نازی و لاذخه
که داری دل در دست و گریه می آید به سالم و در دست اگر بپوش
دلیله رده گشتی حدیث عشق این دفتر نوشتی

باب ششم در ضعف پیری

حکایت ملائکه و انجمنان در ناستی و ناکستی نمی کروم که جوابی در این گفت
در میان کسی است که مال پیری اند غالب اشارت می کرد که گفتش شست
گفت پیری سعدی و مجام ساله و در حالت ترشست در میان خم جریب و جملوید
و بهر هم میگرداند اگر کرم و کرم سوس مرزبانان که جیتی میبکشد حوں سالیتم مار
آدم این میگفت قطعه پیر بود گفتم سر ارم بکام و دریا که گرفت از نفس
در این که در حواله امان عمر و می جود و می و گفتد اس معالی این سخن
برای مغزلی پاشا یاد آبی گفتم و گفت میگوید از عمر در آید و ناسف او همان
بر حیات و بیا گفت هم چو درین حالت گفت بگویم قطعه بدو که
چو بختی بی حدیسی که که در دالتش در میبکشد در آینه فایس که
که چه حالتش بود در آن ساعت آگیا و جو و عمر مرش مدد و جالبی
گفتم تا در برگ ارمیل مدکس در چشم را بر طبعیت مستولی کرداں که
فیلسوفان بویان گفته اند مرا که اگر بستم بود افتاد نقادان باید و مرص
چو هر عامل بود و دالت کلی بر خاک مکند اگر نشد سایه طبعی را بخواهم
بامناحت کد دین کرد و حدید و گفت شوقی و شوقی و شوقی
وای چون خرد مدد و دلت چو مددش آید خارا پاید دیرا پر کوه را دینا
بیزرین صد نش می بالسد چون خطا شد عندال مزاج سوخت کرم
نه علاج حکایت پیری بکایت کند که در خری حواشته بود و حواشته بکایت حواشته

اینکه سعدی را در رسم خفقاری حال داد که در بخت نازی و لاذخه که داری دل در دست و گریه می آید به سالم و در دست اگر بپوش دلیله رده گشتی حدیث عشق این دفتر نوشتی

اینکه سعدی را در رسم خفقاری حال داد که در بخت نازی و لاذخه که داری دل در دست و گریه می آید به سالم و در دست اگر بپوش دلیله رده گشتی حدیث عشق این دفتر نوشتی

و دیده دل بندد به شهبازی در آن تختی خود نهاد و لطیفها گفتم تا که گفت
 ببرد و دخت ندند و از جمله شتی بیگم تحت طاعت یار بود چشم دولت
 سدار که بصورت پیری مادی بچته پرورده چهار دیده آه مشکید سرود گرم
 کشیده یک دندار موده که فوق صحبت مداند و شتر و طعوت کجای می
 متغی نهرین خوش طبع ترین رمال مشغولی تا تو آتم دلت بدست آرم
 و در بار ابریم شش انارم در جوطلی شکر بود خورش حاش شیرین لدا
 برونست مگر ناز آمدی بدست جولای محب جبرمادی سرتیزی سبکبای که
 بروم بوسی سرور بر خطه رای بند و هرشت حالی حبیب بر درباری نگرد
 قطعه حلال خرمسد و حبب حصار و کیک و و اما کس نیاید و دادایی
 مارا طلاق چشم که بروم بر گلی دیگر مرا سید حلاب پیران که عقل
 ادب در کانی کند که مقتضای اهل جوابی فسر و در خود بهتری چو
 دست شمار که با چون خودی نکم سیکند و شمار گشت چندان برین
 لغتم که گاه مردم که دلتش دریدن بد و میدن شد آه ای سرور و دل
 برود بر آرد و دگر گشت چندین سخن که گفتی در ترازوی عقل من و دل آن
 سخن آمد که صبیقه از قبیله خویش شنیده ام که گشت رس جوان را اگر چه
 در بسمل شنیده از آنکه پیری تنه لمار که لایق یدکی خطا کشید که گفتی
 شفته اشتا کج گفتی طلاق آینه حقیقت و آنرا که از کلام و کلام و کلام
 که بر مر و سبیل رضا خیر و سرفتنه و جنگ الی امر از خبر و پیری که حاجی
 خویش تواند داشت - الا لعنا کیش عاصی جرسید و بی کلام مکان هوا
 سو و طاعت ایجا مید چون مدت عدت آمد عقد کاحتس استند با چو کشتند
 تر شیر و ی نه پید شد و حور و حفا کشیدی و شرح دعا و یک و شکر گشت و چنان گشت

و دیده دل بندد به شهبازی در آن تختی خود نهاد و لطیفها گفتم تا که گفت
 ببرد و دخت ندند و از جمله شتی بیگم تحت طاعت یار بود چشم دولت
 سدار که بصورت پیری مادی بچته پرورده چهار دیده آه مشکید سرود گرم
 کشیده یک دندار موده که فوق صحبت مداند و شتر و طعوت کجای می
 متغی نهرین خوش طبع ترین رمال مشغولی تا تو آتم دلت بدست آرم
 و در بار ابریم شش انارم در جوطلی شکر بود خورش حاش شیرین لدا
 برونست مگر ناز آمدی بدست جولای محب جبرمادی سرتیزی سبکبای که
 بروم بوسی سرور بر خطه رای بند و هرشت حالی حبیب بر درباری نگرد
 قطعه حلال خرمسد و حبب حصار و کیک و و اما کس نیاید و دادایی
 مارا طلاق چشم که بروم بر گلی دیگر مرا سید حلاب پیران که عقل
 ادب در کانی کند که مقتضای اهل جوابی فسر و در خود بهتری چو
 دست شمار که با چون خودی نکم سیکند و شمار گشت چندان برین
 لغتم که گاه مردم که دلتش دریدن بد و میدن شد آه ای سرور و دل
 برود بر آرد و دگر گشت چندین سخن که گفتی در ترازوی عقل من و دل آن
 سخن آمد که صبیقه از قبیله خویش شنیده ام که گشت رس جوان را اگر چه
 در بسمل شنیده از آنکه پیری تنه لمار که لایق یدکی خطا کشید که گفتی
 شفته اشتا کج گفتی طلاق آینه حقیقت و آنرا که از کلام و کلام و کلام
 که بر مر و سبیل رضا خیر و سرفتنه و جنگ الی امر از خبر و پیری که حاجی
 خویش تواند داشت - الا لعنا کیش عاصی جرسید و بی کلام مکان هوا
 سو و طاعت ایجا مید چون مدت عدت آمد عقد کاحتس استند با چو کشتند
 تر شیر و ی نه پید شد و حور و حفا کشیدی و شرح دعا و یک و شکر گشت و چنان گشت

الحمد لله الذي ازال عذاب اليم مرديم و بدین معین مقیم سرشیدم قطع
روی زیبا و حاتم دبا عرق و عود و یک و بوی و بوس این به
ربیت زناں باشد مرور و کبر و خایه نیست لبس و این همه جور
شد و حوسه بارت کشتم که حوسوی نظم تا تو مرا ستون اندر عذاب
به کردند باو گری در بهشت کوی سپار از دهن کور و بے تحقیق نگل
از دست رشت حکایت مہمان پیر سے لودم در دیار بیکر که مل مرادان
و فرزند می خور می حکایت کرد که مراد عمر حوتی سحر این فرزند مود و است حق
درین نادوی زیارت نگار است که مردمان بجا حوت خواستن نجات و دستهای در
در پای آن درخت سجدا مالیده ام تا مر این فرزند نختیده است شندم که کبر
رفیق آن تا هست می گفت چه بودی اگر من آل و حیت ما با بستی که گنج است
او را کردی به بدرم مر و بے حکمت خواه شادی کسان که فرودم غفل
است و پس طعن ندان که بدرم و رقت قطع ساهاب بر تو مکر در که گدار
یکسوی سبے تربت بدست تو بجای پدج کردی به حیرت امان چشم دای
بهرت حکایت دور بے نور و حواسے سخت مده و لودم و شاکه
بیا بے گریه هست مده پیر روی ضعیف از کس کار و ان بی آمدت
چه خبری که نه جای خفتن است گفتیم حوی لودم که نه یا بے رقتن
گفتن این شنیدی که صاحبان گنہ اند رفتن رشتن به که و دیان و
کسین قطع ای که شتاب نری شتاب ایندس کلید و مهر آموز است
و نگند و شتاب شتر آسته میو و شب و روز حکایت جوانی چطوب
خندان شیرین زبان در حلقه عشرت ما و که در و شتاب میو نور ع غم نادی بلان
خند و ایم بند کاری بر لیک اتفاق ملاقات شد و بعد از آن و شتاب و شتاب و شتاب

قطعہ وقتیہ افادہ شدہ در تمام ہر کس کو گوشتہ فراموشند
 روئے شمار اوگان دال شمسہ کوریری پادشاهار مشند لیلان
 در برافقہ شمل گدائی پروستار مشند حکایت یکے ارضان
 تعلیم ملک دوی کردی و صرمت فی محار دیے در حق بقاس کردی بام
 ریزہ کجانی سکا بت پیش بدید و در امارت در دوند سوانت بدید اول
 برآمدند اتحاد و گفت اسرار رحمت راجدال رجز و امیداری کہ در بر مرا
 جیسٹ گفت سبب الہی اندیشہ بایگنس و حرکت بسید بکر دل ہر خلق را
 علی التوہم و بادشاہ اعلیٰ بخصوس محوسہ انکہ در دست و ریاں بالیال ہر چند
 شود ہر آریہ بانوہ گوید و قول و فعل ہوام الناس راجدال اعتدالی باشند قطعہ
 الرصد بایسید و در دوش رقیقائش یکے ارصد و اسد و گریک ملکہ کوہ
 یادست ہی زانیے ہستے ریاسد پس فاتحہ معلوم بادشاہ ارد و اور ہجہ
 اخلاق حداد و در اوگان ایشیہ اللہ سکا احسنا احتیاد اراں پیش
 کردل کہ در حق نامانی عوام قطعہ ہر کہ در حر و شش ادب یکے در در
 ملائکہ و بر حاست جوہر را چاہکہ حواسیہ ہیج شود مشک حراش
 راست و ہر اراں طفل کو حور آمویہ کار بہ بعد جفا میدارند
 ملکد احسن سیر نقیہ و تفریر جواب او موافق آمد خلعت و عمت بختید و نایہ
 سبب بلند گردید حکایت معلوم کنائشے را دیدم و در پار مغرب ترش و
 وای گفار مد خوبی و مردم آرا و گدا قطع و بایر شیر کار کہ عیش مسلماناں برید
 ادنیہ گشتی و حوافل شہر التسل دل موم شدہ کردی و جمعے پسران
 بایکروز و در حستان و شیرہ ہر سمت حایہ او گرفتار نہ ہو محمد
 بار ایسے گدا کہ غاص بہین یکے رملہ انجہ بیے و گاہ سان ہویں یکے

در تمام ہر کس کو گوشتہ فراموشند
 روئے شمار اوگان دال شمسہ کوریری پادشاهار مشند لیلان
 در برافقہ شمل گدائی پروستار مشند حکایت یکے ارضان
 تعلیم ملک دوی کردی و صرمت فی محار دیے در حق بقاس کردی بام
 ریزہ کجانی سکا بت پیش بدید و در امارت در دوند سوانت بدید اول
 برآمدند اتحاد و گفت اسرار رحمت راجدال رجز و امیداری کہ در بر مرا
 جیسٹ گفت سبب الہی اندیشہ بایگنس و حرکت بسید بکر دل ہر خلق را
 علی التوہم و بادشاہ اعلیٰ بخصوس محوسہ انکہ در دست و ریاں بالیال ہر چند
 شود ہر آریہ بانوہ گوید و قول و فعل ہوام الناس راجدال اعتدالی باشند قطعہ
 الرصد بایسید و در دوش رقیقائش یکے ارصد و اسد و گریک ملکہ کوہ
 یادست ہی زانیے ہستے ریاسد پس فاتحہ معلوم بادشاہ ارد و اور ہجہ
 اخلاق حداد و در اوگان ایشیہ اللہ سکا احسنا احتیاد اراں پیش
 کردل کہ در حق نامانی عوام قطعہ ہر کہ در حر و شش ادب یکے در در
 ملائکہ و بر حاست جوہر را چاہکہ حواسیہ ہیج شود مشک حراش
 راست و ہر اراں طفل کو حور آمویہ کار بہ بعد جفا میدارند
 ملکد احسن سیر نقیہ و تفریر جواب او موافق آمد خلعت و عمت بختید و نایہ
 سبب بلند گردید حکایت معلوم کنائشے را دیدم و در پار مغرب ترش و
 وای گفار مد خوبی و مردم آرا و گدا قطع و بایر شیر کار کہ عیش مسلماناں برید
 ادنیہ گشتی و حوافل شہر التسل دل موم شدہ کردی و جمعے پسران
 بایکروز و در حستان و شیرہ ہر سمت حایہ او گرفتار نہ ہو محمد
 بار ایسے گدا کہ غاص بہین یکے رملہ انجہ بیے و گاہ سان ہویں یکے

کھید کرانہ مندرت لستہ لہم عقد فتوت لستہ ودر العام درانوا
 عوام امتاد و مشنوب کر عہد شد بجا و کریم
 لستاید کہ عہد مردم نام کو لیے جو سروس شد کو کی در توانی
 بدربست دیدم کہ بصورت می در بر دو دم گرم س و دہاں سرودی اتنی کند
 مساحت کردم دروی بار بخت است گر دایدم دول حکما کہ رسم کہ گفت آدم
 ما حلیک فان لم یقتلوا ما حلیک قطعہ گریدانی کہ شد و مگر
 بر چہ دانی ربیک حوایی و بد و دماند کہ جو عہدے در دای یا در قار
 دست بردست میر کہ قتل لشیدم حدیث و انشد تالیل اندیست
 ایجاد لستہ س لو وایکت حالتش بصورت دیدم کہ بارہ بارہ تریم شد حسب
 لغت لغت ہی آمد حجت دلم ار صدف حالتش سم بر آید و برت دیدم در چہاں
 ریش ددیش با علامت عزتیدیں و بہک پانستیدیں بس اس جو گفت قسم
 حریف سطرید با مان سیتے مید لشدند در سنگد سیتے در جت آدم
 مرشاد رسال الحزم یے مرگ آمد حکامیت اوشای با سیری داد
 داد و گفتیں در زندگشت تربیش کں بھیجا کہ کیے ار در رداں حوایش گشت
 مسر امزدارم سایے حد برین آزاد سعی کرد و کالی رسید و بسا
 ادیب در فصل و طاعت منہی شد در ملک دانستہ مد را مواخذت کرد
 معانت مسر بود کہ وعدہ خلاف کردی و دغا کجا بیے یا و روی
 سر اجمی حد او بدیش پوشیدہ ماند کہ تربیت یکسان است و لکن طبا
 مختلف است قطعہ کر حسیم در زربشک آید بیے
 سیکے باشد در و شیم ہر عم عالم ہے
 تابہ سہیل ہر جاسیے ایمان یکد فاسیے

پس ای وقت آمد و الی قیلا مارا که در چشم
 تشدید کرد شد حکومت من و او بر زندگت بر دلچ ناوان خست اگر اس جزود
 بش بطار بر سینه معنودانین سخن آست تابانی که هر که باز مود را کار
 مرزگ فراید با آنکه بدامش برود سر دیک مرد متدال تخفت رای منسوب گردد
 قطعه بر بد تو شمشیر و دشمن بای بفرستد و بای کار باست خطبه
 لویان اگر چه بافت دست سر دستس نگار گاه جگر بر
 حکایت یک از زرنگان ایضا الیرب وفات یافت بر سید
 که بر چند دن گورش چه نویسم گشت آیت کتاب مجید را غرت پیش ادا است
 که در لبات در جنس جایگاه نوشن که سر در گار سودا گرد و دخالین بر و گذرند
 سگال بر و دشاتند اگر چه درت جبر بر لایسید این میت کفایت است
 قطعه ده که بر گره که سر درستان در میدی جبر و شش بدی نالین
 بگذراند سید دست تا وقت بهار سبز و بهی و سید هر گل من
 حکایت باری باری بر یک از مراد دلال نعمت گذر کرد بد و راست بوی
 است عقوت همیکر و گفت ای پسر تو محلو فی احدای غر و جل اسیر
 حکم تو گردانیده است در تار و ری اصلت داده شکر نعمت باری تعالی آرد چنین
 بخار و میسند بای که فرای قیامت بدو تو باشد و در مسدی ری عشق و می بندگی
 خدایم بار خورش کس درش یارار اورا تو به دم جری به آخر بقدرات اورد
 این کم و در دوشم تاجد هست از تو بر گزیند از او ای خواججه ارسلان و آغوش
 ندران و ده خود کن شد اموش در جبر او شید عالم صلی الله علیه و آله
 و سلم گفت در گزیند در در ز قیامت آن بود که کند صالح است بند خدا
 پس از این رخ قطعه بر فلان که طبع حد است چشم سید مران و طبع کبر

ناشیده در دیش ایسید و گشت تا مدت و در آن سبکهای گراں
 خود بخشد بدرس بهشت رسیده مانند فر و خر که روی سجد گستر
 مار مشک آسود و ترک درت را قطع مرده و دیش که اسلم فانه کشید
 بدو برگ همالکه سبکبارتید و اگر چه دولت داشت و تسالی ریست مرش
 زین به شک مبت که دستوارتید بهر حال ایسری که رمیدی بخشد خوشترش
 و اس را میر که گرفت را بد حکایت سرریگی را پر سیدم از سبب
 این حدیث اعدی عنک ذل کشتاف الی تکت حقدک
 گشت حکم الکیراں در تنی که مادی احسان کنی دوست گرد و اگر نفس اجداں که
 را از ایش کینے مخالفت زیاد و گشت قطع فرشته حوی شود آدمی کم خود
 و اگر خوبو بهایم بوفتد جو جواد مراد که برای طبع ابر تو گشت خلاف
 نفس که کفر مال و بد جو یاست مراد چ ال سعدی بادی
 و در بیان تو انگری و در ویشی بیکه در صورت در ویشی
 بر صفت انسان در بجهله و بدیم نسته و شستی و بجهسته و در ششکا
 مذکر کرده و دم تو انگران آغاز رسیده سخن بدیجا رسیده و در ویش را د
 قدرت گشته است و تو انگران را پای ارادت گشته بلیت گشته
 ایست اندر دم است خدای مدان گشت و اگر میت مرا گشته
 محنت بزرگم این سخن سخت اند گتم ای پاد تو انگران حل سبکبارد فزیده و گشته
 بیقتد انگران و گشت مساوراں متعل ای پاد گراں از جهت و اگر این دست متاوان
 نگه برید که متعلهاں و بریدستان بچو بد فضل میکارم مارا مل پیران و افار
 جبرال رسید و نظم تو گراں را وقف است و در ویشاں گشت و قطره و علی
 بدی و در سبب تو که ادا گشت ایستای سی که توانی به جزین در گشت و اهر لصد

آنکه کمال امید آمد جواب بهر الم بچشم شد کتاب جواب حال کور
این سخن بخت هم حال طاقت در پیش آمد دست سخن سرشت تیغ را بر کشید
و اسب فصاحت در میدان و قناعت جهان در گفت جدال بهالعت در
و صعب اینان بگردی و سحرهای برینان بختی که درم نشود که تر با نیا که
حاله لردان پیشی مشکور و بخت عجز مثل مال و نعمت و نفس باه و نیت که
سحق گویند الا بهایت و نظر کند الا که است علما و اگدا ای مسموم کند و فقر
را بهر سرو پای طعنه رند اینست مالی که دارند و عورت جای که سوار در سزار
نشینند آن در سر و در در که سر پیشه سر و در درین جبار قول حکیمان گفته
اند که لطافت از دیگران کم است و بخت بیش نصورت تو کم است و بی نظیر
بنیت گریه بر مال کند که حکیم کوب حزن شمار اگر کا و عمر است
قسمت درنت ایماں بود و در که خداوند کرد گفت عطا کنی که مدد و رسید بد
که چون بار آید و دینی بار مدحیت آید قاعد و کس بی نامند و بر یک استقامت
سوارید و بمر آنند قدیسه میر چو آمدند و درین بیس وادی بد
ناتسب بخت فراخ آرد و بخت بچنداند و بخت بگدازد و چاک
عید کال گفته اند بچاک ار حاک و قیسه بر آید که و بی در حاک و
شعر مرغ و بی کیسه آنست بچاک و در کس آید و بیست و بی بر و
جواب گفتش بر خنل خند و اوداں نعمت و قوف نایه الا لعالت
ما بهر و گردید که طبع بکسوزد کرم و خلیس سیکه نماید عکس اند که در حیت
لردا و کمال بخت گفتن بخت آن بگویم که متعلقان بر و در اند و غلیظان
اگر گردانار غریزان آمدند و دست جبار بر سینه صالمان میر و عالمی و کور
را بخت بخت است و بخت بخت است و بخت بخت است و بخت بخت است

این سخن بخت هم حال طاقت در پیش آمد دست سخن سرشت تیغ را بر کشید
و اسب فصاحت در میدان و قناعت جهان در گفت جدال بهالعت در
و صعب اینان بگردی و سحرهای برینان بختی که درم نشود که تر با نیا که
حاله لردان پیشی مشکور و بخت عجز مثل مال و نعمت و نفس باه و نیت که
سحق گویند الا بهایت و نظر کند الا که است علما و اگدا ای مسموم کند و فقر
را بهر سرو پای طعنه رند اینست مالی که دارند و عورت جای که سوار در سزار
نشینند آن در سر و در در که سر پیشه سر و در درین جبار قول حکیمان گفته
اند که لطافت از دیگران کم است و بخت بیش نصورت تو کم است و بی نظیر
بنیت گریه بر مال کند که حکیم کوب حزن شمار اگر کا و عمر است
قسمت درنت ایماں بود و در که خداوند کرد گفت عطا کنی که مدد و رسید بد
که چون بار آید و دینی بار مدحیت آید قاعد و کس بی نامند و بر یک استقامت
سوارید و بمر آنند قدیسه میر چو آمدند و درین بیس وادی بد
ناتسب بخت فراخ آرد و بخت بچنداند و بخت بگدازد و چاک
عید کال گفته اند بچاک ار حاک و قیسه بر آید که و بی در حاک و
شعر مرغ و بی کیسه آنست بچاک و در کس آید و بیست و بی بر و
جواب گفتش بر خنل خند و اوداں نعمت و قوف نایه الا لعالت
ما بهر و گردید که طبع بکسوزد کرم و خلیس سیکه نماید عکس اند که در حیت
لردا و کمال بخت گفتن بخت آن بگویم که متعلقان بر و در اند و غلیظان
اگر گردانار غریزان آمدند و دست جبار بر سینه صالمان میر و عالمی و کور
را بخت بخت است و بخت بخت است و بخت بخت است و بخت بخت است

فقد

[illegible]

دوستی نماید مقصود وی حرم نیست که دشمن قوی گردد و گفته اند مردی در پیش
 انجمن است تا به تعلق دشمنان رسید و در هر که دشمن کوچک را خیر شمارد بدان بزرگ آید
 این که اصل سبک دارد قطعه کمر و در کتس چو میتوان کت با کالتن چو کند تنه
 سوخت با کد ار که ره کند کمان با دشمنی که بر تیر میخواند و درخت با حکمت مسکن
 در میان دو دشمن چنان گویی که اگر دوست گردد مترم رده نباشی ایات
 میان مدکس جنگ جیل آلتست با سخن چوین درخت بنم کشتن با کد لیل
 آن حوش دگر باره دل با دشمنی اندر میان کورخت و چوین ایات دوست آلتست
 افروختن با نه عقلست و در دو میان سوختن قطعه در سخن با دوستان آینه با تر
 تا در دوش بخون آگوش با پیش دیوار چو گوی پوشت دار با ناساند و لیل دیوار کور
 حکمت هر که بنمایان صلح سکند سر اراد در ستان دارد شعر لتوای هر چند
 دان دوست دست پاکه با دستاست کوه هم تست با پند چون در مصای
 کاری متر دماستی آلطف احتیاجی که لی از از تو سر آید شعر ما مردم سهل
 آگوی بر و انگوی با بالک در صلح و مدح و جوی حکمت تا کار سر بر سیاید
 در خطر انگه در ناید عرب گوید *الحیل الشیف* شعر جویدست از ممت
 چلنے در کسبه چون حلالست بر دل تمسیر دست با حکمت سر و دشمن حمت
 مکن اگر تادیر شود بر تو خناید بیت دشمن چوینی ناتوان لای ارشوت
 خود مرمن که صریحیت در هر استخوان مردانیت در هر پیرس حکمت هر که بد
 را کند طلق ارباب و دی سر ناید ویر از عذاب خدای قطعه سپید است
 خناید این ولیکن با مبه بر لیش طلق آرا در مرم با عدالت انکه رحمت کرد
 مراد با که این طلست سر در رند آدم با حکمت بصمت از تنی بدین
 خطاست ولیکن تنیدل در دات که کاف آن کار کسی که عین مرالت تنو می

دوستی نماید مقصود وی حرم نیست که دشمن قوی گردد و گفته اند مردی در پیش
 انجمن است تا به تعلق دشمنان رسید و در هر که دشمن کوچک را خیر شمارد بدان بزرگ آید
 این که اصل سبک دارد قطعه کمر و در کتس چو میتوان کت با کالتن چو کند تنه
 سوخت با کد ار که ره کند کمان با دشمنی که بر تیر میخواند و درخت با حکمت مسکن
 در میان دو دشمن چنان گویی که اگر دوست گردد مترم رده نباشی ایات
 میان مدکس جنگ جیل آلتست با سخن چوین درخت بنم کشتن با کد لیل
 آن حوش دگر باره دل با دشمنی اندر میان کورخت و چوین ایات دوست آلتست
 افروختن با نه عقلست و در دو میان سوختن قطعه در سخن با دوستان آینه با تر
 تا در دوش بخون آگوش با پیش دیوار چو گوی پوشت دار با ناساند و لیل دیوار کور
 حکمت هر که بنمایان صلح سکند سر اراد در ستان دارد شعر لتوای هر چند
 دان دوست دست پاکه با دستاست کوه هم تست با پند چون در مصای
 کاری متر دماستی آلطف احتیاجی که لی از از تو سر آید شعر ما مردم سهل
 آگوی بر و انگوی با بالک در صلح و مدح و جوی حکمت تا کار سر بر سیاید
 در خطر انگه در ناید عرب گوید *الحیل الشیف* شعر جویدست از ممت
 چلنے در کسبه چون حلالست بر دل تمسیر دست با حکمت سر و دشمن حمت
 مکن اگر تادیر شود بر تو خناید بیت دشمن چوینی ناتوان لای ارشوت
 خود مرمن که صریحیت در هر استخوان مردانیت در هر پیرس حکمت هر که بد
 را کند طلق ارباب و دی سر ناید ویر از عذاب خدای قطعه سپید است
 خناید این ولیکن با مبه بر لیش طلق آرا در مرم با عدالت انکه رحمت کرد
 مراد با که این طلست سر در رند آدم با حکمت بصمت از تنی بدین
 خطاست ولیکن تنیدل در دات که کاف آن کار کسی که عین مرالت تنو می

مد کنی و بگویش که مرا در این کس که مرا در این دست نشان داد که مرا در این
 دست مرا در این راه دست چپ گیر که چند حتم من را در هر کس
 و حتم را در وقت بیعت بر دو بیدار دشتی کن که از او سرگرد و بیدار
 می که بدو شیر کسایت دشتی در می هم در است که چو تاسد که خارج در هم
 است یا دشتی بگو و در دشتی که است که در این که قدر عولش به مر
 حوقش را در دی نهی که یکبار حق در دشتی دهد یا مقنونی حولی مایه رگت
 ای جزو سدا مرا تعلیم ده بیا یک میدا گفتا یکمردی کس بیدار که کرد
 جیره مرگ بیدار حکمت در کس دشتی ملک دین افشا دشتا بی حتم را در
 بی علم شعر بر سر ملک سادش ملک فرما که که حصار اسوده در این بر این بید
 باد شاه که اید که ناهدی حتم بر دگان را در که دستا را افتاد ناهد آتش حتم
 در این اسوده حتم اند پس آنکه راه سهم بر دیا بر دشتی شایبی آم
 حاک را در که در هر کس که دندی ماد و ترا اما چیس دندی در کس که به دیا
 در ملک را آتشی قطع در حاک یلقاش بر سبم بهما در که گفتن مله تربیت را
 چهل پاک کس که گفتا در چو حاک عمل کن ای فقیه که با هر چه حاک به در وزیر
 کس که حکمت بودی دست دشتی که قرار است که هر حاک را در چاک مقنونا
 خلاص بیاید بیعت اگر دست حاک ملک بود و حاک که دست حاک بود
 و بیا ناهد حکمت جو می که در سباه دشتی تفرقه افتاد و جمع حاکش ملک
 جمع شود و این را بیعت کن که قطع بر واد و دشتان اسوده به استی
 جو می در میان دشتان حاک که دگر می که به هم یک ز با سدا
 کما را در کس در سگاه حاک حکمت دشتی چو در سدا چلی فرود
 سلسله دوستی بیا بیدان که در دشتی که را می که که به دشتی که

بیا رویی سحر چون سحر آلسی پس بیا بختش در خوشی این بیت که بر آید
 عجب است حسود کو دوستی که در مقام لکش بود را من مقال حکمت که بر آید
 تنگستی در مع در دام صیاد صیادی که صیاد و دام بنیادی بنیاد بر
 دیر حور و دامان نیم سیر و آملان شد برق و جوانان تالش بر گیر و پذیران
 تا غرق کند آفتان در جلدون بگوید که در ده های صحران و بیرون و در
 کس شعر اسیر بند شکم داد و شب گیر و حواش پاشی رنده سگی تنی سگی
 حکمت تورت مازان شاه بهت و سعادت اسعدان گناه شعر و حرم
 بر اینک تیر و دهن با شکم کای بود و گوشتان فروخت رای و تیر و دهن
 و سواری با دولت نوگنه می کند بازاری با حکمت هر که از تن من است
 که کشد و تن من جریس است بلیت سگ در دست و در هر سگ با چرخ و دهن
 و دقاس بندگ با و گر دهنی بجلای این مصلحت و دهنه اند و گفته اند که در دست
 بدیان تا مل اولش است حکم آنکه اختیار اقیست توان گفت و توان محشید
 اما اگر تا مل گفته شود و محکم که مصلحتی است شود و تدارک مثل این معنی
 مثنوی یک سهاست رنه جهاں کرد و گفته را با برنده توان کرد و با
 عقل است صریح انداز که چو رفت از کاه بیاید از حکمت یکمی که با مال
 در افتد باید که توقع عورت دارد و مال عالمی بر بان آردی هر یکمی عالمی
 عجب است که سگیست که گوهر را می شکند بلیت نه محکم کرد و در دستش با و
 عراب نیم تقصیر قطعه که برسد از لواط غای میدید تا مل حوری بیاید و در نیم
 سگ در گوهر اگر کار و ریس شکند و قیمت سنگ بفراد و در کم شود حکمت
 مرد مندی را که در ره و اعلاات سخن بر بند و سنگت مدار که آواز ترطابا
 غلبه دبل بریاید و دوی میر از گند سیر و شرمه و ما و مثنوی

این بیت که بر آید
 عجب است حسود کو دوستی که در مقام لکش بود را من مقال حکمت که بر آید
 تنگستی در مع در دام صیاد صیادی که صیاد و دام بنیادی بنیاد بر
 دیر حور و دامان نیم سیر و آملان شد برق و جوانان تالش بر گیر و پذیران
 تا غرق کند آفتان در جلدون بگوید که در ده های صحران و بیرون و در
 کس شعر اسیر بند شکم داد و شب گیر و حواش پاشی رنده سگی تنی سگی
 حکمت تورت مازان شاه بهت و سعادت اسعدان گناه شعر و حرم
 بر اینک تیر و دهن با شکم کای بود و گوشتان فروخت رای و تیر و دهن
 و سواری با دولت نوگنه می کند بازاری با حکمت هر که از تن من است
 که کشد و تن من جریس است بلیت سگ در دست و در هر سگ با چرخ و دهن
 و دقاس بندگ با و گر دهنی بجلای این مصلحت و دهنه اند و گفته اند که در دست
 بدیان تا مل اولش است حکم آنکه اختیار اقیست توان گفت و توان محشید
 اما اگر تا مل گفته شود و محکم که مصلحتی است شود و تدارک مثل این معنی
 مثنوی یک سهاست رنه جهاں کرد و گفته را با برنده توان کرد و با
 عقل است صریح انداز که چو رفت از کاه بیاید از حکمت یکمی که با مال
 در افتد باید که توقع عورت دارد و مال عالمی بر بان آردی هر یکمی عالمی
 عجب است که سگیست که گوهر را می شکند بلیت نه محکم کرد و در دستش با و
 عراب نیم تقصیر قطعه که برسد از لواط غای میدید تا مل حوری بیاید و در نیم
 سگ در گوهر اگر کار و ریس شکند و قیمت سنگ بفراد و در کم شود حکمت
 مرد مندی را که در ره و اعلاات سخن بر بند و سنگت مدار که آواز ترطابا
 غلبه دبل بریاید و دوی میر از گند سیر و شرمه و ما و مثنوی

انکه ملک جمع شود و سوار و کلاه دار است علیه اسرار حکمت عالم را نشاید
 که سماعت از غامی کلام مدد گیرد که هر دو طرف را در میان دارد هست این که
 شود و در اصل این مستحکم ششتر جو با سطل گوی طایف و خوشی با درون اگر بدش
 که و گردن کشی حکمت سمیت از هر که صا شود و باید بدیه است و از علما
 ما و تر که علم سلاح جنگی تیغیان است و مدد و سلاح را چون با سیری بر سر
 تنه ساری میسر هر دشمنی غامی نادان پریشان و در کار کلاه و زان نشنود
 و بر چکار کالان سایانی از راه اوقاف و وین و چشمش بود و در چاه و قنار
 حکمت ملل در حمایت یکدم است و دنیا و جودی میان دو عدم پس بدینا
 فروتنان هر دو یوسف را و دوستند تا به هر دو ایضا که او اهل کمال است و بانی آن
 که نقد و الشیطان بدیت لقول در میان دوست نشکسته که هر دو
 آنکه بریدی و اما که پرستی حکمت نیل با عملشکس بر نیاید سلطان با عملش
 دشمنی دامن شده آنکه مارشت که هر چه درش زانده بارت با کوفه صند
 سیکرد از ارقص قوس خرم دارد که امر و در خرد میست گیر و در کش با و دگر گوی تر
 با از چاکسری حکمت هر که بر روی مالش خورد و چون بهر دامن هر ملک
 انگر یوه داند و مدد میوه یوسف صدیق علیه السلام در خاک سال سپهر پرورد
 تا که شکاف را از افروزش کند دشمنی آنکه در راحت و تسلیم ریاست با او میداند که
 چنان که سنجیت با حال و داندگان کسی داند که با احوال هر لین در مادی
 قطع بلکه بر حرکت تار و زده سوار می هوش رله که که حس
 حاکمش سوخته در ک حکمت که آنش از خانه همسایه در ویشن مجواه با کچه
 از درون او میگردد و دولت یکپشت در ویشن صیغ حال او در حاکم
 مسکال میسر که چوئی الا شطر آناه میسر بر تیس می در معلومی عشق قطعه

این که هر دو یوسف را و دوستند تا به هر دو ایضا که او اهل کمال است و بانی آن
 که نقد و الشیطان بدیت لقول در میان دوست نشکسته که هر دو
 آنکه بریدی و اما که پرستی حکمت نیل با عملشکس بر نیاید سلطان با عملش
 دشمنی دامن شده آنکه مارشت که هر چه درش زانده بارت با کوفه صند
 سیکرد از ارقص قوس خرم دارد که امر و در خرد میست گیر و در کش با و دگر گوی تر
 با از چاکسری حکمت هر که بر روی مالش خورد و چون بهر دامن هر ملک
 انگر یوه داند و مدد میوه یوسف صدیق علیه السلام در خاک سال سپهر پرورد
 تا که شکاف را از افروزش کند دشمنی آنکه در راحت و تسلیم ریاست با او میداند که
 چنان که سنجیت با حال و داندگان کسی داند که با احوال هر لین در مادی
 قطع بلکه بر حرکت تار و زده سوار می هوش رله که که حس
 حاکمش سوخته در ک حکمت که آنش از خانه همسایه در ویشن مجواه با کچه
 از درون او میگردد و دولت یکپشت در ویشن صیغ حال او در حاکم
 مسکال میسر که چوئی الا شطر آناه میسر بر تیس می در معلومی عشق قطعه

سرور درشت بیروت را گوی هاری جوعل سید بنی شمرن بقول مرد
 بیروت دل ست و عاقل مایع زلمن قطعه ای ساشون را که به سبب
 سید طلق نایب شاه دست کوتاه باید انداخته استین جود دار و جود
 و کسیر احسرت ایریل زرد و پای تاس از گل بر نیاید تا جگر کشتی شکسته و دار
 با قفسه زان بسته قطعه پیش درویشان بود و جوی صباغ پاک که تاشد زینالت
 سبیل یار و مایا ازرق بیرمن یاکش رحمانا انکشت نخل دوشی باطلان
 یاکش بیاساکن مله در عور و دل حکمت حلت سلطان اگر به غیر است
 حور ایل بهرت تر و عول در مکان اگر به لید جود ایاش حور ایل
 کسرت سرخ حور ایل تر و بهتر از ق و ده دانه و ده حکمت حلال راه
 و عکس می دانی الا لایب دار و محال خود در راه طایفه ای کاروان
 سرور محمد عالی را رحمة الله علیه پرسید که چگونه رسید بدین
 بدانکه هر چه ندانستم به سیدل کس شک و استم قطعه امید ماییت
 عقل که شعرا لطیف متناس خالی بهیرس هر چه دانی که نقل
 راه تو باست بهیر دانی حکمت هر چه دانی که بر آیت معلوم
 آن تعلیم کن که بهیت سلطت رایان را قطعه حور تقاض
 بهین آهین بهیوم گرد و با هر پیشین بهیاری که دالت و کدلی
 معلوم گرد و پندار کوارم محبت کی آیت که با قاض
 قطعه حکایت مزاج شمع گوی و آنگه دانی که با دانه و سبیل
 نیند و تاید که این حور دلیلی بقول هر که آمدن آتش
 ایسان در و اشتر کند فعل ایسان شهم گرد و با بهیوم
 ر و دانه نسا که در دن مسوب گرد و بهیوم حور و حور

[illegible]

[illegible]

ایات گران آفریده اند چون کند که شنود و آید که کند سعادت می رسد که کند در
 حکمت تشبیه تلک دوستان حکما می نمایند چو در چشم شده با
 پس سعادت بر درار و میت نام نموده ای بسته با قطعه از تو که نام
 کرد که در او میت بود و دست چو پیچ دست با تریبت با دانز که بزره دی
 کسی گم کند با داری که تو کم کی کسی به هر میت حکمت گداتی یک انعام
 از پادشاه در مقام بدیت عی که پیش نهادی ای بری با به ارشاد ای کرد
 ایست عم حوری حکمت رین راز آسمان ستارست د آسمان راز رین
 غارتش کن که آیت تر شتم به یکایک فرو گرت خوی من آید با سواد
 تو خوش نیک حلیس از دست گذار که حکمت عباد و تبارک
 و تقالای می بیند و می پوشت و به سایه نمی بیند و می فروشد
 بدیت انوار تا آید اگر خلق عیب ماں بودی انکسی کمال خود از دست
 کس نیا سوسه با حکمت بر درار معدن کماں کسند در یاد و دست
 سبیل کماں کسند قطعه دونان نموند و گزستس دارند با گوید
 ایسده که جورده با و غزی بینی بکام و شس با زرد مانده و خاکسارده با
 حکمت هر که بر درارستان می شناید هر درارستان گرفتار آید
 مشنوی به هزاره که در دوسه قوسه هست با سردی خاخران
 را شکند دست با صیصان را کس بر دل گردن دسه که که در با
 چو در در سندیسه احکامیت در ویشی مناهات در میگفت
 یارب هر پریان رحمت کن که بر یکاں خود رحمت کرد که هر پریان
 را نیک آفریده حکمت مائل چو غلاب و میان آمدن چون
 سلیمند لکر سهد که آسمان سلاطین سر کنایست و اینها ملاوت و میان

ایات گران آفریده اند چون کند که شنود و آید که کند سعادت می رسد که کند در
 حکمت تشبیه تلک دوستان حکما می نمایند چو در چشم شده با
 پس سعادت بر درار و میت نام نموده ای بسته با قطعه از تو که نام
 کرد که در او میت بود و دست چو پیچ دست با تریبت با دانز که بزره دی
 کسی گم کند با داری که تو کم کی کسی به هر میت حکمت گداتی یک انعام
 از پادشاه در مقام بدیت عی که پیش نهادی ای بری با به ارشاد ای کرد
 ایست عم حوری حکمت رین راز آسمان ستارست د آسمان راز رین
 غارتش کن که آیت تر شتم به یکایک فرو گرت خوی من آید با سواد
 تو خوش نیک حلیس از دست گذار که حکمت عباد و تبارک
 و تقالای می بیند و می پوشت و به سایه نمی بیند و می فروشد
 بدیت انوار تا آید اگر خلق عیب ماں بودی انکسی کمال خود از دست
 کس نیا سوسه با حکمت بر درار معدن کماں کسند در یاد و دست
 سبیل کماں کسند قطعه دونان نموند و گزستس دارند با گوید
 ایسده که جورده با و غزی بینی بکام و شس با زرد مانده و خاکسارده با
 حکمت هر که بر درارستان می شناید هر درارستان گرفتار آید
 مشنوی به هزاره که در دوسه قوسه هست با سردی خاخران
 را شکند دست با صیصان را کس بر دل گردن دسه که که در با
 چو در در سندیسه احکامیت در ویشی مناهات در میگفت
 یارب هر پریان رحمت کن که بر یکاں خود رحمت کرد که هر پریان
 را نیک آفریده حکمت مائل چو غلاب و میان آمدن چون
 سلیمند لکر سهد که آسمان سلاطین سر کنایست و اینها ملاوت و میان

قصائد مصنف علیہ الرحمۃ والذون استنباط من
مات شمر گستاں برہنہ

[illegible]

وہی ہے جو کہ اس کے لئے ہے

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

عاجل و برکت عیون

154

[illegible]

کاغذ طالع پائیال میدہ کسرتی
 در اوج سدر و کوشک در و طالع
 سیدار اش تابی اور لہ سپری
 اکامہ کمد شمس آجنتہ صبری
 راچی لوسی تار یہ اکوں صغیر
 در حلقہ لغورت و چل مکتہ با
 چوں کبر کی انہدی و لوقہ
 کرد عمل کوئی بلوں منہ
 ما علم از عمل کنی شام بی با
 درخت کماہ در ملک علم و کتبہ
 رشتہ قوی لغورت ماسان
 چشم از بلی کیں کو با کربہ
 پر کتبہ راہر از لائل پستار

بار سعید و رومی و مسیح فائده
چون دلم بدین سخن سایه ز لب
آتش بدله در جوش آتش میزد
در صفت رفیق دلم و زخمها
برای لوسی عاقبت خیمه زد
گفت حدیث حق خود و حق محمد
دعوی کس که در علم اندک
از سگویی عالم تغییر گوید
بار در جوش علم دلم هر عمل
از مدعی عالمی بیاورد و سر علم
علم آفرینست فخر افروزی دلم
هر علم را که کار مدعی بپایند
اخر و غرور و عجب کار در حدیث

فقد

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

[illegible]

۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

در پیش رخسار پادشاه
چو بخت بدست تو رسد
چو بخت بدست تو رسد
چو بخت بدست تو رسد

مقبل است چرخ سعادت برای تو
بیش از پیش تو بر رخ چاشنی اند
آنکه طوق مصلی آمدن از آن
ز بهار پدیس میرا به دست تو دار
شک این غیر است و اعراض از آنکه
و اس کن رسمت ایشان که گوشت
روی رخ طلیعت ایشان است
و با نگاه عالم سعدی حرام اگر
که خیال به هم آید که با هم
مازم نفس فرورد و از آنکه
سرم آید از اصاحت قیمتی

در پیش رخسار پادشاه
چو بخت بدست تو رسد
چو بخت بدست تو رسد
چو بخت بدست تو رسد

ایضا در موعظت
ایکه چاه رفت در حواله
و اگر این چرخ در ریای

ای که چاه رفت در حواله
و اگر این چرخ در ریای
و اگر این چرخ در ریای
و اگر این چرخ در ریای

در پیش رخسار پادشاه
چو بخت بدست تو رسد
چو بخت بدست تو رسد
چو بخت بدست تو رسد

11/14

[illegible]

ایک درویشاۃ سخاۃ
لوگوں کو مردودہ دروہاۃ
کہ تو لڑیں راہِ سہاۃ
کہ تو پھان میں رو جو لٹاۃ
سر سبز سپہر دولہاۃ
تو کرم سماۃ والہاۃ
کہ جو خدایت صاباۃ
کہ نہیں صورتِ نقاشاۃ
آتشہ برہر پھوٹاۃ
کہ تو دراصل صہراۃ
کہ عت میاں عرفاۃ
یارِ ہم تو بہت ستاۃ
خیر مستغنی داد آۃ

حفت و بچاک مراد بود
 باک طلت می کند بیدار
 کس حلق و لیست این ششم
 انس مراد بد این ویت کس
 کس گردید کس مراد گشت
 تو میر عقل و ادراک
 المپی صد و بیست و دو
 نقش دیوار حار تو همور
 ای مرید برای عس حریص
 قیمت عشق حمیس کس
 دست و پائی سر کلاه
 عهدای شکسته دایم طریق
 بدو بیار تراز و رفت

[illegible]

سید

لا تفتقر الى العلم
ولا تفتقر الى العلم
ولا تفتقر الى العلم
ولا تفتقر الى العلم

دستورالضمان

دستورالضمان

دستورالضمان

دستورالضمان

دستورالضمان

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

۱۰۰

[illegible]

۱۰۰

[illegible]

فصل سوم لطیف مساوی تمکیم بارود و کتب

[illegible]

حسن آرزوست

عمر خوار که بدو فرستاده

جان ما بر حضرت جمالید

حاصل آنقدر عیب و است

حاصل آنقدر عیب و است

تا به کی که این عیب و است

طالب العلم

طالب العلم

مفتی محمد علی

مفتی محمد علی

لبت العلم رب العلم جبل

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

وآله الطيبين الطاهرين من بعدك يا ذا الجلال والإكرام

سورة الفاتحة

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

[illegible][illegible]

مجلس شورای اسلامی
کتابخانه مجلس شورای اسلامی

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

[illegible]

[illegible]

بیدار و طبی دیگر که بهیبت بی شکسته است از ادوات تو چه قدر روید و حال می شود و ج
اراد استندش انگداری سر کار و دهر از رویه می ج و در باره زاری چه کار و در روی
ج منای حربه عدس و شگ رفت و در دم من آوار میل انگدایم حامی آیه ست
عیسان میل با ساسی غسل از لایب آورده است از ساسی آید پس ج را در ج میگوید
انج گاهی کتب گفته ام و خواهم گفت من از وقت غیج کاد که در قلم من و کفر حق
میگوید آوارش گویم میرسد ج غیر می بود و لوطی است من تا نصف میل کجا
او فاب لیسری سری ج که در کمال سعاد و ستانیزه مقصی است و چو از رویه او را بکسی
ج روید و خود نیست رفتی که خواهد گریه بدس در غیبتی من در جاد اینست که را
گویم که خود اصرار بر اعلی ج علم و خبر برایشان شود و به شکار من و غیبتی خوب پیدا شد
و بی وقت کاری برفته است در یک ساعت می آید از دست او را از غیبت تو خواهد
شد من سائر با علم تفریح می اید ج از بهر نبادی من که نام شخص ساله ها را می
فایده نگینان نه با آن تابع نموده است ج بعد از هر یک معنی الیه من ضرورت
که فرد و شرط می خبر و رایش از شرط می ان بدست آمدن امکانی مدار و دل
ج چهل شرط می خبر و رایش از شرط می با ف بدست آمدن امکانی مدار و دل
خود و تینا من نور صفت و خرد و خواهد ج را فضا می یکی ج و حسن اهل طای
نیست من درین روز اجرا است خود و سایر یکی ج باعث نقصان من
و لایب من کتابک حیات فرموده بود و منکر ما خود به مصالح کرد و دیگر و گفت
استدعایا شود ج نزد من است الا در کلکته طلند و خواهم داد من سارا
ر به نرح و آنکه هر قسم در پانت ممانند ج از من تهنیت می تواند و دیگر کس را

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible]

لبنه

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

اس اسوس ہندی بیچنے کا طرہ

وہی کہ جس نے اسے پہچان لیا وہی ہے جو اس کے لئے

[illegible]

۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible]

سین المایات سل کدام کس را در بر و ساده هفت ج بر شود پس خار کما
حتی ج در طبع ان صحیح ج بحریم میباید پس چشم حوال و بنقو که از شخص
سین ج را در و شش ساز پس گوی گوی گشتنه را بخواند ج گو که
کفر الا فی آیه پس قشیر خاں تیج اجل محمد و را بی ملک قدم شد عیاض
و اقصایات اخوس و انگیر خاں پس هفت که کسم چه بر سازد ج تعقیب از
اخصوس و کبر چه حاصل جز قشیر باره جیبا نمیدانم که هر دو خان را در ایله شربت
سوت جشیدن پس این ضرورت روغن کنال لبا را در دم شامال را می
آوردن روغن کنال نژور روغن فخر و شش بدفته بود و روغن او میگوید که اسالی سبیل
که آهه بود و ان تحسیناب حرمت من آب بر و جلور روغن کشیده همراه کنان
که تیر میایم که روغن دست آید ج رگشته خاطر مشور روغن حس ضرورت
نوازه و اندیشه پس را و ما حد تو دشمن است را و ما حد شدن ساسند ج و ج
عظمی شد پس از باعث حوال فاصد تا کشیدن حوال سمر ضرور را یج ج که کسم
شایع کنس سرخی آید پس آوا بهل می آید ج که بی سل این ضرور میفرم
ج روغن جوک کنی سل از کزگی آفتاب ضروری ج سل را ما نذر نورانی
طلعه ج سریم سل ای نزل در کار تو طعل کدام کس هفت ج لیسه
میں سل رقیق به آینه طلا آستان منت به من ج سل اس اعت در هم کشیده
شدن توست جیست ج موجب سر است سل انده لگرفته ج آری سل
موجب لگرفته سبب جیست ج اسود و قه ندر سل اکنون هر صفت میفرم تا کشیده ج
سل مدیان کس خبر را ج از و ما حدی بی بود چنین ادا لے حیدر اگر می

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

ج هر چند از غلطی من از حال دل ختم چیده خبر داری ج مهر ما و اول
دل ختم جوهر در محل گل خشک تر مرد و می مانند مگر جسم بیدل آفت جان سپرد
س بر شش سپاه بر دل نیز جوهر جاعت دامن دستام من
رنگ بریدن دستار مکن است ج اسف من در چنگ گور رشتن در گداز
این مرد دل دارد جیت ج اعدا کوهست بخت آوین نال پس ضرورت
ج ضرورت سناس و در اولک شدن و ننگه دانی تو از اقرار بایست ج
کسست من در قالب زلفی و دل کمال و تو دل کو یک اندر ج مایه
س و بان بدست بر ترا و ما بخت جیت من دستگویی بخت مع
حرا بیکسی ج بیکم کل بجایش می آید پس از پیش افکند و علیه تو
مرد بر بیعت ج سایر که مناسب بر دامن حکموی س مجاز دانی دیگر
چو در خطه من همراه تو گم نام کس است ج و دل رس من این گم نام کس
در دایره ج و بید است از آنج از ابرو من در دست بگیا جیت ج طایف
من بوقت گشتن آینه رای از دامن پاویک بجای تو فروم و در مکر دارد
نور جیه دمان بر کد دل شسته بر من غیبت ج یا عتد جمید که در کور
من شین بر سر کشتن طبعیت و سنگاگ شدن ختم غیبت ج از بر تناسیل مگر
خار و س از قبر میشدی گوگاز بر شوهر و نکاح بعل ج کو ایم گفت ما را ج
عده که از دهر حرفت پس از دیوار بر آمدن از لارم بود و این غرض خندون
علوم چو در کسین دروغ نسبد کردی ج خطا شد حاجت فرایند پس از کشتن از
س ج گم شدن بدو که شنیدن حرفت می گوی ج از نیت من خستنی می گوی

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

ج چو گویم تنواری ای عاریه سانه گوشتش آل وصال بنده لوار و محصور
 و کسکه حلال تا هم و در مد و دیده و دل چو آمد آتم به جان تند و لیدان ناره را که
 ریشم اعلاس سده قلاطار و در ده لکم گشت اند و گیس و ریشان و کسکه حلال
 حسین و اس بمر ترا بیدی گوشتش ج می خواهد بخواسته در شمال اس
 رسیدن ترا در شیا سود و ج خطا گشت کسکه لکش و چه شود پس نوعا طر خوا
 واری اند و گیس و ج نمائی که گشت در غامه گیس و اس خیر از می حسی
 ای مهربان و ج آواز که در آه و دعای و اس اعیان که بدر گشتم و چه طاعت
 اکوئل گوشتش و شود و تناسبت چه می آید و ج چو گویم عدد و حال او است
 شد ند و چه پذیرا ردم چه حساب کنم و یار کفر سود و حال و غم اس خوار و سبکی
 اس و رواج و دردت مرا نیست گویم حلال اس خوار و سبکی و اس بی تسلط اند و ج
 و ای که رانی نیست و این در و سبک و اس خوار و سبکی و اس بی تسلط اند و ج
 سبک و سبک و اس خوار و سبکی و اس خوار و سبکی و اس بی تسلط اند و ج
 خطا نگه نام و در جفتاک نور و نام اس خوار و سبکی و اس بی تسلط اند و ج
 آسبان سبکی و ج و اس سبکی و اس خوار و سبکی و اس بی تسلط اند و ج

<p>خام</p>	<p>خام</p>
<p>کس این سحر است که در غم و اس و طفا و زنی شوق و اس و اس که در طبع و اس و اس که در طبع و اس</p>	<p>کس این سحر است که در غم و اس و طفا و زنی شوق و اس و اس که در طبع و اس و اس که در طبع و اس</p>

مکتبہ اسلامیہ دارالحدیث دارالعلوم دیوبند

مکتبہ اسلامیہ دارالحدیث دارالعلوم دیوبند

مکتبہ اسلامیہ دارالحدیث دارالعلوم دیوبند

مکتبہ اسلامیہ دارالحدیث دارالعلوم دیوبند

بسم الله الرحمن الرحيم

<p>شمرده ساختن چو تپت عمل را دیگر نیست چو تپت گیر و یار را بلبل نه زنی بود کشید آه و ناله را کس گرد و میدید بد بگونه ناله را مشکل تو آن گرفتند از این راه را چون مثل او نخواهد کسی این دریا را</p>	<p>ای تپت بر دل از غم حال تو لا را از فعال لعل لاله در چشم از غمشت شاید گل مرده صد نه را آه پر دوش مرده دست خط غم نه را آسانی جوان و فصل کس به یونان از صاف گل ز بلبل بیدل تو این</p>
--	---

<p>آرد و کی گدول محمود را آیار یکو که مطلقه گر این فصل را</p>	
---	--

<p>تا کند دعوی حسن آفتاب چند کنی جان و دلم را کیاب مور را آن آب بعد از طراب حان کند و شب بجز تو خواب ناله چو بی هر نفس از غم آفتاب پیش رخت شد مخالفت گل آب محبوب تو از دل محمود را</p>	<p>سر نفس از غم رخ محمود آفتاب لانه گلگون چو شمع مازنیاب بعد از دلموس تو آید تشریف دل تو محالست که در چشم من برم تو یاد آور دهنه کعبه باقصد تو سر و سر بر است و نه تا ز یاد از دل محمود را</p>
--	--

۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

۱
 ۲
 ۳
 ۴
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

خزان حال ما گرفت آن شوخ
خود را از دست او گرفت آن شوخ
خرابی کرد و هر گوشه پیشکش
خدا پانته و در دهن او
خدا را چرخ خواهی کرد و خوشی
خود را بر آن شوخت گام

خود او بگیرد بدوستان شوخ
گشتی که دیدن آن جوان شوخ
ما شد کس بدوستان شوخ
اگر چه بیست و دو جهان شوخ
سایه بود بر آن جوان شوخ
بماشت آتشکده و جهان شوخ

م

غراب عشق تو محمود است
آیا نامت کین نامها را شوخ

دل ترا گفتم از سبب گوید
در حال مسرت ترا
در دهن هر که زبان دارد
دست املق حیت ترا
دارد و دیار عاشقان
در آستانم و پیار سبب

وصف تو صد هزار سبب گوید
ملق مشک تبار سبب گوید
بوصف و ساربار سبب گوید
ترک مردم و کار سبب گوید
ماده محبت تو سبب گوید
کوهر آید از سبب گوید

در دهن تو ای زاری محمود
میدان اشک سبب گوید

فکر لب است کسی در میان لب
دراختن کجاست ترا در جهان
دورانی است تو می گم جان
و دست تو در هر دم در میان
آن تو در حیات است و در میان
و در دهن تو است لب و میان

ایری که هست طعم حشر در دهن
باز که هست در تو ایستان لب
عشق راست است سیرت لب
چون هست بهیسی لب در میان
رنگ آید در دست تو در کام جهان لب
کام در طعم لب مگر جان لب

زبان آید از دهان تو خوش

زبان آید از دهان تو خوش

خود او بگیرد بدوستان شوخ
گشتی که دیدن آن جوان شوخ
ما شد کس بدوستان شوخ
اگر چه بیست و دو جهان شوخ
سایه بود بر آن جوان شوخ
بماشت آتشکده و جهان شوخ
خود او بگیرد بدوستان شوخ
گشتی که دیدن آن جوان شوخ
ما شد کس بدوستان شوخ
اگر چه بیست و دو جهان شوخ
سایه بود بر آن جوان شوخ
بماشت آتشکده و جهان شوخ
خود او بگیرد بدوستان شوخ
گشتی که دیدن آن جوان شوخ
ما شد کس بدوستان شوخ
اگر چه بیست و دو جهان شوخ
سایه بود بر آن جوان شوخ
بماشت آتشکده و جهان شوخ

<p> کشتن پیش روی توکل از پیشه و کار و هر چه در کسار نه پندار و قوس در کسار و قوس از کسار کسار در کسار و کسار نیست کسار و کسار </p>	<p> کشتن پیش روی توکل از پیشه و کار و هر چه در کسار نه پندار و قوس در کسار و قوس از کسار کسار در کسار و کسار نیست کسار و کسار </p>
---	---

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

است بر این است
در این وقت است

چند روزی که در شهر مدینه بود و از آنجا که
رومی پس از دران عمر است
در میان راهی که از مدینه به سوی
دمشقه می‌رفت و در آنجا که
مال می‌توانست از آنجا که
رومی است و در آنجا که

۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

کمره - چرخ شکر و در سبزه و در سبزه و در سبزه

در چو پند سپیده ای وای خزان
 شریف در یار است شمشیر یی خزان
 تیر از آستانه که در اسر همست
 تیر از عالی سبکست یا مار قیب
 زت موچن قیب سبک صفت
 ز هر جسم آن مستلزم رو هم

مجلس شورای اسلامی
روزنامه کیهان
شماره ۱۰۰۰
تاریخ ۱۳۵۷/۴/۲۵

روح کی جہاں اللہ شہادت دیتا ہے

سید احمد علی شاہ

سلسله من پیر تو نباشد و بس مهر چو الی نه است بی تو ساختی حق خود جز امانت لیدل سختی بهشت و آید و کردت و وصل سروق و که چرخ ادبی بر سایه نال تو در پیش ملک تقیر	دل هست و تو پیر تو نباشد و بس تا ابد هسته ریخ تو نباشد و بس عاقبت در پیش پیر تو نباشد و بس شادی خاطر دیگر تو نباشد و بس غم خواری را که دیگر تو نباشد و بس سازگار حال با تو فقر تو نباشد و بس
شاه سپه و ارس که اندر ملک فی کشور ستار که در دین عین مس بی درستی تسلی کل تارک سائید و زین فی قیام شمع ارسوز در دم سر آرد و حر تست مست سکیم و نه از و جود پناه شرع تیرین باشد و یخ تو سوار	یا شاه مسد دست و حرمان مهر آن سلط که میم بدی و دیگر حق حقیقت دینی تابد به آرم و برش سود خیرین و شین بدید و در برش عمر کاستنک در نیست و کاستنک در مدی را که باستانه تمام ارشگر
شبه آن زرد دل خسرو در بهار موتی عاشق وصال یا تاج و افش	جان خود کن بگر و از هم حاکمان شکست دل و کردنی و حاکمان توین حاکمی بشود بارت لکن حاکمان ساعت با در حاکم ارم و در حاکمان گشته ارم و حاکم و بی با حاکمان یوسف عیش و مکر و درم و حاکمان
عاشق و در دین و کرب و عاشق و در دین و کرب و	از تو در دین و کرب و از تو در دین و کرب و

سلسله من پیر تو نباشد و بس
مهر چو الی نه است بی تو
ساختی حق خود جز امانت لیدل
سختی بهشت و آید و کردت و وصل
سروق و که چرخ ادبی بر
سایه نال تو در پیش ملک تقیر

یا شاه مسد دست و حرمان
مهر آن سلط که میم بدی و دیگر حق
حقیقت دینی تابد به آرم و برش
سود خیرین و شین بدید و در برش
عمر کاستنک در نیست و کاستنک
در مدی را که باستانه تمام ارشگر

از دست این بی بکره را مرام
 میں ای دل سہوئی غیبی در گل
 از دستش نماید از تیر رفت
 پس بیدم و بان وجہی رفت
 میار احوال و از دستم بختم را
 لکن از عاشقان و عشق استم

کیمی روزش نمی گیر و دل آرام
روز زلفت و روزی من کل ایام
نشوید اگر چه مسح و رستام
قلام در پلاست خسته چوین لایم
منبر بر قدم راه و در واکم
منبر بر پایا احمد راع

مقبض کونی اور کونیہ محمد
کہ لود آن خستہ لودول جبین کا

میت چو حسار و قدرت در چش
بیت ز غلبه تو خون مباحثه
رد و اماند گر آن ماحضه
ناله دل و دین غمزه ناله او
نغمه خون جگر و مبدم
شعله جوت خط سیر

سرور دمس ایست علی سران
دو کمال مادر مشک حضرت
سوقی ارباع عفا حان من
پوسه من ران لب شکر تنگ
لی سے لعلی قوسیب دق
استیلائے سادات حسن

طسم تو محمد و عبد الله
انام تو مستور و محمد و عبد الله

ماں دل میں کشت پرشانی ہو
 اوصل کبروی میں خستہ فنا
 زیند دل غمزدہ و جان و عیال
 بد و آشی کہ در دین مال و ازهر
 یا خستہ سلیم جان و دلم از ترن بار
 بیت خرام تو تلجاس در ابر
 در در دہ محمد در ارجاس

رودمانامی که در پیشگاه خداوند
 حاکم و مجید گشته است و چون
 چنانکه کسی ای شریع و مایه می تو
 نکند که بدین فکر و نورمان می تو
 تا مانند سرشوریده و سلمان می تو
 مونس جان حزن و غم و گریه می تو
 که کمالی از برای تو خداوند

۱۱ جوب هم کرد و این
 ۱۲ نقد از این است
 ۱۳ مع او هم بود
 ۱۴ در این بخت
 ۱۵ یعنی غصه
 ۱۶ که در این
 ۱۷ تا شش
 ۱۸ و یاد برون
 ۱۹ و یاد برون

۱۲ - در مکتب
 ۱۳ - در مکتب
 ۱۴ - در مکتب
 ۱۵ - در مکتب
 ۱۶ - در مکتب
 ۱۷ - در مکتب
 ۱۸ - در مکتب
 ۱۹ - در مکتب
 ۲۰ - در مکتب
 ۲۱ - در مکتب
 ۲۲ - در مکتب
 ۲۳ - در مکتب
 ۲۴ - در مکتب
 ۲۵ - در مکتب
 ۲۶ - در مکتب
 ۲۷ - در مکتب
 ۲۸ - در مکتب
 ۲۹ - در مکتب
 ۳۰ - در مکتب
 ۳۱ - در مکتب
 ۳۲ - در مکتب
 ۳۳ - در مکتب
 ۳۴ - در مکتب
 ۳۵ - در مکتب
 ۳۶ - در مکتب
 ۳۷ - در مکتب
 ۳۸ - در مکتب
 ۳۹ - در مکتب
 ۴۰ - در مکتب
 ۴۱ - در مکتب
 ۴۲ - در مکتب
 ۴۳ - در مکتب
 ۴۴ - در مکتب
 ۴۵ - در مکتب
 ۴۶ - در مکتب
 ۴۷ - در مکتب
 ۴۸ - در مکتب
 ۴۹ - در مکتب
 ۵۰ - در مکتب
 ۵۱ - در مکتب
 ۵۲ - در مکتب
 ۵۳ - در مکتب
 ۵۴ - در مکتب
 ۵۵ - در مکتب
 ۵۶ - در مکتب
 ۵۷ - در مکتب
 ۵۸ - در مکتب
 ۵۹ - در مکتب
 ۶۰ - در مکتب
 ۶۱ - در مکتب
 ۶۲ - در مکتب
 ۶۳ - در مکتب
 ۶۴ - در مکتب
 ۶۵ - در مکتب
 ۶۶ - در مکتب
 ۶۷ - در مکتب
 ۶۸ - در مکتب
 ۶۹ - در مکتب
 ۷۰ - در مکتب
 ۷۱ - در مکتب
 ۷۲ - در مکتب
 ۷۳ - در مکتب
 ۷۴ - در مکتب
 ۷۵ - در مکتب
 ۷۶ - در مکتب
 ۷۷ - در مکتب
 ۷۸ - در مکتب
 ۷۹ - در مکتب
 ۸۰ - در مکتب
 ۸۱ - در مکتب
 ۸۲ - در مکتب
 ۸۳ - در مکتب
 ۸۴ - در مکتب
 ۸۵ - در مکتب
 ۸۶ - در مکتب
 ۸۷ - در مکتب
 ۸۸ - در مکتب
 ۸۹ - در مکتب
 ۹۰ - در مکتب
 ۹۱ - در مکتب
 ۹۲ - در مکتب
 ۹۳ - در مکتب
 ۹۴ - در مکتب
 ۹۵ - در مکتب
 ۹۶ - در مکتب
 ۹۷ - در مکتب
 ۹۸ - در مکتب
 ۹۹ - در مکتب
 ۱۰۰ - در مکتب

نقشای در این
مردمان و در این
مردمان و در این
مردمان و در این

این مطلق و غیر مطلق
این مطلق و غیر مطلق
این مطلق و غیر مطلق

این مطلق و غیر مطلق
این مطلق و غیر مطلق
این مطلق و غیر مطلق

این مطلق و غیر مطلق
این مطلق و غیر مطلق
این مطلق و غیر مطلق

این مطلق و غیر مطلق
این مطلق و غیر مطلق
این مطلق و غیر مطلق

[illegible]

[illegible]

باب مای بنفای

شمالی

44

الحمد لله

2-11-1964

1

2

1

[illegible]

[illegible]

[illegible]

۱۰۰

[illegible][illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
و هو في حق الله تعالى
بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي جعل في كتابه
الحمد لله الذي جعل في كتابه

ما تراه من كتابه تعالى
ما تراه من كتابه تعالى

در این کتاب است
در این کتاب است

سچ تو گفت گشتنا نیست
 دلبر استیلاست پنج شوی
 صفی روی تو بایست خال
 رنگ رخسار ترا به سیر نیست
 خط بلعلت و سیکلے دارد
 به شد دردم از علاج طلب
 می بیارم رنن بو تمیلا بودم
 تا شد از پیش دیده نقش حیت
 لعل تا حصار گشت قدس

لب تو شکرت رنگ مرآت
 بر زلف لاله چرخا نیست
 ماضقان لایجائی قرآت
 گوی جوی ترا به جو گاست
 خامی طوطی به شکر گاست
 یارب این درد را چه گاست
 و صحر حسبت نه جدا گاست
 و بهیم خون و نده مار گاست
 این سخی هر صلا گویا گاست

که بختیاری دل مبین جز دوست
 هر چو نبی بداند که منظر اوست

آفتاب در پیشه بیدار گشته
 ای که در هیچ مانداری جا
 در لباس دولی می بایستی
 از پیش از قیاب طاعت تو
 از محالت که می مثالی آمد
 گاه مستی و گاه شیاری گشته
 گاه در ترے و گاه غوا گشته
 ز زوئی بروی راسی مین
 دوش گوید ادا میگرد

لبک و چشم من نبی گشته
 کو بخت داده ام که هر طے
 را که مشور و تره گشته
 چرخای آفتاب بفرشته
 خرم آن گوم که یزد بکشته
 گاه پیرے و گاه رنای گشته
 گاه موبے و گاه در پای گشته
 در چرخ رایت بر روی گشته
 آن دل زار صوت تیرے گشته

که بختیاری دل مبین جز دوست
 هر چو نبی بداند که منظر اوست

شکوایت گوشه گلزار
 گوشه زاهد لایه بار گذار

این شعر در وصف یک جوان است که در محراب نشین است و در پیشگاه خداوند متعال ایستاده و در حال دعا و استغاثه است. در این شعر، شاعر با استفاده از تشبیهات و استعارات، به بیان حال و احوال خود پرداخته و از خداوند متعال درخواست کمک و یاری کرده است. در این شعر، شاعر به بیان حال و احوال خود پرداخته و از خداوند متعال درخواست کمک و یاری کرده است.

خلق را نیست حاجت عطار چشم منم مجده بر چشم خست خوشن قدام حلقه زانم کویا ازینا عذرات انصار طعن بر این نیست بگنهار کوه و صحرای کوچه بازار مردم گردیده اولی الاکیار است شیدیم از دوزخ و آوار	عظمیست مایه نوروری چشم گردون چنین ایام برستم حسنه دو مار و یار چشم بگردن کرد در خزان میخواند هر دم اربابو مستیج بر آتش او چکن تله غمراش است تو نیست از لقا که رگس چون شال سرای دلو قیام
---	--

که خیال طربین ز دوست نرم و غم اندازد مظهر دوست	که خیال طربین ز دوست نرم و غم اندازد مظهر دوست
---	---

میر سبایر سازه از هر سوره تاو ک اندر کماں خود مار و تا کسد مجو مایه کج عشق جان من سرع تو فاحش غار شره میش تو می هم بر دم سایه لوی تو بدیداروش دیدم چلی چشم شیر که ترا زادها گدازد و کس و کس گرترا کوش جان فاشد کرد	میر سبایر سازه از هر سوره تاو ک اندر کماں خود مار و تا کسد مجو مایه کج عشق جان من سرع تو فاحش غار شره میش تو می هم بر دم سایه لوی تو بدیداروش دیدم چلی چشم شیر که ترا زادها گدازد و کس و کس گرترا کوش جان فاشد کرد
--	--

عجیال برین خود دوست نرم و غم اندازد مظهر دوست	عجیال برین خود دوست نرم و غم اندازد مظهر دوست
سایه زده بکس از اند هر طرف مانگ بلبلان هر جا	سایه زده بکس از اند هر طرف مانگ بلبلان هر جا

این کلام در وصف چشم است
چشم گردون چنین ایام
برستم حسنه دو مار و یار
چشم بگردن کرد در خزان میخواند
هر دم اربابو مستیج بر آتش
او چکن تله غمراش است
تو نیست از لقا که رگس
چون شال سرای دلو قیام
که خیال طربین ز دوست
نرم و غم اندازد مظهر دوست
میر سبایر سازه از هر سوره
تاو ک اندر کماں خود مار و
تا کسد مجو مایه کج عشق
جان من سرع تو فاحش غار
شره میش تو می هم بر دم
سایه لوی تو بدیداروش
دیدم چلی چشم شیر که ترا
زادها گدازد و کس و کس
گرترا کوش جان فاشد کرد
عجیال برین خود دوست
نرم و غم اندازد مظهر دوست
سایه زده بکس از اند
هر طرف مانگ بلبلان هر جا

ار شکستہ سے طرہ کسٹل
 چشمہ درگس بساؤ لاکھ
 صدمہ بر سر زووس ہیں
 چہرہ گل چشمہ غما کاں
 در کستال نسیم عمر بو
 مرغ شیدا می قمری از گل رخ
 صحران را از اندھا صفا میگفت

تو کے گیسواں لگا رہا
یادہ ما دیدہ دریا لگا رہا
اگر تو رو رہی رہتا رہا
چوں رہی رہا رہا رہا
ہر حال میں رہا رہا رہا
رہا رہا رہا رہا رہا
نالا کہ رہا رہا رہا

کہ خیمیاں دل میں خرد و ست
ہر پہنم بدایا کہ مہلک دوست

هر که وصف بخارسیگو بد
 بیا سر عالم مستی
 خطا و راکش و بنیادانی
 در محسوس که نسیم نوز و دریا
 باغبان پیش گل بموسم گل
 بابل اندر خزان شمع کبر
 سر و در باغ و صندیا لایت
 چرخ شمع رخ عمر بیتن ما
 سر و دستاں سر ای رو و در

سحر اہل اس کے گوید
 بول ہوتا ہے گوید
 مازنک تارے گوید
 سحر اہل اس کے گوید
 گولہ چورس اس کے گوید
 قصور نو ہا اس کے گوید
 از سر انک اس کے گوید
 ہر کسے مار اس کے گوید
 عسکرم سازگار اس کے گوید

کہ بچہ ہاں دل میں خرد و ست
ہر چہ بینی ابدانکہ مظہر اوست

اے رہبرِ تو عالمی عساک
جرمِ مال و عیال چھوڑ تو
تہنساوار سینِ عشقِ اکرمیتیں

ماں بہر یک خداداد و لذت بخش
یہ شہزادہ کو رویداد پر ادراک
میتو د رام تو میں افلاک

مجلس شورای اسلامی

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

ہر کہ در راہ حق بولجا لک
 سے کھو اہنوار کسی تو را
 سے کسار سے مدد داک
 آتے روغریں عاشاکی
 سیکھ سیکھ سیکھ سیکھ
 سائے گر ریگری بلک

ہندیا کجہر ماسل
 ہر کو شہدہ گل جاہک
 ترک عشق تو واقعہ است را
 وہ شہوت استخوان ہرا
 خیر عشق یا زمار دگر
 شبوی از زبان ہر موعود

کہ کیمیا دل میں خود دوست
 اگر چہ نبی بذاکہ منظر اوست

کہ کیمیا دل میں خود دوست
 اگر چہ نبی بذاکہ منظر اوست

فام تندرانی سے رہم
 مالکان ملا غم دم
 سے کھو اہنوار کسی تو را
 ارشدہ دلق تال مگر دسم
 عاقبتان دایروں ازین عالم
 حرم عشق را شوی محرم
 دایں عیش را لکیرے کم
 نقش کب خطہ اوسم
 تسوی از نو اسے تالہ ہم

گر حور سے قرۃ زباں غم
 ملک شادی ہمید ہمدان
 در دنداب زرقم تیغ فراق
 گردید یاد و آفتند نو حل
 بر قربی عالمیت گردانی
 جوں کجود خویش را توام کی
 تمامہ زو ملا کر سیاست
 گر کیوں سیاست نات خدا
 محراب عشق از بچک رنگری

کہ کیمیا دل میں خود دوست
 اگر چہ نبی بذاکہ منظر اوست

کہ کیمیا دل میں خود دوست
 اگر چہ نبی بذاکہ منظر اوست

دامن تبادی از سی انجک
 مال من کی رسی مرگ لک
 شیشہ سگ رازنی ہر سگ
 راست باناں نمکدہ رنگ

از سیمہ در دگر میاے رنگ
 در قوس سحرک عا مان
 گر چہ سیمہ ملامت را
 یہاں بلبل کسرا سے

ہر کہ در راہ حق بولجا لک
 سے کھو اہنوار کسی تو را
 سے کسار سے مدد داک
 آتے روغریں عاشاکی
 سیکھ سیکھ سیکھ سیکھ
 سائے گر ریگری بلک
 کہ کیمیا دل میں خود دوست
 اگر چہ نبی بذاکہ منظر اوست
 فام تندرانی سے رہم
 مالکان ملا غم دم
 سے کھو اہنوار کسی تو را
 ارشدہ دلق تال مگر دسم
 عاقبتان دایروں ازین عالم
 حرم عشق را شوی محرم
 دایں عیش را لکیرے کم
 نقش کب خطہ اوسم
 تسوی از نو اسے تالہ ہم
 کہ کیمیا دل میں خود دوست
 اگر چہ نبی بذاکہ منظر اوست
 دامن تبادی از سی انجک
 مال من کی رسی مرگ لک
 شیشہ سگ رازنی ہر سگ
 راست باناں نمکدہ رنگ
 از سیمہ در دگر میاے رنگ
 در قوس سحرک عا مان
 گر چہ سیمہ ملامت را
 یہاں بلبل کسرا سے

اول بازیدہ خودی ملای
کوسید نگارگار عشق
عشق جو سرور نشہ ایسا کرو
اوتھادیم در میا مانے
کلماتے بدوں سے گزند

بعد از آن که هر دو سوار شدند
 پانی از جویهاں گندازدند
 کف کشتگان بسیار رنگ
 یکدیگر ماکس بر صلیق تر جنگ
 بعد ازین از دهاں چشم بویک

که بختیاں دل حسین جزو بوست
ہر چہ منی دانا کہ منظر بوست

در باغچه شراب رسید
 هر دو با برنج نقاش کشید
 در من رفت سوی شکرکش
 چون لعل کرد محفل خمارش
 در عشق آن حوالت دارم
 ز کاین مهر گشتنم با تیغ
 آنکه قمریای تبر و کین او
 در دلش داغ آتشین نهاد
 چون ره عقل را خطا کردم

راحت اندند دل خراب رسید
 بهین که آن شعوم بی نقاب رسید
 گویند این سخن را که با رسید
 از جبار بر حش و گما رسید
 این حکایت شیخ و شانه رسید
 بر سرم آرزوئے صواب رسید
 یاربم از خانه بے حجاب رسید
 آه من چون کاهتاب رسید
 مرغ و یوانه را خطیاب رسید

که چشمان دل همین خرو و ست
هر چه بینی بدانکه مظهر اوست

بیابان درویشیم
 بتاویم در قفس ناگاه
 فراسو و گاه معبودیم
 در خودیم و گاه ز تاریم
 بیابان درویشیم
 بتاویم در قفس ناگاه

راہ شہر دو اسٹے داریم
 سے نڈانیم تاجہ مر ساییم
 کہ امیر بچ و گاہ در ساییم
 گاہ تر سا و کہ مسدا سیم
 گاہ در دیم و گاہ در داییم

[illegible]

گاہ گریان و گاہ خندانم	گاہ چہ سوئے و گاہ رقاصیم
گاہ و ناظر و سہو ہاسم	گاہ و منظور چشم عتاسیم
لیل گشت مرا ساسیم	گر سید وستان تدبیر پاک
رقمی عیار میں سہدا سیم	تا پایا موفیقیم اتحاد عشق

کہ چہاں دل نہیں خرد و دست	اگرچہ بی مدانکہ مظهر اوست
---------------------------	---------------------------

آمد از عشق جوڑ ویاں باز	سرکش بدہ شد تو کو مار
بیک گاہ ہی ہو تس مایہ	و آنکہ از جام عشق شد مایہ
دید ہمارا عیار و چون مان	گر کوہی کہ سہیتس بر دور
نامہ درد چوں کے آغار	حرف و زماں ز لوح سہیتس
جاں دیا سیکند اہل سیار	انہل جاں تارا کد دوست
یہ توجہ نہ سہیم اندر مار	چوں نظر سیکیم نہ نقش رخت
دل محکومہ را بہ لفت آیار	گر کوہید مار در یا بند
یش و لبت سرا می چہ راز	خوش خود را خوا سہیدیم
از دل و کشت بر اعلیٰ آوار	بر دم تختہ دست ناکہ

کہ چہاں دل نہیں خرد و دست	اگرچہ بی مدانکہ مظهر اوست
---------------------------	---------------------------

نامہ کشادی از دست انہاد	ای دوستان روی تو فاد
نقش تبیرین ز دل کد فواد	گر سید لہاں سہیر بیت
دو جاں پیچ بندہ آزاد	سرگز از مد گیت سہرکتند
از انہل تا آمد بدید و سراو	ماور و دہر جو تو فرزند
تو انہم رون دم آیراد	گر قولم کے و گر مرد و د
سے قز بدید و جوں بداد	سحر سے عشق تو ملک دلم

گاہ گریان و گاہ خندانم
 گاہ چہ سوئے و گاہ رقاصیم
 گاہ و ناظر و سہو ہاسم
 لیل گشت مرا ساسیم
 رقی عیار میں سہدا سیم
 کہ چہاں دل نہیں خرد و دست
 اگرچہ بی مدانکہ مظهر اوست
 آمد از عشق جوڑ ویاں باز
 سرکش بدہ شد تو کو مار
 بیک گاہ ہی ہو تس مایہ
 و آنکہ از جام عشق شد مایہ
 دید ہمارا عیار و چون مان
 گر کوہی کہ سہیتس بر دور
 نامہ درد چوں کے آغار
 حرف و زماں ز لوح سہیتس
 جاں دیا سیکند اہل سیار
 انہل جاں تارا کد دوست
 یہ توجہ نہ سہیم اندر مار
 چوں نظر سیکیم نہ نقش رخت
 دل محکومہ را بہ لفت آیار
 گر کوہید مار در یا بند
 یش و لبت سرا می چہ راز
 خوش خود را خوا سہیدیم
 از دل و کشت بر اعلیٰ آوار
 بر دم تختہ دست ناکہ
 کہ چہاں دل نہیں خرد و دست
 اگرچہ بی مدانکہ مظهر اوست
 نامہ کشادی از دست انہاد
 ای دوستان روی تو فاد
 نقش تبیرین ز دل کد فواد
 گر سید لہاں سہیر بیت
 سرگز از مد گیت سہرکتند
 ماور و دہر جو تو فرزند
 گر قولم کے و گر مرد و د
 سحر سے عشق تو ملک دلم

Handwritten text in a cursive script, likely a continuation of the previous page, enclosed in a rectangular border.

1870

<p> </p>	<p> </p>	<p> </p>
--	--	--

[illegible]

۱۰	۱۱	۱۲	۱۳	۱۴	۱۵	۱۶	۱۷	۱۸	۱۹	۲۰	۲۱	۲۲	۲۳	۲۴	۲۵	۲۶	۲۷	۲۸	۲۹	۳۰	۳۱	۳۲	۳۳	۳۴	۳۵	۳۶	۳۷	۳۸	۳۹	۴۰	۴۱	۴۲	۴۳	۴۴	۴۵	۴۶	۴۷	۴۸	۴۹	۵۰	۵۱	۵۲	۵۳	۵۴	۵۵	۵۶	۵۷	۵۸	۵۹	۶۰	۶۱	۶۲	۶۳	۶۴	۶۵	۶۶	۶۷	۶۸	۶۹	۷۰	۷۱	۷۲	۷۳	۷۴	۷۵	۷۶	۷۷	۷۸	۷۹	۸۰	۸۱	۸۲	۸۳	۸۴	۸۵	۸۶	۸۷	۸۸	۸۹	۹۰	۹۱	۹۲	۹۳	۹۴	۹۵	۹۶	۹۷	۹۸	۹۹	۱۰۰
----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

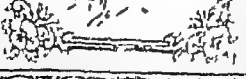
وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم الصالحين
الذين هم الصالحين
الذين هم الصالحين
الذين هم الصالحين

وآله الطيبين الطاهرين

وآله الطيبين الطاهرين

وآله الطيبين الطاهرين

وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم الصالحين
الذين هم الصالحين
الذين هم الصالحين
الذين هم الصالحين

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

در وصف آقا صالح

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

وَرَحْمَتُ شَاعِي

四

وہی ہے

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

Handwritten text in two columns, likely a manuscript or ledger. The script is a cursive style, possibly Persian or Arabic. The text is organized into two main columns, with a vertical line separating them. The right column contains text that appears to be a list or a series of entries, while the left column contains text that is more continuous and descriptive. The handwriting is dense and fills most of the page.

Handwritten text in a narrow column on the right side of the page, likely a marginal note or a continuation of the main text. The script is the same as the main text, but the column is much narrower, forcing the characters to be written more closely together.

(Faint handwritten Persian script, likely bleed-through from the reverse side)

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

1. 1. The first
 2. 2. The second
 3. 3. The third
 4. 4. The fourth
 5. 5. The fifth
 6. 6. The sixth
 7. 7. The seventh
 8. 8. The eighth
 9. 9. The ninth
 10. 10. The tenth
 11. 11. The eleventh
 12. 12. The twelfth
 13. 13. The thirteenth
 14. 14. The fourteenth
 15. 15. The fifteenth
 16. 16. The sixteenth
 17. 17. The seventeenth
 18. 18. The eighteenth
 19. 19. The nineteenth
 20. 20. The twentieth
 21. 21. The twenty-first
 22. 22. The twenty-second
 23. 23. The twenty-third
 24. 24. The twenty-fourth
 25. 25. The twenty-fifth
 26. 26. The twenty-sixth
 27. 27. The twenty-seventh
 28. 28. The twenty-eighth
 29. 29. The twenty-ninth
 30. 30. The thirtieth
 31. 31. The thirty-first
 32. 32. The thirty-second
 33. 33. The thirty-third
 34. 34. The thirty-fourth
 35. 35. The thirty-fifth
 36. 36. The thirty-sixth
 37. 37. The thirty-seventh
 38. 38. The thirty-eighth
 39. 39. The thirty-ninth
 40. 40. The fortieth
 41. 41. The forty-first
 42. 42. The forty-second
 43. 43. The forty-third
 44. 44. The forty-fourth
 45. 45. The forty-fifth
 46. 46. The forty-sixth
 47. 47. The forty-seventh
 48. 48. The forty-eighth
 49. 49. The forty-ninth
 50. 50. The fiftieth
 51. 51. The fifty-first
 52. 52. The fifty-second
 53. 53. The fifty-third
 54. 54. The fifty-fourth
 55. 55. The fifty-fifth
 56. 56. The fifty-sixth
 57. 57. The fifty-seventh
 58. 58. The fifty-eighth
 59. 59. The fifty-ninth
 60. 60. The sixtieth
 61. 61. The sixty-first
 62. 62. The sixty-second
 63. 63. The sixty-third
 64. 64. The sixty-fourth
 65. 65. The sixty-fifth
 66. 66. The sixty-sixth
 67. 67. The sixty-seventh
 68. 68. The sixty-eighth
 69. 69. The sixty-ninth
 70. 70. The seventieth
 71. 71. The seventy-first
 72. 72. The seventy-second
 73. 73. The seventy-third
 74. 74. The seventy-fourth
 75. 75. The seventy-fifth
 76. 76. The seventy-sixth
 77. 77. The seventy-seventh
 78. 78. The seventy-eighth
 79. 79. The seventy-ninth
 80. 80. The eightieth
 81. 81. The eighty-first
 82. 82. The eighty-second
 83. 83. The eighty-third
 84. 84. The eighty-fourth
 85. 85. The eighty-fifth
 86. 86. The eighty-sixth
 87. 87. The eighty-seventh
 88. 88. The eighty-eighth
 89. 89. The eighty-ninth
 90. 90. The ninetieth
 91. 91. The ninety-first
 92. 92. The ninety-second
 93. 93. The ninety-third
 94. 94. The ninety-fourth
 95. 95. The ninety-fifth
 96. 96. The ninety-sixth
 97. 97. The ninety-seventh
 98. 98. The ninety-eighth
 99. 99. The ninety-ninth
 100. 100. The hundredth

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين

[The page contains dense handwritten Persian script in Maghrebi style, written from right to left. The ink is dark brown or black on aged paper. There are several large, ornate initial letters at the beginning of some lines, likely marking the start of new sections or chapters. The handwriting is fluid and characteristic of the early modern period in Iran.]

[illegible]

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيد المرسلين وآله الطيبين
الطاهرين أجمعين

[illegible][illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

[illegible][illegible]

<p>از آنکه در این دنیا هیچ کس را نیست که در این دنیا هیچ کس را نیست که در این دنیا هیچ کس را</p>	<p>از آنکه در این دنیا هیچ کس را نیست که در این دنیا هیچ کس را نیست که در این دنیا هیچ کس را</p>
<p>از آنکه در این دنیا هیچ کس را نیست که در این دنیا هیچ کس را نیست که در این دنیا هیچ کس را</p>	<p>از آنکه در این دنیا هیچ کس را نیست که در این دنیا هیچ کس را نیست که در این دنیا هیچ کس را</p>
<p>از آنکه در این دنیا هیچ کس را نیست که در این دنیا هیچ کس را نیست که در این دنیا هیچ کس را</p>	<p>از آنکه در این دنیا هیچ کس را نیست که در این دنیا هیچ کس را نیست که در این دنیا هیچ کس را</p>
<p>از آنکه در این دنیا هیچ کس را نیست که در این دنیا هیچ کس را نیست که در این دنیا هیچ کس را</p>	<p>از آنکه در این دنیا هیچ کس را نیست که در این دنیا هیچ کس را نیست که در این دنیا هیچ کس را</p>

کتابخانه عمومی مسجد جامع اصفهان - اصفهان - ۱۳۸۵

کتابخانه کتب خطی و کتب چاپی
کتابخانه کتب خطی و کتب چاپی
کتابخانه کتب خطی و کتب چاپی
کتابخانه کتب خطی و کتب چاپی
کتابخانه کتب خطی و کتب چاپی

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

سید احمد علی

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

အနောက်ဘက်၌

۱۲۰۰

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد
النبينا والهادي

سرت گرامشیک نایست و دست است
 راه و دهه ای کل رعاست تمام
 زبیرم که حکم عود خوش ایست
 به آشتی نمود استغفار و صل و دست
 چشم سعید شد ز راه انتظار دوست
 چراغ دیده راه تو می کنم روشن
 هست بر سر است و گر به هم آهنگم
 راه انتظار سوختن کی چو میدان
 به طراکم که اردو کی شمع مانع
 نایک انتظار تو هر دم انتظار
 در انتظار تو دلم سید و ارادت
 انتظار ملک و دهه تکلیف چسپا
 شرم گم که دور دور ده انتظار گشت
 مناسبت شراب و انتظار ریت
 هر چه که کارم انتظار است
 زاهد گو عذاب عذاب قیامت
 می اسکنی تو ترن می آتش و ان
 لی تو ایاده چو سارم به کسم
 گوئی مرا که و مسل می شود صبر
 لی تو دل را هر زمان بحرهای دیگر
 تسم خزان تو در و قیامت کم است

اگر حال را در انتظارت دیری آید
 نهادن تو بر که بجا شست ام
 که دود پای را صد کی و خاکه
 لذت دیدار را انتظار آموختیم
 کمرش بود مرا این گمان بود
 منتظر آنکه سورجی انتظار مرا
 بیاگر که شش را دار چشم بر راهم
 ز پستیم و سر بر راهم اجب
 انتظارت که در که در حار حرم
 آیم برون و بار و در گوید سگرم
 بیا بی و در گشت انتظار ام
 ساهشت دل ای حار بر انداز یا
 خرمم که در روشنی فکر یار گشت
 این در قیامت است شربت
 کار مرا انتظار رفته
 بجزان دیده که دانی فداان صیبت
 در دوری شیمی و طار صیبت
 چکم آه چه سارم چه کسم
 دانسته که صبر میر می شود
 دوری دیگر گشت حال بگیرت
 حال دور قیامت نه بجزان آید

لی تو عالم نفس من شمار افتاد است
 ز تو بیک که درم شده صد طایعیم
 زمان فان دلم از آه آتشین سوزد
 استیفا حقیر را که دردم زده ایم
 هر که در طالع ما هست دیدار تو کرد
 نهاد در سینه نهانیم نقد بصدق
 میگویم و دیگریم بیکدیگر میگویم
 تنی سینه تو هم چنین گفت در دگر
 گوید در جبهه بیابان نیرس
 ته چیرت آنکه پایای ما رو
 چه در اوج دانی دست خدا دار
 بهر آن روزگانی سحر کرد ما را
 لی تو چو شمع کرده ام گریه وعده کاخ
 ای جان بجز آن نوگذاختنم
 دور در حرم وصل تو ترسیده مانده ام
 بیدردم بخت جسدان بخت مرا
 تو شمع را که صاحب لیدار تو
 طبع عالیت که عاشق شد چنان دارد
 بزم زنده گذشت در میان سحر کسید
 از پیش تو این رسم دیدار یار است
 ز رویت نیکی و سیدم کرد و نگاه

سحران چه کم اند و ز سحر است
 من لی تو زنگانی گنجد حد مصیبت
 کسی که از تو شود و در این چنین سوز
 در سحر عالمی خود این گمانی تو
 در سحران دانی الهیه و سحر سوز
 توان چه سحر کم تو در هر محل و هر
 بی تو که نیست دلی یار شایسته
 که سوا کرد با حق در عرض سلطان
 سحر در آن یک شب بخوان نیرس
 شب من در دمس افتاد من
 من سحر می گویم حق و یاد از
 آفرین سحر در دلم یار کرد ما را
 حده و در دل کم گریه و در دگر
 که مرا که میه شمس که سحر
 شمسده ام که لی تو چو زنده مانده ام
 که رحل ابل در دمس مانده ام
 لی وعده ایط را هر که گذشت
 خواب نکرد صد حوائج پیشان دارد
 آفریم سحران سحر سحران سحر کسید
 هر روز در سحر تو روز سحر است
 و در دمس است که با چشم راه من

این شعر در کتاب
 گلستان
 ص ۱۰۰
 در باب
 سحر
 آمده است

تا با دراق مار خود صفتی قیامت کو
ناکی لود و عده و جنگ ای ای متوج و رب
عشق را کام بعد رخ گلغام تو پیش
و بیده ام در قریبیاں تاں حرف سخن
تا جان بود و قدس بد تو دل بر نمی نگرم
دل به پیش چه ستم گیه بعدش چه گم
نه ویران عده است رو جم ششم بر هم
اتنی بعد شکست با تو از کار خودی

وحد و وصل اگر در بدو طاقت هم ندارد که
این سخن را کسی گوید که تر است تا صد
صاع اسید و سست و خل در آید نام گویت
نام خرباں بهر وقت است مگر نام گویت
اودن تسیم بحال تو آنکه بحال و دل
که یک صحت عیاض در گزگون می گردد
که کف امیزد وری در عا و بار باشد
سکار دل با اسید و سوار شودی

قصید اشعار پیشانیان بزرگان احمدگان که کوچه خان کوستان

سیدہ ام کو رس یاد میں لکھی گئی
 اہم خوں گشت اہل ساقی نورانی
 خوش ناگہ تو بار آئی موم پای تو دوسر
 خدا کو دوس تو ار خدا سید وار ان را
 یہ خوشی بابت کہ سدا بہ استعار
 عرب کی تو ام نام و مل چہ گاہ فرما
 روح الطاف تو ای کاس بیات علم
 سالنم قدر بدیدہ و آیم بسوی تو

خوش آن کد که گشتی داد و کد شاهی
 مرا عالی کن مانی تو دانی
 در حسد و غم خاک قدم حاجی تو سم
 خجسته شاق به عید زده در ارا را
 بسید رسد امید داری
 سیر دام تو خود را من جی کار مرا
 یاد هر لطف تو آگو کس صد الم است
 تا هر قدم بدید کشم خاک گوی قدم

فصل اشعار سی که بزرگان و عظمایان و بزرگان نوکران گویند

ایں شخص پر کھانم سپہا فادہ است
احوال میں مجس کہ باصد ہر اردو
ای عمر گرامی حرسے میت کہ لی تو

دیں روئی غریبوں پر ان پیدہ روکش سیکند
میں نیم درود دل گیراں رسید
عمری چہ جو سائہ دل میگدراں

علاء الدین محمد بن علی بن ابی طالب

اگر صبح است میگویم و اگر یک شب بیدارم چشم دارم پس در درگاه قیامت تو صلح خواهد شد که مردم در میان قیامت ما غلط کردیم و صلح انکار اختیار چشم وقت ملک می بینم	اگر این شب بیدار باش اما بخت حسن دارم انکار بهتر تو گفت مرا لی تقصیر از دو صبح و یک شب هر گاه ملک ستا ستید و خجسته فریب ملک بود صلح کردم سوخته و دهن
--	--

فصل در بیان غرابت و قناعت

گرچه هر چه می بینم در این عالم باینکه گوشت و پوست و دل در دهن جوش که هر صید ماهی شک میجو پس دریا را درین دیدار که نوبی را آسانی نیست	گرچه هر چه می بینم در این عالم باینکه گوشت و پوست و دل در دهن جوش که هر صید ماهی شک میجو پس دریا را درین دیدار که نوبی را آسانی نیست
---	---

صل در بیان غرابت و قناعت

تو خود را که گدازم شهری که در دستان پیر علامه من ترا در دل بیامتا ای دست ترا بر سر دوشم گذر میست پوشای که کی راحت جاست ولی سگین ولی را تو عطا ده کجاست حرف تند و تلخ آن لبت حاتم میر بسیار تو شرطیایی که رسم و عاداری بکشد یاری پر او و فریاد دل منی اثر اگر یار احوال من آگاه منی بود بصد که دستم دارم بکار خود کردی	اگر املا و ولایت که نوبی و فاما شد که دادی صحت زیر سیه بر ما د او حال دل جیست عمری بیست بر رسم اصحاب ساد ارجاں و عزیز ما تنه سکندری ملایک دارم ادم عیسی مس کار دم شیشه میبار همین دل میتوانی پرود و دلاری کند همین دل میتوانی پرود و دلاری کند در دهن سودا زده مالکما منی بود کون کناره گرمی چو کار خود کردی
--	---

در این عالم هر چه می بینم
باینکه گوشت و پوست و دل در دهن جوش
که هر صید ماهی شک میجو پس دریا را
درین دیدار که نوبی را آسانی نیست

در شرح لی و فانی نامریان من دارد و جسته شکوه رمانان می کنم از شکوه لب که یک لعل بار بار گشت	طو مار شکوه ایست من در دبان من گیرم جان که وعده نموده وفا نکرد حوی که سینه مارک و بسیار مار گشت
فصل در اخلاص و دوستی غایبانه و محبت تازه و معانی و وفای استثنائی نزدیک شد که عشق بهمان رسلا شود رمان و شش من بدیلم و سخت سیاه مرا که فی قرقش چو شکل آقا ده است مسدود تو ششیده ام سحر ما خلق شش است و متلاسه تو یخو اهرم از میدان ماصد هزار سال	چشم بیار و مار هم شش است تو هم گرم گشته کارشکل آقا ده است چشم بیار و مار هم شش است شاید که تو هم ششیده باشی یخواره باشد از همه کس آقا ده است انصاف هزار بار میسر برای تو
فصل اشعار شوقیه شکایات انگیز	
بیا سیاه که حد است نه مایه است دارد نام وصل تو سر دیم محسرت مر دیم حدائی تو ملاکم است یاق تو که بود تا کی ای ررم و صلت دور میداری مرا می آئی می جوانی می جوانی می پر سپه ای یوسف من چه شد که از بار	تکیدن دل صبر مایه دار کسی را که کردیم چرا چیده داشت تو ما من بچه کردی هم دلق تو کرد تا کی آواره و محو میداری مرا بیا از آشنایان ایقدر کس محسرت شد دیدار عریز کرده بار
فصل در اسناد و عید نور و ویران و صحرای سب و فراق و ذوق مصال و وستان	
عیدت و دارد هر کسی غم تابانای دیگر سار و مت و بچیدم گل از پر و دس عید و نور و من ایست که پیشم مانسته	ما باطله غیر نور دل مانسته که گشت عید و دیدیم طلال ارسته چون ساتی تو چه عیدت و چه نور در مرا

در شرح لی و فانی نامریان من
دارد و جسته شکوه رمانان می کنم
از شکوه لب که یک لعل بار بار گشت

فصل اشعار شوقیه شکایات انگیز

فصل در اسناد و عید نور و ویران و صحرای سب و فراق و ذوق مصال و وستان

روا چوں گل ساسی آیم	بر باد چار باغ در سے آیم
نوحی نیکدگر که طالع شیت	نواوشست رائیج تو دگر شیت
گل حده رو به یکدیگر ایچ	بیمانی تو ملو باغ و ساریب
تو هر که کاشی تو آن است مارا	روانی باغ سار و کسارت مارا
که دمه در کشتاید این آن لی تو	بیمانی باغ و کسارت مارا
سیم سیم آینه میس آوست	ما که سیم میس لی باغ و کسارت
ساک اور تو هید و بر میس لی	پاک سیم میس لی باغ و کسارت
چون راں سده و دیاری آید	پاک سیم میس لی باغ و کسارت

فصل در واسوخت طغنه و کایات شوق

زنده ار هر سیم که حسی تو شوم	تو غلامان کس که حسی تو شوم
فصل در مرئی حاد و یو ار مس	ما که شیت اران گلش گوسا و شیت
گر تواند بود ما سیم دور در بار ما	سیکوییم بر ایچا اعبار ما
دست من و اناں تو مرد اسی قیامت	استم رسد گرید اناں تو امر و ز
قرب من معلوم شد و دعا می رسم	بک دور و اسما رتم شد و قرب بر که
اوسم برور ما سید غذا کس	شعارف مید کوی تو ما کس
ما یو نور کوسه ریعام سید	ما سیم سید و دس نام سید
که هر گر در دلم سله او تیا	چان امیر شکی کردست اعبار
طلب کس نقد ما نایبیت یار شیدا	حیچ و کوسه سید ایدر استون اری

فصل اعتبار و رشک

یو دگر ایاں سود مقصای غیرت من	چان کس که نصیرت می تواند دید
که تند و خوشنگ و درین بار یکی است	ستاره سید دلی دیم و در هم دریم

در این باب

در این باب

در این باب

در این باب

در این باب

گاه نالیدن خود میگردم امار چون
دور میرود و ازل نهان می آید
حاجان سر فراموش آمد
دور و بی عشق میگردم امار چون
یاد و یارم چه کنم چه کنم

نامد آمد که از دست کس در فریادم
تو میگردم و آنست جواب می آید
آخر مردن بکجا میگردم
ایست گناه من که عاشق شد و دم
اول دارم چه کنم چه کنم

فصل در وصف عشق جهان مشوق کوتاهی شب صال

گرچه میسر نیست محبت
بهر طعلی و اوتق و عشق
یا مستم که محبت بود مدعا یا لطف
شمت صال بود و القدر که دامن یار
مار و شمش و صلیح حاصل که تو ارم
خداوند کشتی عشق او عیال مدعا عالم
سیح و صلیح آن گناه که دشنام هر کس
شمر و صلیح شمت مانع گفتار تو
پیچ سدالی چایای سر و قامت میکی
بنال میسر را نه از روی تو می
ایر و صلیح و شمر مدعا و شامت است
صلیح و شمر است از سر کوب گویاری کرده
ازین درد ناله بر دیار میگردم

گرچه نیست محبت
از عشق من چه که از حسن و حسن
مراد غایب بود دشنام هر دو ما هم محبت
بدست دل و هم و دامن سر هر کس
نامد قمار که صلیح و صلیح
عجب عالی بی دارم درین بودا و شامت
تو دیک شد ما یک دعا میگردم
ورس و شامت نامد امار و
میکنی و در و دامن ساری قیامت میکی
تو می می می می می می می می می می
در و شامت تو همان مدعا و شامت
گرچه مانع میگردد کار می گردم
چو اندک کس محبت بر کعبه زد

فصل در ذکر آه و ناله و گریه و درد و گریه

ناگزارد رسد گناهت به شامت
نامد فریاد و هم فریاد درین شامت

کارم انشا بیکه هجرگاه و در
 دایره برنگین یکایک دید و در
 ای حرم نهان که از مادر گلزاره
 سبیل شکم و دست و پایشه چو درخت
 شکر زفته رفتی تو در ایند تالی کس
 عشق نهان است و آبی حکمیت مرا
 لریان جانگی دل است عشق نیست
 هرگاه کدال عارم را بی بند و رجات
 یک آملی مادر لحوه که کسان
 مادر دل است اگر ماعت مرد سر تو

آه اگر سید محسن که آه و در
 دانش سوادین شکفتار کتیه را
 کس بدین مادی دیدی که لعل مادر سید
 لعل و انگیر ما آه سر جانگیر شد
 سایه کشتی خیمه نیست و سیر دریا کس
 بعدد رخصه توان خود را مادر می دل
 در میان تیتوان سیراید ملاحظه کرد
 آه او این او انیسویای سده رجات
 مرید ایمان دست توانی آه کسان
 دست دل گیرم و مردن روم را کشور تو

فصل در بیان قرب معمولی و استحقاق لطف الهی و دوست

در کمال عزت شد در دم
 عشق حریف و صدها مطلق استعاره کو
 پیغمبر ترا که دل من است آه در دست

نمی خندم کلام رنگ غم
 تا به جل سپارش جان میدوار کو
 لونی است که عواد پیش او گرد است

فصل در ذکر سراج و جستجوی گم شده خود

کمانی که سپاسه کمان
 تاراه - گم شده خود هیچ بر دیم

معمود - و چنان کمان
 اریا در سپید سراج دل مارا

فصل در بیان عوالت بدین عالم

هر ماسک خاک کعبه کعبه
 میرم که ترا حواله دیدم ام آمنت
 در حق دارم بر امان تو میدیم در حواله

بسیار کس را نظر دارد بهمان
 میرد دولت سید را در ک
 کائنات سیرم در این عالم

در کمال عزت شد در دم
 عشق حریف و صدها مطلق استعاره کو
 پیغمبر ترا که دل من است آه در دست
 کمانی که سپاسه کمان
 تاراه - گم شده خود هیچ بر دیم
 معمود - و چنان کمان
 اریا در سپید سراج دل مارا
 بسیار کس را نظر دارد بهمان
 میرد دولت سید را در ک
 کائنات سیرم در این عالم

مهرکب احسان الابرار
 شمع حیات
 کمال

چون که کلاه و دام و دار و برید تو مستحق تر از اینم	چون که کلاه و دام و دار و برید تو مستحق تر از اینم
---	---

چون که کلاه و دام و دار و برید تو مستحق تر از اینم	چون که کلاه و دام و دار و برید تو مستحق تر از اینم
---	---

فصل در ذکر خیرت و محرومی حیرت و محرومی

حس بر شایسته بد حال چیس بد حال و مراد نم بود پس از مرگ بدانی شد که در حاکم خدمت محروم در میرتم که دید کار و مردا شستم از مرست حال اسی برق حاضی پور چنانکه هر که را میزد از درد و غم دارد در دایان انگه دار کی کم از چشم میبارد چو فصل پر از است رست	که هم آوار است و در غمی فدا دست کای وای از محرومی بدار و در گنج در میان من و او پوست پیغام افتاد دل چو که در و که چشمم مرده داشت آینه وار شیت مدیوار دوا شستم روت هم سال ای دل که هم به حال می که در و در سواد دید که جو سیاهی چو فصل پر از است رست
--	--

ناک راز است کار و ربه چهار و ساقی وای و مطرب ابرو باران سیر باغ

مهرکب احسان الابرار
 شمع حیات
 کمال